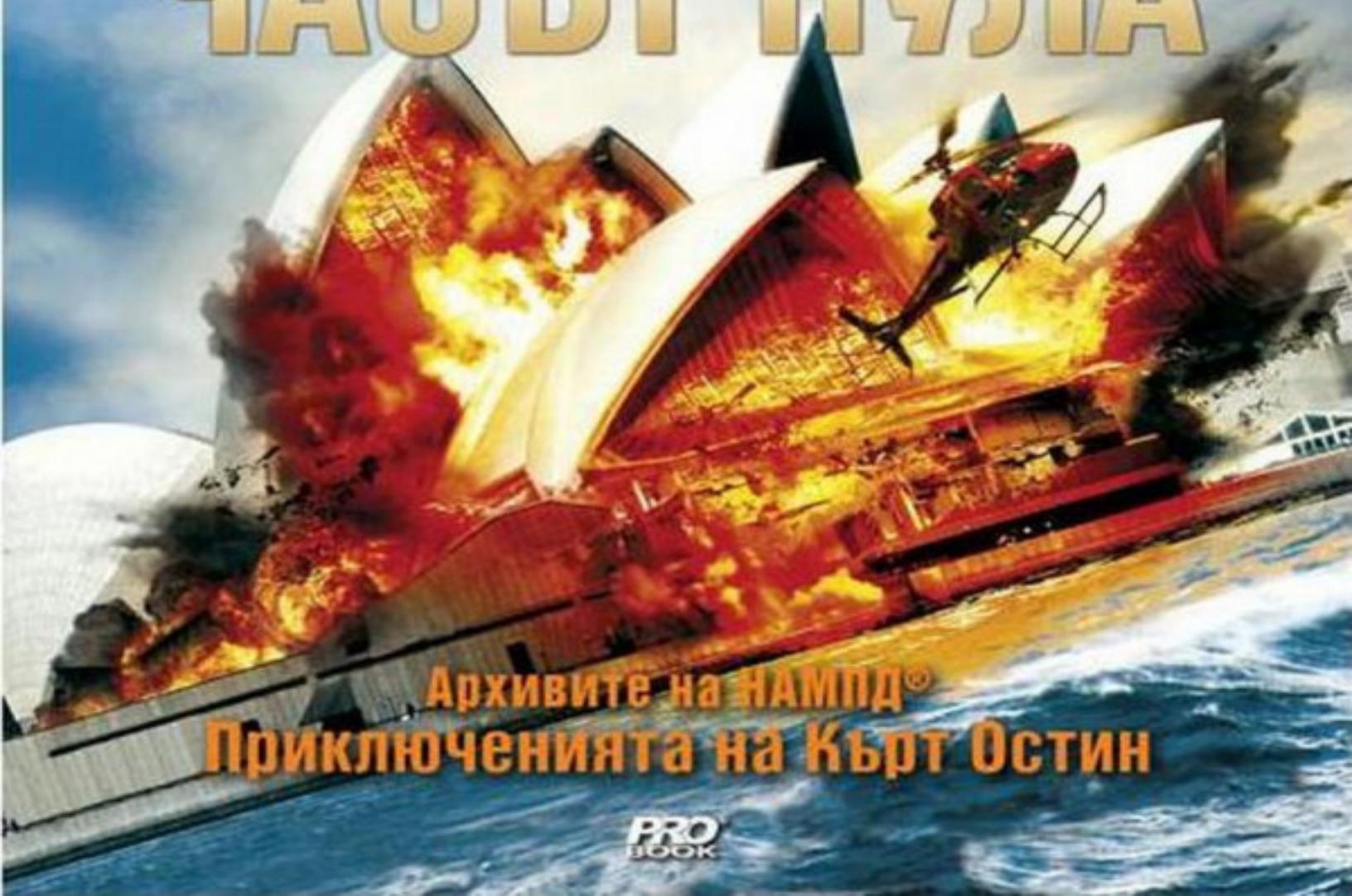


КЛАЙВ КЪСЛЪР

И ГРЕЪМ БРАУН

ЧАСЪТ НУЛА



Архивите на НАМПД®
Приключенията на Кърт Остин

КЛАЙВ КЪСЛЪР, ГРЕЪМ БРАУН

ЧАСЪТ НУЛА

Превод: Мариана Христова

chitanka.info

Наречена е „Енергия на нулевата точка“ — нов източник на енергия, обещаващ да промени света. Ако първо не го разруши...

„Нулевата точка“ наистина съществува — тя е състояние на енергията, съдържаща се във всичко около нас, при това в неограничено количество. Но никой досега не е открил как да се възползва от това. Не и докато един учен не намира начин.

Или поне той си мисли, че го е открил. Проблемът е, че съоръженията, които ползва, предизвикват големи земетресения, дори разцепват тектоничните плочи. Една машина е погребана дълбоко под земята, а друга — потопена в обширна океанска траншея. И ако Кърт Остин, Джо Дзавала и останалите от екипа за специални задачи на НАМПД не успеят да ги открият и унищожат, скоро светът ще е на прaga на нова ера от земни трусове и неудържими вулканични изригвания.

Залогът е твърде висок.

ПРОЛОГ

18 април 1906 г.

Окръг Сонома, Северна Калифорния

Между двете огромни метални колони прескочи голяма синьобяла искра и тъмната пещера се разтресе от гръмотевица. Вместо да изчезне, блещукащият заряд се разцепи на две и двата потока плазма започнаха да обикалят около всяка от колоните. Движеха се като пламъци, хукнали след вятъра, летяха край колоните и се виеха нагоре към огромния метален купол. Когато го достигнаха, потоците се завихриха заедно като ръкави на спираловидна галактика и отново се съединиха, за да изчезнат с една последна ослепителна искра. Въз颤и се мрак.

Във въздуха се носеше силен мирис на озон.

В пещерата група мъже и жени стояха неподвижно, заслепени от яркия блясък. Мълниите бяха впечатляващи, но всички вече бяха виждали електричество и всички, от първия до последния, очакваха нещо повече от демонстрацията на обикновен електричен разряд.

— Това ли е всичко? — чу се дрезгав глас.

Това беше гласът на бригаден генерал Хал Кортланд, як и набит мъж, а въпросът му беше отправен към трийсет и осем годишния Дениъл Уотърсън — строен русокос мъж с очила, който стоеше до контролното табло на огромната машина, предизвикала изкуствената гръмотевица.

Уотърсън погледна няколко измервателни уреда, чиято слаба светлина се открояваше в мрака.

— Всъщност не съм сигурен — прошепна той по-скоро на себе си.

Никой никога не бе стигал толкова далеч, дори Майкъл Фарадей или великият Никола Тесла. Но ако беше прав — ако изчисленията му, теорията му и годините, прекарани като чирак на Тесла, не бяха отишли напразно — тогава ярките искри, които току-що видяха, бяха само началото.

Уотърсън изключи главното захранване, отстъпи от контролното табло и свали очилата с телена рамка от носа си. Въпреки тъмнината виждаше мекото синьо сияние, което идваше от колоните. Вдигна поглед към купола над главата си. Повърхността около центъра му пулсираше в искрящо синьо.

— Е? — попита Кортланд.

Една от стрелките на контролното табло подскочи. Уотърсън я зърна с крайчеца на окото си.

— Не, генерале — каза тихо той, — не мисля, че това е краят.

Още преди да довърши изречението си, пещерата се изпълни с глух тътен. Приличаше на трополене на тежки камъни в далечна кариера, приглушено и изкривено, сякаш вибрацията трябваше да прекоси цели километри монолитна скала, за да стигне до тях. Шумът се усили и продължи да кънти няколко секунди, а после загълхна и спря.

Генералът започна да се подсмихва и включи фенерчето си.

— Чичо Сам няма да ти плати за представление с мокри фойерверки, синко.

Уотърсън не отговори. Ослушваше се, опитваше се да усети нещо — каквото и да е.

Генералът сякаш се предаде.

— Хайде, народе — обърна се той към съbralите се хора, — веселбата свърши! Да се махаме от тая къртича дупка.

Групата се размърда. От тътренето на крака и от мърморенето не можеше да се чуе нищо.

Уотърсън вдигна ръка.

— Моля ви! — провикна се той. — Останете по местата си!

Наблюдателите се заковаха на място. Уотърсън предпазливо пристъпи към стоманените колони, забити в скалния под. От тук те продължаваха още сто и петдесет метра надолу, „за да сграбчат здраво Земята“, както веднъж се беше изразил Тесла.

Уотърсън сложи ръка на едната колона и усети вибрация. Тя премина през тялото му, сякаш и той беше част от електрическата верига. Не беше болезнена като електрически ток и не накара мускулите му да се свият, нито пък стигна до земята, за да го убие на място. Беше почти успокояваща и го накара да изпита леко замайване и дори еуфория.

— Идва! — прошепна той.

— Какво идва? — попита генералът.

Уотърсън се обърна и погледна назад.

— Завръщането...

Кортланд изчака няколко секунди и след това се намръщи.

— Вие, учените, сте като викачи на карнавал: мислите си, че ако повтаряте нещо достатъчно силно и достатъчно често, ние, останалите, ще ви повярваме. Аз обаче не чувам ни...

Генералът спря по средата на изречението, прекъснат от нов дълбок тътен. Този път приливът на бушуването му премина през пещерата с по-голяма сила и синьото сияние около колоните стана по-ярко и запулсира в пълно съответствие със звуковите вълни.

Вълните заглъхнаха, но никой не мръдна от мястото си. Чакаха още. Четирийсет секунди по-късно търпението им бе възнаградено — зароди се трета вълна, която премина през пещерата като тътен от товарен влак. Тя разтърси земята под краката им и завихри нова мълния по излъсканата повърхност на купола над главите им. Видима спирала от енергия започна да се спуска по колоните и стигна на половината разстояние до земята, преди да изчезне.

Уотърсън се отдръпна от опасната зона.

Секунди по-късно през пещерата премина четвърта вълна и колоните пламнаха. Помежду им започнаха да светят и да прескачат искри. Пещерата се разтресе. От покрива се посипа дъжд от пръст и малки камъчета, който накара наблюдалите трескаво да потърсят прикритие.

Уотърсън зърна генерала — стоеше, окъпан в светлина, а на лицето му грееше маниакална усмивка. Двамата бяха разменили ролите си: сега Кортланд изглеждаше удовлетворен, докато Уотърсън започваше да се тревожи. Ученият се приближи до таблото, сложи очилата си и погледна уредите. Не намери никакви показания за вибрирането.

Преди да успее да определи каквото и да било, помещението се разтърси от пета вълна. Вибрирането и изкуствените светковици станаха толкова силни, че дори генералът сякаш осъзна, че нещо не е наред.

— Какво става?

Уотърсън едва го чу, но и той самият се питаше същото. Стрелките на уредите за измерване на енергията — допреди секунди почти заспали — сега се приближаваха до червената линия.

Настъпи кратко затишие, което отстъпи пред шеста звукова вълна и стрелките изхвърчаха извън скалите. Земята се тресеше страховито. Над главите им се посипаха камъни. Огромна пукнатина пълзяла през укрепената с бетон стена на пещерата. Уотърсън се вкопчи в таблото, за да не падне.

— Какво става!? — повторно попита генералът.

Уотърсън не беше сигурен, но каквото и да ставаше, не беше добро.

— Махнете всички от тук! — изкрештя той. — Изведете ги — веднага!

Генералът посочи към подобния на клетка асансьор, който щеше да ги откара сто и трийсет метра по-нагоре, до повърхността. Групата се втурна към него като стадо паникьосани животни. Но земята затрепери още по-силно и отсрещната стена поддаде, преди да успеят да влязат в асансьора.

Върху бегълците се изсипаха хиляди тонове скала и бетон. Тези, които се оказаха прекалено близо, бяха смазани незабавно. Други успяха да изпълзят встрани в последния момент, преди подобният на скеле асансьор да се изкриви и да бъде пометен.

Уотърсън започна да се паникьосва. Ръцете му летяха напред-назад над контролното табло, щракаха превключватели и измервала показания. Вибрирането беше постоянно, звукът — оглушителен.

Кортланд го сграбчи за рамото.

— Изключи го!

Уотърсън не му обърна внимание. Опитваше се да разбере какво става.

— Чу ли ме!? — изкрештя генералът. — Изключи проклетото нещо!

— Изключено е! — викна Уотърсън и се отскубна от хватката на генерала.

— Какво!?

— Изключих го още след първата искра — обясни Уотърсън.

Последната вълна загълхна, но ученият видя на контролното табло, че следващата вече набира сила. Стрелките изхвърчаха извън

скалата и лицето на Уотърсън победя. Всяка от досегашните вълни беше по-силна от предишната. Боеше се да си представи каква енергия се задава сега.

— Тогава откъде идва енергията? — попита Кортланд.

— Отвсякъде — каза тихо Уотърсън. — От всичко около нас. Точно това трябваше да докаже този експеримент.

Пещерата отново се разтресе. Този път мълнията не се задържа само около колоните — тя заподскача из цялото помещение, забълска се в стените, в тавана и в пода. В откритото пространство се разлетяха каменни късове и облаци прах.

Уотърсън стърчеше безпомощен сред виковете и паниката. Триумфалният му миг се превръщаше в абсолютна катастрофа. Над главата му се разнесе зловещо прашене.

Пещерата се тресеше толкова силно, че ученият и генералът едва успяваха да запазят равновесие. През тавана запълзя тъмна пукнатина, мина от стена до стена и после се разклони в различни посоки.

Целият таван рухна изведнъж и върху тях се изсипаха милиони тонове скала.

Смъртта настъпи мигновено и нито Уотърсън, нито генерал Кортланд някога щяха да узнаят истинския размер на катастрофата, която отприлика, и абсолютното опустошление, което последвалото земетресение причини в милионния град Сан Франциско.

ГЛАВА 1

Декември, 2009 г.

Насред разразяващата се буря Патрик Девлин стоеше на кърмата на „Джава Доун“^[1], океански влекач, свързан с дебело въже с ръждясалия круизен кораб, познат като „Пасифик Вояджър“^[2].

Огромни вълни прииждаха косо към влекача и се бълскаха в корпуса със звук, подобен на изстрел от пушка. Дъждът падаше на диагонални пелени, макар че беше трудно човек да го различи от носената от вятъра пяна.

Заобиколен от оборудване за влачене и товарене, включително петнайсетметров товароподемен кран и набор от мощни лебедки, Девлин определено изглеждаше дребен. В действителност бе висок почти метър и осемдесет, с широки рамене, присвити заради студа.

С наболата по бузите му сива четина и гънките плът, заслонили очите му, Девлин приличаше досущ на съсушен стар моряк, какъвто всъщност си беше. Той прецени развалящото се време, нарастващия натиск върху въжето и вълнението на морето и стигна до нерадостния извод, че са взели пагубно решение, като напуснаха пристанището. Щяха да са късметлии, ако оцелеят.

Девлин грабна корабния телефон точно когато влекачът се разлюя свирепо от поредния талаз. На другия край вдигна капитанът.

— Накъде сме се насочили? — изкрещя Девлин в слушалката.

— На юг — отговори капитанът.

— Няма смисъл — отговори Девлин. — Няма да издържим на тези странични удари. Трябва да завием по вълните.

— Не можем, Пади — възрази капитанът. — Това ще ни запрати право в устата на бурята.

Девлин се хвана за стойката на спасителната лодка, за да не падне, и видя как върху палубата се плисва вълна.

— Това е лудост — измърмори той. — Изобщо не трябваше да напускаме Таракан.

Таракан беше примитивното, почти затънто пристанище, от което взеха „Вояджър“. Старият лайнер стоеше там от няколко години — докарали го за ремонт след някаква катастрофа, но няколко дни покъсно го изоставили, защото корабната компания фалирала.

По едно време го продали на мистериозен купувач, но по неизвестни причини „Вояджър“ продължил да стои и да ръждява в Таракан още три години. Вероятно заради проблеми около банкрота, както и разправии кой да плати за ремонта — така предполагаше Девлин.

Така или иначе, завариха кораба в окайно състояние — покрит с ръжда от носа до кърмата и почти негоден за плаване. Набързо закърпените дупки около носа, причинени от сблъсък с товарен кораб, приличаха на назъбено Н.

Сега, попаднал в буря, която бързо ставаше все по-свирепа, „Вояджър“ със сигурност щеше да потъне.

— Как е въжето? — попита капитанът.

Девлин погледна към дебелия буксир, който тръгваше от огромен винт на кърмата на влекача и стигаше до „Вояджър“. Въжето се натягаше и опъваше със сила, преди отново да се отпусне.

— Опънато е — каза Девлин. — Тази ръждясала кофа започва да се клати в ритъм с вълните. А освен това определено гази по-дълбоко. Трябва да кажем на инспектирация екип да се върне при нас на борда.

Против волята на Девлин капитанът бе позволил трима мъже да останат на борда на круизния кораб, за да проверяват за течове. При тези условия това беше опасно, а освен това беше и загуба на време. Ако корабът започнеше да пропуска, не можеха да направят нищо, за да спрат теча. А ако започнеше да потъва — както Девлин си мислеше, че е станало — трябваше да отсекат въжето и да оставят морето да го погълне, преди да е повлякъл „Джава Доун“ със себе си. Но прерязването на това въже, когато на борда има трима души, би било най-близкото до убийство нещо, което Девлин бе извършвал някога.

Големият влекач си проби път напред и потъна в най-дълбоката бразда между две вълни, която Девлин бе видял от началото на бурята. Буксирът се опъна толкова силно, че направо засвири. От напрежението задният край на влекача се люшна назад и водата закипя около корпуса, докато витлата се съпротивляваха на натиска.

По времето, когато следващата вълна повдигна влекача, „Вояджър“ навярно вече беше потънал в своя бразда, защото буксирното въже ги дърпаše надолу, извиваше се над облицовката от подсилена стомана на кърмовата греда и накланяше кърмата към водата.

Девлин вдигна бинокъла към очите си. Движението на вълните често изкривяваше видяното, но само донякъде. „Вояджър“ определено газеше по-дълбоко от преди.

— Носът му потъва, капитане. Наклонява се леко вляво.

Капитанът се поколеба. Девлин знаеше защо — този курс на влекача щеше да им донесе цяло състояние, но не и ако загубеха кораба.

— Кажи им да се върнат! — изкрешя Девлин. — За бога, капитане, поне повикай хората обратно!

Най-после капитанът проговори:

— Викахме ги, Пади. Не отговарят. Нещо се е объркало.

Думите смразиха Девлин.

— Трябва да изпратим лодка.

— В тази буря? Опасно е!

Сякаш за да докаже правотата му, друга вълна ги удари и над фалшборда се плиснаха хиляди литри вода и заляха кърмовата палуба.

Здравият влекач не пострада и водата бързо се оттече, но само след секунди друга вълна го наводни още повече от първата.

Докато „Джава Доун“ се бореше с вълните, Девлин погледна към „Вояджър“.

Круизният кораб определено потъваše. Или няколко люка се бяха пръснали, или някои от калпаво ремонтирани места бяха поддали.

Капитанът навярно също го бе видял.

— Трябва да го оставим да потъне — каза той.

— Не, капитане!

— Трябва, Пади! Срежи въжето! Те имат лодка. Няма да им помогнем, ако потънем.

Върху палубата се плисна поредната вълна.

— За бога, капитане, имай милост!

— Отрежи въжето, Пади! Това е заповед!

Девлин знаеше, че капитанът е прав. Пусна слушалката и направи крачка към лоста за аварийно срязване.

Корабът се разклати силно, когато поредния талаз заля кърмата и се плисна право към Пади. Удари го като вълна на плажа, събори го и го повлече.

Най-накрая Девлин успя да се надигне и за миг зърна, че буксирането изчезва във водата. През дъждъ и пяната видя, че едната половина на круизния кораб е под водата. Потъващо бързо, беше се устремил към бездната и щеше да повлече със себе си и влекача. Задната част на кърмата вече беше силно наклонена.

— Пади!

Викът дойде от увисналата слушалка, но Девлин нямаше нужда от подканяне. Надигна се, грабна дръжката за аварийно срязване и я натисна с всичка сила.

Над кораба нещо шумно изпраща. Огромното буксирано въже щракна, освободи се и изплюща през палубата като набиращ скорост питон. Влекачът се люшна напред и нагоре и инерцията запрати Девлин към стойката на спасителната лодка, която разцепи устната му и насини окото му.

За миг той остана зашеметен, но после се съвзе и се обърна. Старият лайнър се плъзгаше под вълните под лек, почти недоловим ъгъл. След секунди вече го нямаше. Хората, които оставиха на борда, почти със сигурност бяха мъртви.

Но „Джава Доун“ беше свободен.

Девлин грабна телефона.

— Върнете ни! — нареди той. — Може да са скочили зад борда.

Палубата завибрира от неистовото усилие на руля и витлата. Влекачът започна остро и опасно обръщане. В края на маневрата Девлин беше на носа.

Беше почти тъмно. Над черното море небето блестеше в сребристо. Всичко наоколо бе лишено от цвят, сякаш се намираха в черно-бял филм.

Девлин впери поглед напред. Не видя нищо.

Прожекторите на влекача се плъзнаха над водата. Несъмнено всички на борда се мъчеха да открият хората, точно както се опитващ и самият Девлин. Но без резултат.

„Джава Доун“ щеше да прекара следващите осемнайсет часа в напразно търсene на изчезналите си моряци.

Така и нямаше да ги открият в морето.

[1] „Яванска зора“. — Б.пр. ↑

[2] „Тихоокеански пътник“. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 2

В наши дни

Себастиан Панос вървеше по тесния коридор подобно на улична котка по тъмна алея зад редица ресторани. Коридорът беше влажен и усоен и приличаше на отходен канал. От тавана падаха едри капки конденз с такова постоянно и честота, че Панос често се чудеше дали отровните води, обгърнали подводната база, не се просмукват през стените и не убиват бавно всеки един от тях.

Все пак тук не беше толкова лошо, колкото на острова, където се вървеше основната работа. Същият онзи остров, в сърцето на който се издигаше печално известната кариера. В сравнение с онова място базата беше направо радост за очите. Въпреки това с течение на времето Панос бе обсебен от мисли за бягство.

Кипърски инженер от смесен гръцко-турски произход, навремето Панос бе подмамен в този подводен кошмар от обещанието за изряден договор и достатъчно пари, за да подсигури семейството си за цяло поколение напред. Единственото, което се изискваше от него, бяха три години от живота му и абсолютна секретност. Шест месеца след началото на работата му тук започна да усеща притеснение. А още преди края на първата година разбра, че е допуснал ужасна грешка.

Всичките му молби да го пуснат да си тръгне бяха отхвърлени. Всички канали за комуникация се проверяваха и често ги прекъсваха. И най-малкият протест водеше до заплахи. Ако не останеше и не довършише работата си, нещо можеше да се случи на семейството му.

Когато наближи края на проекта, започнаха да насяскват Панос и другите инженери един срещу друг. Никой не знаеше на кого да вярва и от кого да се пази, затова се бояха един от друг, правеха каквото им кажат и една година им се струваше дълга като две.

През цялото това време Панос живееше като моряк, вербуван принудително във флота. Нямаше друг избор, освен да изпълнява заповедите на работодателя си или да пожертвва живота си, макар да беше сигурен, че рано или късно ще го убият. Проектът беше толкова

секретен и зловещ, че когато приключеше, със сигурност нямаше да оставят живи свидетели.

„Никой не излиза жив от тук“ — пошегува се веднъж негов колега и един ден по-късно изчезна, така че може би беше прав.

Преди време предложиха на Панос да доведе и семейството си. Не беше вярващ, но всеки ден горещо благодареше на бога, на съдбата или на слепия инстинкт, който го накара да откаже. Някои доведоха семействата си. После ги виждаше на острова отчаяни и нещастни, затворници повече дори от него. Знаеше, че не може да им има доверие. Те бяха от хората, които се контролираха най-лесно — имаха да губят нещо повече от живота си — живота на своите близки. Живееха като слуги, като роби, които издигат съвременна пирамида.

Ако не друго, Панос поне беше свободен да мисли за бягство, макар да не вярваше наистина, че ще успее. Поне не и преди да прочете бележката, която намери в шкафчето си.

Бележката беше първият от цяла поредица загадъчни контакти, установени от някакъв невидим ангел на милосърдието.

В началото Панос реши, че е клопка — малка проверка дали ще се хване на въдицата. Но вече бе стигнал до момента, в който това нямаше значение. Свободата го зовеше. Беше му все едно дали ще стигне до нея чрез бягство или чрез студената хватка на смъртта — и едното, и другото беше добре дошло.

Отговори на първата бележка и получи още. Пристигаха по странно време. Обещаваха да му осигурят помощ, ако реши да бяга, но при определени условия. Трябваше да предаде плановете за това ужасно оръжие на онези, които може би щяха да успеят да спрат лудия, който го създаваше. Бяха подготвили всичко за предаването. Панос трябваше да направи само едно — да стигне жив до мястото.

С тази цел в главата той продължи по мокрото мостче и влезе в помещението за гмуркане. Беше късно — по това време тук не би трябвало да има никого. С ключа, който непознатата свръзка бе оставила в шкафчето му, Панос отвори вратата и влезе безшумно. Затвори вратата и включи лампата на едно бюро.

Помещението за гмуркане беше правоъгълно, широко шест метра и половина и дълго тринайсет. В центъра му стърчеше запечатан въздушен шлюз. През дебелото стъкло за наблюдение се виждаше кръгъл басейн с тъмна вода.

Панос включи светлините на басейна. Водата се освети и стана съвсем бистра, защото отровите, с които беше пълна, я правеха абсолютно стерилна. Но вместо в синьо, тюркоазно или зелено тя блестеше с червеникав оттенък — цвят, който навяваше мисълта за прозрачна кръв.

Панос пое дълбоко въздух. Всичко щеше да мине добре. Сухият костюм щеше да го предпази от токсините — така поне се надяваше.

Погледна към дъската за писане. На нея бяха надраскани три числа: 3, 10 и 075. Точно както бе обещал, невидимият помагач бе минал от тук преди него.

Панос запомни числата, а после бързо ги изтри. Отиде до третото шкафче и го отвори. Вътре го очакваха сух костюм и кислородна бутилка. Безелът на часовника за гмуркане, който висеше до костюма, беше нагласен на десет минути. Толкова време щеше да му трябва, за да излезе на повърхността, ако се движи със скорост девет метра в минута — скорост, изчислена така, че да му помогне да избегне кесонната болест. Бяха му оставили и ръчен компас. Когато излезеше на повърхността, щеше да се отправи в направление 075 градуса. В тази посока щеше да намери помощ.

Единственото му оръжие беше нож за гмуркане — за всеки случай.

Панос сложи часовника на китката си и занесе бутилката до въздушния шлюз. Пъхна компаса в джоба и отново провери дали нещата, който беше обещал да вземе — схема на базата и преносим харддиск с данни — са на сигурно място в херметически затворен контейнер.

Пъхна ги обратно в ризата си, взе обемистия костюм и седна, за да го облече. Преди да успее да пъхне крак в крачола, от другия край на стаята долетя щракане.

Превъртане на ключ в ключалка.

Дръжката се завъртя и вратата се отвори. Влязоха две фигури, които си говореха.

За секунда никой от новодошлите не забеляза Панос. Когато го видяха, на лицата им се изписа не толкова гняв, колкото объркване и изненада. Панос знаеше, че бутилката ще го издаде.

Хвърли се към двамата мъже, преди да успеят да реагират, замахна с ножа към по-близкия и го прободе в рамото. Мъжът залитна,

сграбчи Панос и го повлече към бюрото. Вторият скочи на гърба му и сключи ръка около врата му.

Панос се надигна и направи заднишком няколко крачки, докато двамата с нападателя не се бълснаха в бюрото и не паднаха на земята.

Движен от адреналина, Панос се изправи пръв. Заби коляно в лицето на мъжа, сграбчи лампата от бюрото и го удари по челото. Мъжът се свлече и не помръдна, но прободеният вече излизаше тичешком през вратата.

— Не! — викна Панос.

Нямаше как да барикадира вратата и разполагаше със съвсем малко време преди да вдигнат тревога. Бързо взе решение — остави сухия костюм на пода и влезе във въздушния шлюз. Натисна един бутона, който затвори вътрешната врата, и започна да прикрепя коланите и кислородната бутилка.

Ушите му изпукаха, когато съскащ звук му подсказа, че въздушният шлюз е запечатан и се херметизира. Макар че налягането в базата беше два пъти по-голямо от нормалното атмосферно налягане, не беше достатъчно, за да попречи на водата да нахлува през открития басейн. Точно затова имаха нужда от въздушен шлюз.

Панос нахлузи шлема за гмуркане. Запечатването не беше кой знае колко лошо. Увери се, че въздухът стига до него, сложи си плавниците и се гмурна в блестящата червена вода.

Обгърна го тишина. Той заплува надолу, настрани от светлината, и бавно се потопи в мрака. Когато подмина ръба на подводната сграда, зарита с крака, за да изплува нагоре. Или поне си мислеше, че плува нагоре.

Намираше се на сто метра под водата — толкова дълбоко, че нямаше никаква светлина. Панос бързо загуби ориентация. Зави му се свят, започна да изпитва чувство, че тялото му прави салта, макар че бе съвсем неподвижен.

Включи фенерчето, но това не му помогна. Червената вода не му подсказваше нищо. Започна да изпада в паника — знаеше, че хората от станцията скоро ще се втурнат след него.

„Какво направих?“

Издиша облак мехурчета и случайно забеляза в каква посока се отдалечават. Струваше му се, че се движат косо, но рационалната част от мозъка му знаеше, че не е така. Мехурчетата можеха да се движат

единствено нагоре. Законите на природата не можеха да бъдат променени или излъгани така, както чувството му за ориентация.

Насили ума си да пренебрегне това, което му шепнеше вътрешният глас, и пое след мехурчетата. Стори му се, че, че плува в бездната, че се носи към дъното на този огромен червен басейн на смъртта.

Продължи да плува. Равновесието му започна да се възвръща. Издиша още мехурчета и зарита още по-силно, плуваше с всички сили.

В бързината съвсем забрави за десетминутното предупреждение. Когато най-накрая приближи до повърхността, цялото тяло го болеше. Коленете, лактите и гърбът му сякаш се свиваха от спазми.

Въпреки болката Панос излезе на повърхността и за пръв път от месеци се взря във вечерното небе. Беше синьо-лилаво и той предположи, че е малко преди залез-слънце.

Огледа се. От всички страни го обграждаха високи пясъчни стени. Никога досега не ги беше виждал. Дори не знаеше къде се намира. Всички пристигаха и заминаваха само след като приемеха приспивателно — заспиваха тук и се събуждаха на острова или обратното.

Въпреки болката в ставите Панос успя да извади компаса от джоба си. Заплува под ъгъл 75 градуса.

Ужасното пулсиране в ставите се засили и скоро бе придружен от проблясъци на ослепителна светлина, които сякаш се стрелкаха през мозъка му.

Въпреки това той продължи да се бори. Най-накрая успя да изпълзи от водата и се озова на пясъчния бряг. Успя да измине няколко метра, преди да стигне до терасирана скална стена, не по-висока от три метра, макар да имаше чувството, че се е изправил пред планина.

Как да я изкачи? Не можеше. Не и в това състояние. Опита се да стане, но рухна на пясъка.

Чу приближаващи тичащи стъпки и разбра, че краят му наближава. Но ръцете, които го повдигнаха, бяха нежни и внимателни.

Видя лице, закрито от шарена кърпа.

— Излезе твърде бързо — каза човекът зад кърпата.

— Аз... трябваше — успя да изрече Панос. — Те... намериха ме.

— Намерили са те?!

— В шлюза... — потвърди Панос.

— Това означава, че ще дойдат тук.

Непознатият помагач сграбчи Панос и го повлече през хребета, без да проявява никаква снизходителност заради болката. Пренесе го до някакъв джип, метна го отзад и затръшна вратата.

Панос се сви като бебе в утробата на майка си, а спасителят му се качи отпред и завъртя ключа.

Двигателят изрева и джипът се понесе по неравния терен. Всяка подрусване предизвикваше нови вълни на болка. Панос имаше чувството, че тялото му едновременно се смазва и избухва отвътре.

— Умирам! — извика той.

— Не умираш! — отсече шофьорът. — Но ще се почувствува още по-зле, преди да се оправиш. Използвай регулатора. Ще ти помогне.

Панос успя да пъхне регулатора отново в устата си. Захапа го и вдиша колкото можеше по-дълбоко, но дори и така през тялото му премина нова порция от спазми, докато джипът подскача по неравната земя.

Панос наведе глава по-близо до гърдите си. Това сякаш пооблекчи страданията му. Забеляза, че пръстите и ръцете му се извиват навътре.

— Носиш ли документите? — попита шофьорът. — А диска?

Панос кимна.

— Да... Можеш ли да ми кажеш къде отиваме?

Шофьорът се поколеба — може би се боеше да не издаде прекалено много, в случай че ги заловят. Най-после отговори.

— При човек, който може да ни помогне и който може да сложи край на тази лудост веднъж завинаги.

ГЛАВА 3

Сидни, Австралия, 19.00 часа

Кърт Остин седеше на удобна седалка на осем реда разстояние от главната сцена в „Опера Тиътър“, по-малката от двете вдъхновени от корабни платна и раковини сгради на прочутата Опера в Сидни. Поголямата концертна зала се намираше съвсем наблизо, но в момента беше празна.

Кърт от години искаше да дойде в Сидни и да посети оперно представление тук. Щеше да е хубаво да види нещо от Бетовен или Вагнер и за малко да успее да дойде за концерта на Ю Ту, но моментът се оказа неподходящ. За нещастие сега, когато най-накрая успя да дойде, единственият звук, който се разнасяше от сцената, беше суха академична реч, която започна да го приспива.

Беше дошъл за конференцията на Мълдун за подводното миньорство. Организираха я Арчибалд и Лизлет Мълдун, богата австралийска двойка, натрупала състоянието в течение на четири десетилетия опасни миньорски авантюри.

Официално го бяха поканили заради опита му в изваждане на потънали плавателни съдове, както и заради поста му на директор на отдел „Специални проекти“ на Националната агенция за морско и подводно дело. Изглеждаше обаче, че има и друга причина, поради която семейство Мълдун държеше на присъствието му — заради скромната слава, която си бе спечелил Кърт в индустрията по изваждане на съдове, ако изобщо съществуваше подобно нещо.

През изминалото десетилетие Кърт се беше оказал замесен в редица нашумели събития. Някои от подвигите му бяха пазени в дълбока тайна и слуховете бяха единственото, което подсказваше, че може да се е случило нещо. Други обаче бяха обществено достояние и бяха известни на всички, например неотдавнашната му битка за разчистването на рояк самовъзпроизвеждащи се микроботи в Индийския океан, преди да са променили климата на Азия и да са довели до гладната смърт на милиарди хора.

В добавка към славата му — каквато и да беше тя — Кърт беше лесно разпознаваем. Изглеждаше грубоват, със загоряло лице, преждевременно побеляла до сребристо коса и проницателни очи в наситен оттенък на синьото. Всичко това означаваше, че отсъствието му от някое конкретно събитие — нещо, което постоянно вниманието от страна на някой от двамата или и на двамата Мълдун заедно засега беше предотвратило — се забелязваше лесно.

Домакините му със сигурност бяха много любезни, но след три дни семинари и презентации на Кърт му беше дошло до гуша и сериозно замисляше бягство.

Когато светлините угаснаха и лекторът започна презентацията си, Кърт усети, че е настъпил моментът, който чакаше. Извади телефона си и натисна бутона, който го накара да избръмчи шумно, сякаш звънеше.

Неколцина от присъстващите му хвърлиха сърдити погледи.

Той вдигна рамене, сякаш се извиняваше смутено, и сложи телефона до ухото си.

— Остин е — прошепна всъщност на никого. — Добре — добави след миг с най-сериозния си глас. — Да. Добре. Наистина звучи сериозно. Разбира се. Веднага ще проверя.

Престори се, че затваря, и пъхна телефона в джоба си.

— Станало ли е нещо? — попита госпожа Мълдун от мястото си на една седалка от него.

— Обадиха се от главния офис — каза той. — Трябва да проверя нещо.

— Веднага ли трябва да тръгнете?

Кърт кимна.

— Една ситуация, която назряваше от няколко дни, е достигнала критичната си точка. Ако не тръгна веднага, може да се окаже катастрофално.

Тя посегна и сграбчи ръката му. Изглеждаше съкрущена.

— Но така ще пропуснете най-интересната част от презентацията!

Кърт лепна на лицето си мрачно изражение.

— Това е цената, която трябва да платя.

Той се сбогува със семейство Мълдун, стана и се отправи към вратата. Излезе и хукна нагоре по стълбите към фоайето. Боеше се, че

ако се сблъска с някого от другите посетители, може да се окаже въвлечен в разговор, затова зави наляво и предпазливо се промъкна по един извит коридор към странична врата без табелка.

Отвори я и се озова във влажния въздух на австралийската вечер. За своя изненада не беше сам.

На стъпалото пред него седеше млада жена и оглеждаше токчето на обувка с каишка. Носеше бяла коктейлна рокля, а в русата ѝ коса бе затъкнато бяло цвете. Кърт си помисли, че може би е орхидея.

Жената вдигна глава, стресната от внезапното му появяване.

— Не исках да ви уплаша — извини се той.

За миг жената имаше вид, че ще получи апоплектичен удар, все едно я бе хванал в опит да открадне скъпоценностите на кралицата. После сведе поглед и отново се зае с обувката. Продължи да оглежда проблемното токче, опита се да го намести, но то се отчути и остана в ръката ѝ.

— Това май не е добре — каза Кърт.

— Любимите ми обувки — въздъхна жената с мелодичен австралийски акцент. — Май все любимите се чупят.

Обезсърчена, но с възхитителна проява на здрав разум, тя събу другата обувка, отчути токчето ѝ и я сравни с първата.

— Поне са еднакви — отбеляза Кърт и ѝ протегна ръка да се изправи. — Кърт Остин.

— Хейли Андерсън — представи се тя на свой ред. — Горда собственичка на най-скъпите апартаменти в цял Оз.

Кърт не можеше да не се засмее.

— Предполагам, че сте избягали от конференцията — продължи тя.

— Виновен съм! — призна той. — Но можете ли да ме вините?

— Ни най-малко! — усмихна се тя. — Ако присъствието ми не беше абсолютно задължително, и аз щях да се втурна към плажа.

Тя стана и направи крачка към вратата. На Кърт му се стори, че е срамота разговорът им да приключи така набързо.

— С равни обувки се върви добре на пясък — вметна той. — Почти толкова лесно, колкото и бос.

— Съжалявам! — отвърна тя, разбрала намека му — Но не мога да пропусна събитието, в противен случай рискувам един човек да си

направи жартиери от червата ми. Ако искате обаче, можете да се върнете с мен. Обещавам, че няма да ви доскучае.

— Звучи примамливо — рече Кърт, — но в момента трудно извоюваната свобода ми е по-скъпа. Ако се отегчите, ще ме намерите на Бонди Бийч. Аз ще съм единственият, който ще е малко натруфен.

Тя се позасмя и припряно посегна към дръжката на вратата, сякаш бързаше да влезе. Но щом отвори вратата, спря на прага. Погледът ѝ премина покрай Кърт и се зарея към пристанището на Сидни.

Кърт се обърна. На гаснещата светлина на слънцето той видя във водата извита следа, оставена от мощна лодка. Лодката прекоси пристанището, като мина опасно близо пред носа на един ферибот. Сирената на кораба иззвири оглушително, но лодката изобщо не намали.

Само след миг Кърт разбра защо лодката бързаше така. Над претъпкания ферибот се стрелна хеликоптер в тъмен цят и отново се спусна към водата, увлечен в разпалено преследване.

Моторната лодка сви рязко вляво, а после вдясно, като изписа „S“ във водата и мина на косъм покрай една бавно движеща се платноходка.

— Този е луд! — промълви Хейли, зяпнала невярващо лодката.

Кърт огледа внимателно хеликоптера — тъмносиня машина „Юрокоптер“, EC 145. Ниската издута пилотска кабина правеше носът му да изглежда странно сплескан, като муцууната на огромна бяла акула. Четирите перки на ротора се въртяха бясно. Късата му, подобна на стрела на кран опашка се разделяше на три малки вертикални стабилизатора и образуваше нещо като тризъбец.

Кърт не видя отличителни знаци или прожектори, но забеляза, че през отворената товарна врата проблясва дуло на оръжие.

Извади телефона си и набра 911. Не се случи нищо.

Хейли направи крачка напред.

— Но те стрелят! — възклика изумена тя и се приближи до него. — Опитват се да убият тези хора!

— Кой е номерът за спешни случаи в Австралия?

— Нула-нула-нула — отвърна тя.

Кърт го набра и зачака. Моторната лодка се бе устремила право към Операта. Летеше с пълна сила към крайбрежния булевард, който

като вълнолом ограждаше пристанището на Сидни.

В по-голямата си част булевардът минаваше по солидна бетонна стена. В лявата част на стената се виждаше стълба, която водеше съм водата. Моторницата се бе насочила право към него. Хеликоптерът я следваше, а през отворената му врата продължаваше да проблясва дулото.

Чу се изстрел и лодката се люшна наляво. Отклони се малко, но после се върна в курса и се бълсна в стълбището. От високата скорост моторницата подскочи и излетя във въздуха като кола, която се изстреля от рампа за скачане. Описа полукръг и се стовари на булеварда, обърната на една страна. След това се пълзна по платното, удари се в една улична лампа и се разби. Стълбът на лампата се усуга, крушките се пръснаха с искри, а във всички посоки се разлетяха парчета фибростъкло.

— Бюро за спешни случаи! — чу се глас по телефона.

Кърт гледаше като хипнотизиран случващото се и не можеше да повярва на очите си.

— Ало? Тук е Бюрото за спешни случаи!

В този момент хеликоптерът мина с гръм и трясък над главите им и едва не се бълсна в заострения покрив на Операта.

Кърт подаде телефона на Хейли.

— Повикай помощ! — викна ѝ той и хукна по стълбите. — Да пратят полиция, линейка, националната гвардия... с каквото разполагат.

Представа нямаше какво става, но дори от тази височина можеше да види, че двама души са затиснати под отломките от лодката и да усети мириза на изтичащия бензин.

Кърт стигна до най-долното стъпало, пробяга кратко разстояние и прескочи стената, за да излезе на булеварда. Докато тичаше към разбитата моторница, видя, че все още въртящото се витло се допира до бетонната пътека. Разлетяха се искри, които подпалиха разлетия бензин. Незабавно се надигна море от пламъци.

Без да обръща внимание на пожара, Кърт продължи напред.

* * *

На сто и двайсет метра над главите им и на около километър и половина от тях хеликоптерът направи рязък завой над предградията на Сидни.

Снайперистът протегна ръка.

— Леко! — провикна се той.

Бореше се с дългоцевната си пушка „Хеклер & Кох“ и се опитваше да прикрепи към нея високо капацитетен барабан с трийсет куршума. Последното, което му трябваше, беше да излети през вратата.

— Трябва да направим още един кръг — провикна се пилотът, — за да се уверим, че са мъртви.

Снайперистът се съмняваше, че някой би могъл да оцелее след подобна катастрофа, но това не му влизаше в работата. Хеликоптерът се стабилизира. Снайперистът се отказа от барабана и сложи стандартен пълнител с десет куршума.

— Този път давай по-спокойно — обърна се той към пилота. — Трябва ми стабилност, за да стрелям.

— Добре — отговори пилотът.

Снайперистът се наведе през отворената врата, подви единия крак под себе си, а другия протегна надолу и стъпи на стъпалото, което се намираше точно над дъската за спускане на товар.

Вече бяха завили и отново приближаваха към Операта, този път по-бавно. Снайперистът зареди оръжието и се подготви за стрелба.

* * *

Когато Кърт стигна до разбитата лодка, огънят вече бе обгрънал кърмата ѝ. Човекът на седалката до кормчията панически се мъчеше да се освободи. Кърт го измъкна, прехвърли го през борда и го повлече, без да обръща внимание на виковете от болка на ранения.

На петнайсетина метра от лодката го положи на земята. Учуди го странния начин, по който ръцете и пръстите му се извиваха нагоре. Гледката беше толкова необичайна, че се запечата в съзнанието му. Кърт се затича обратно, за да помогне на кормчията.

Лютивият дим изгаряше дробовете му. Щом се качи на лодката, видя, че пламъците вече близеха гърба на мъжа.

Кърт се опита да го издърпа нагоре, но човекът беше затиснат здраво под смачканото контролно табло.

— Остави ме! — изкрешя той. — Помогни на Панос!

— Ако това е пътникът ти, вече е в безопасност — извика Кърт.

— Сега ми помогни да те извадя.

Мъжът напъна, а Кърт задърпа, но смачканото табло не помръдаваше и продължаваше да затиска мъжа. Кърт знаеше, че им трябва лост. Грабна един подобен на харпун дълъг прът с кука, който се въргаляше наблизо, и го заби между прикования на място мъж и отломките.

Натисна с цялата си сила и успя леко да повдигне таблото.

— Сега! — изкрешя той.

Мъжът поклати глава.

— Не мога! Не усещам...

Главата му ненадейно се отметна назад и по таблото пръснаха капки кръв. Пушекът се завъртя в спирала, а надигащите се пламъци затанцуваха в странни посоки, тласкани от свистенето на вятъра, предизвикан от перките на хеликоптера.

Кормчията беше мъртъв и Кърт разбра, че вероятно той е следващият. Хвърли се светкавично към фалшборда и се изтърколи навън.

Наоколо му валяха куршуми, докато той се мъчеше да намери прикритие.

Скрит от пушека, Кърт погледна нагоре. Хеликоптерът кръжеше на двайсетина метра над главата му. Виждаше как снайперистът търси мишена и как движи дългата цев на оръжието насам-натам.

Хеликоптерът сви вляво и изви.

Снайперистът явно бе видял раненият пътник, който куцукаше по булеварда, защото откри огън, без да жали сили.

Навсякъде около ранения засвистяха куршуми. Един от тях го улучи и събори клетника на колене. Преди стрелецът да успее да го довърши, една жена с искряща коса се втурна на помощ. Беше Хейли. Тя завлече отпуснатата фигура зад голяма бетонна саксия с цветя и се наведе, за да се прикрие.

Снайперистът отново откри огън и куршумите заудряха по саксията. Разлетяха се парчета бетон и бучки пръст. Но саксията беше доста здрава и куршумите не успяха да я пробият.

Хеликоптерът започна да се отклонява встрани. Кърт разполагаше само с няколко секунди, преди снайперистът да намери пряк ъгъл за стрелба.

Той грабна дървения прът, чиято кука беше в пламъци, втурна се напред и го метна като копие.

Огненото копие се понесе към отворената врата на хеликоптера.

То пропусна снайпериста на сантиметри, но се заби в кабината. Изригна вълна от огън. След секунди от страничната врата на хеликоптера се заиздига дим. Явно бе улучил резервоар или редица с кислородни бутилки.

Оранжевата светлина на огъня премина като буйна вълна през хеликоптера. Пламтящата машина започна да завива. За миг изглеждаше, че пилотът ще си върне контрола и ще профучи над пристанището, но ъгъльтът на обръщане стана по-остър и хеликоптерът започна да се клати несигурно обратно към Операта. Кабината се бе превърнала в огнен ад, от който бълваха облаци дим.

Хеликоптерът гореше, падаше и увеличаваше скоростта си — всичко това едновременно. Машината се насочи право към прочутата стъклена стена на Операта и разби петнайсетметровото стъкло. При удара части от него паднаха вътре, а други, подобно на огромни прозрачни листове полетяха към земята и се разбиха на хиляди късчета.

Хеликоптерът падна заедно с тях. Перките му вече ги нямаше, главината му се обръщаше като косачка-робот, останала без кабел. Машината се стовари на земята и само след секунди се превърна в огнен ад.

Спасителните екипи пристигнаха с включени сирени. Спасителите се затичаха към тях. Появиха се и няколко пожарни коли. От Операта наизлязоха мъже с пожарогасители в ръце. Част от тях се затичаха и опънаха дълъг противопожарен маркуч.

Кърт беше сигурен, че нищо вече не е в състояние да помогне на хората в хеликоптера.

Той се отправи към Хейли и единствения оцелял от лодката.

Мъжът лежеше в ръцете на Хейли. Бялата ѝ рокля бе покрита с кървави петна. Тя отчаяно се мъчеше да спре кръвта от двете огнестрелни рани на мъжа. Но това беше загубена битка. Куршумите

го бяха пронизали смъртоносно. И двата бяха влезли през гърба и бяха излезли през гърдите му.

Кърт приклекна и помогна на Хейли да притисне раните.

— Вие ли сте Панос? — попита той.

За миг очите на мъжа се отклониха нанякъде.

— Вие ли сте Панос?!

Непознатият немощно кимна.

— Кои бяха хората, които стреляха по вас?

Този път отговор не последва. Мъжът го гледаше с празни очи.

Кърт повдигна главата му.

— Трябва ни помощ! — викна той и се огледа за лекар.

Двама мъже тичаха към тях, но не бяха от спасителните екипи. Приличаха на цивилни полицаи. Когато Кърт погледна към тях, те се заковаха на място.

— Донесох... обещаното — промълви раненият с акцент, който приличаше на гръцки.

— За какво говорите? — не го разбра Кърт.

Мъжът измърмори нещо, а после протегна трепереща ръка, в която стискаше няколко листове хартия, опръскани с кръв.

— Тартар — промълви той с немощен глас. — Сърцето на Тартар.

Кърт взе листовете. Бяха покрити със странни символи, лъкатушищи линии и нещо, което приличаше на изчисления.

— Какво е това? — попита Кърт.

Мъжът отвори уста, но от нея не излезе и звук.

— Не си отивай! — изкрещя Хейли.

Мъжът не реагира и тя започна да му прави изкуствено дишане.

— Не можем да го оставим да умре!

Кърт потърси пулса му.

— Късно е! — каза той.

— Не, не е възможно... — промълви Хейли и започна бързо да притиска гърдите на мъжа, опитвайки се да върне живота в тялото му.

Кърт я спря.

— Няма смисъл! Загубил е прекалено много кръв.

Хейли вдигна очи. По изцапаното ѝ със сажди лице сълзите чертаеха лъкатушищи пътечки. Тя се отпусна назад и извърна глава. Изглеждаше изтощена в бялата си коктейлна рокля, по която тъмнееха

кървави петна. Погледна към земята, косата й покри лицето и, тялото ѝ се разтресе от ридания.

Кърт сложи ръка на рамото ѝ и се загледа в опустошението, което ги заобикаляше.

Останките от лодката все още горяха на крайбрежния булевард, а пламналият хеликоптер лежеше до разбитата фасада на Операта. Група доброволци го обливаха с вода от дълги маркучи и отчаяно се опитваха да предотвратят подпалването на сградата. В този момент от залата, в която се провеждаше конференцията за подводни минни дейности, се изсипаха тълпи от хора.

Всичко стана толкова бързо. Хаосът ги сполетя без предупреждение. И единственият човек, който може би знаеше какво се е случило, лежеше мъртъв в краката им.

— Какво каза той? — попита Хейли и избърса сълзите от лицето си. — Какво ти каза?

— Тартар — отговори Кърт.

Тя го зяпна.

— Какво е това?

Кърт не беше съвсем сигурен, че е чул правилно думите на умиращия мъж, но дори и да беше, в тях просто нямаше смисъл.

— В древногръцката митология това е най-мрачното място в подземния свят — обясни той. — Затвор, построен от Хефест, в който държали титаните и всички, наказани от боговете. Според „Илиада“ Тартар се намира толкова дълбоко под земята, колкото далеч над нея се намира небето.

— Как мислиш, какво се е опитвал да ни каже?

— Нямам представа — сви рамене Кърт и ѝ подаде листовете. — Може би е решил, че ще отиде там. Или пък — добави той, като погледна мръсотията, праха и вонята, покрили клетника — може би от там е излязъл.

ГЛАВА 4

Червени и сини светлини проблясваха по прочутите корабни платна на Операта, а останките от моторницаата и овъгленияят корпус на тъмносиния хеликоптер бяха осветени от ослепително бели лъчи на няколко прожектора. И двете машини лежаха там, където се бяха разбили. Останките им димяха и тлееха, докато пожарникарите продължаваха да изливат върху тях огромни количества пяна, за да предотвратят всяка възможност за повторно възпламеняване.

Зрелището привлече тълпи от зяпачи и откъм сушата, и откъм водата. Полицейска лента и заграждения държаха наблюдалите от брега на разстояние, но малките лодки, задръстили пристанището, бяха станали над сто. Камери и светковици проблясваха в тъмното като светулки.

Скрит в сянката на една врата Сесил Брадшоу от Австралийската служба за сигурност и разузнаване, или АССР, оглеждаше човека, отговорен за цялото това разрушение.

В този момент един от сътрудниците му подаде някаква папка.

— Ужасно дебела е! — отсече Брадшоу. — Трябват ми само най-важните неща, а не всички подробности, които знаете за него, по дяволите!

Брадшоу бе нисък набит мъж в средата на петдесетте. Имаше ръце на борец, дебел врат и късо подстригана коса. В известен смисъл приличаше на огромен булдог и обичаше да мисли за себе си като за такъв. „Мини на моята страна или се разкарай от пътя ми“ беше една от любимите му фрази.

Сътрудникът му отговори, без да се замисли:

— Това са най-важните неща, сър. Ако искате, има още петдесет страници. Мога да разпечатам и тях.

В отговор Брадшоу изсумтя и отвори папката. Прегледа странициите отгоре-отгоре, за да види какво знае АССР за господин Кърт Остин от американската организация НАМПД. Имаше чувството, че разгръща странициите на поредица от приключенски романи, в които

залогът е много висок. Преди да започне работа за НАМПД, Остин беше направил много успешна кариера в ЦРУ.

Брадшоу не знаеше що за странни капризи на съдбата са довели американецът точно в този момента на точно това място, но това беше щастлива случайност, от каквато АССР отчаяно се нуждаеше.

„Остин може да свърши работа — помисли Брадшоу. — Може да свърши работа, и то отлична!“

— Дръжте го под око — обърна се той към сътрудника си. — Ако наистина е толкова умен, колкото твърди тази папка, за нула време ще се опита да изтръгне информация от госпожица Андерсън. Ако го направи, доведете и двамата при мен.

— И защо да го правим?

Брадшоу го изгледа гневно.

— Да не би да си получил повишение, без аз да знам?

— Щъ... Не, сър.

— Ако продължаваш да задаваш глупави въпроси, никога няма да получиш.

С тези думи Брадшоу тръсна папката обратно в ръцете на сътрудника си и му обърна гръб.

* * *

Кърт седеше до Хейли, докато един лекар я преглеждаше.

Без да се интересува, че в момента тече преглед, един старши детектив от полицията в Сидни въртеше и двамата на шиш и ги обсипваше с въпроси за инцидента — „Какво са видели? Какво са чули? Защо, за бога, са се намесили?“

— Само погледнете разрушенията — каза капитанът и посочи към унищожената фасада на Операта. — Извадили сте късмет, че залата е била празна.

Кърт наистина смяташе, че са извадили голям късмет. Но заедно с това смяташе, че не е имал друг избор, освен да се намеси.

— А според вас какво трябваше да направя? Просто да ги оставя да стрелят?

— Според мен — започна детективът — е трявало и двамата да си останете вътре, докато пристигнат спасителните екипи. Те са

профессионалисти.

Кърт го разбираше. Полицайтите бяха като всяка друга група обучени професионалисти. Те смятаха, че никой не бива да им се бърка в работата. Кърт с радост не би се месил, ако можеше да избира дали да го прави или не, само че в тази ситуация нямаше избор. Освен това започваше да му се струва, че на сцената така или иначе е имало професионалисти, макар и различни от полицайтите.

— Следващия път няма да се намесвам — отговори той. — Обещавам!

— Следващия път? — поклати глава детективът, затвори бележника и се отправи към следващия свидетел.

Останал за миг насаме с Хейли, Кърт я изгледа изпитателно.

— Ти си много смела жена.

Тя поклати глава.

— Не съм. Аз просто... Няма значение...

— Втурна се сред дъжд от куршуми, за да спасиш човек, когото никога не си виждала. Ако това не е смелост, тогава не знам какво е — сви рамене Кърт.

— И ти направи същото — не му остана длъжна тя.

— Така е — съгласи се той. — Но аз мислех, че хеликоптерът е вън от картинаката. А ти завлече нашия човек зад онази саксия, въпреки куршумите.

Хейли отклони погледа си. Беше успяла да поизчисти лицето си, но кървавите петна по роклята ѝ още стояха.

— Голяма полза имаше от това, няма що — въздъхна тихо тя. В гласа ѝ се долавяше тъга — определено повече тъга, отколкото човек изпитва към непознат.

— Откога го чакаше? — попита внезапно Кърт.

— Какво имаш предвид? — стрелна го с очи Хейли.

— Седеше навън съвсем сама — започна Остин. — Веднага щом се появих, се опита да ме разкараш и да ме накараш да вляза отново вътре. Вероятно, защото не си искала да ти се пречкам, когато установиши контакт с приятелите ни от лодката. Най-вероятно са избрали обществено място, защото са мислели, че така е най-безопасно. Облякла си бяла рокля, така че да се забелязваш лесно, на фона на преобладаващите дрехи в черно и сиво за бала довечера. Седеше тук на стената, за да виждаш всеки, който приближава.

Хейли се опита да се усмихне, но усмивката ѝ беше насиленна.

— Или си ударил главата си много силно, или ти е развинтено въображението — опита се да вметне уж небрежно тя. — Тук съм заради конференцията. Семейство Мълдун са стари приятели на семейството ми. Избрах бяло, защото обичам да изпъквам, защото е лято и защото неотдавна чух, че бялото е новото черно.

Кърт сви рамене и извърна поглед.

— Може и да си права — каза студено той. — Може просто да ми е развинтено въображението. Кажи ми обаче, какво се случи с документите?

— Какви документи?

— Опръсканите с кръв листове, които стискаше вече мъртвият ни приятел, докато поемаше последния си дъх. Полицията изобщо не ни попита за тях. Аз и развинтеното ми въображение подозирате, че някой може да ги е взел, преди да пристигне полицията. Може дори да ги е дал на двамата цивилни, които хукнаха към нас, но спряха, когато видяха, че човекът вече е мъртъв.

Престорената усмивка изчезна, очите ѝ се изпълниха със сълзи, готови всеки момент да руцнат. Кърт усети, че Хейли търси начин да му обясни какво става, да го накара да разбере.

— Не съм...

Но преди да успее да каже нещо повече, на стъпалата до тях се появи млад мъж в тъмен костюм. Сакото му се издуваше от кобур, а в дясното му ухо се виждаше миниатюрна слушалка.

— Не можахте ли да изберете по-подходящ момент? — измърмори недоволно Кърт.

Мъжът не му обърна внимание.

— Госпожице Андерсън, господин Остин, елате с мен!

При тези думи лицето на Хейли се изпъна, но тя послушно се изправи. Кърт направи същото.

Две минути по-късно двамата се озоваха в една от сградите, които не бяха пострадали. Един от агентите, които по време на инцидента се бяха втурнали към тях, а после бяха спрели, ги въведе в съвещателна зала.

Вътре имаше двама мъже и една жена, които седяха около голяма маса и разглеждаха окървавените страници, като ги пипаха само с пинцети и ръкавици. Единият мъж снимаше листовете под

ултравиолетова лампа. В отсрещния ъгъл втора жена работеше усърдно на лаптоп.

— Няма нищо за това — каза тя в отговор на някакъв въпрос, който й бяха задали, преди да влязат Кърт и Хейли. — Следващият абзац, моля.

При влизането на Кърт и Хейли цялата група замръзна.

Начело на масата стоеше набит мъж с навити ръкави и къса коса.

— Излезте! — изсумтя той към хората си.

„Шефът“ — предположи Кърт. Не изглеждаше доволен.

Другите се размърдаха, оставиха това, с което се занимаваха, и един по един се изнизаха от стаята. Последният затвори вратата.

— Добре ли си? — обърна се здравенякът към Хейли.

— Не! — отвърна ядосано тя. — Убиват хора направо пред очите ми. Ти каза, че нищо такова няма да се случи.

— Мислех, че няма — отвърна мъжът.

Предположението на Кърт се оказа вярно. Тук имаше някаква уговорена среща, но ако се съдеше по поведението на Хейли, тя май не беше никакъв таен агент.

— Не искам да ставам груб — прекъсна ги Остин, — но някой няма ли да обясни на тъпия чужденец какво точно става тук?

Шефът се обърна към него:

— Забъркахте се в опасна ситуация, господин Остин.

— Ще се учудите, ако ви кажа колко често ми се случва.

— Всъщност — отвърна мъжът — не вярвам да се учудя. Прочетох досието ви. Белята сякаш сама ви намира. А когато ви пропусне, вие сам тръгвате да я търсите.

— Досието ми ли? — попита Кърт. — Защо имате мое досие?

— Защото съм Сесил Брадшоу, заместник-директор по въпросите на контратероризма в Австралийската служба за сигурност и разузнаване. А вие сте своенравен член на Националната агенция за морско и подводно дело, както и бивш специалист от ЦРУ.

— Съгласен съм с всичко, освен своенравен — призна Кърт. — Тук съм на почивка.

Брадшоу не му повярва.

— Така ли? И вашата почивка съвсем случайно ви запрати в центъра на най-секретната ни операция?

Кърт можеше да си представи как изглежда ситуацията в очите на незапознатия, особено като се имаше предвид миналото му.

— Неприятно съвпадение — каза той. — Не съм шпионин или нещо подобно. Аз съм морски инженер и шеф на отдела за специални проекти на НАМПД, които обикновено се изчерпват с изследвания и експлоатация, макар че понякога и ние си навличаме неприятности. Колкото до ЦРУ, занимавах се основно с изваждане на потънали съдове. А ако нямаше как да го направя, изваждах от тях важни части или ги взривявах, за да попреча на други да извадят частите. Но това беше доста отдавна.

— Така пише в досието ви — отговори Брадшоу.

— Вижте — настоя Кърт, — дойдох за конференцията. И след като свърши, смяtam да карам сърф, да се гмуркам и да обърна няколко чаши от избите на „Фостър“. Но нямам навика да стоя и да гледам как някой изгаря в пожар или как някой може да бъде застрелян. Ето как се забърках в това.

Брадшоу сякаш премисляше думите му и прехвърляше действията му в ума си. Гласът му леко омекна, но лицето му остана навъсено.

— Добре, Остин, ще направя компромис — каза накрая той. — Освен това ще приема, че не сте толкова тъп, че да раздрънкате какво сте видели тук. Но ако не сте сигурен, че можете да си държите езика зад зъбите, мога да ви намеря някой хубав нажежен затвор точно зад Черния дънер. Там ще си седите на спокойствие и ще мислите за всичко видяно, колкото ви душа иска.

Кърт не беше сигурен къде точно се намира Черният дънер, но от устата на Брадшоу звучеше така, сякаш е много далеч. Нещо като Сибир, само че горещ.

— Помня каква е практиката — каза той. — Искате ли да подпиша нещо? Да отида при някой хипнотизатор, за да изтрие от съзнанието ми споменът за случилото се? Нямате никакъв проблем. Само ми покажете пътя за навън, и тръгвам към плажа, както исках още отначало. Но няма да е зле да проверите дали изтичането на информация не е станало от вашите хора, защото някой е знаел за тази ваша малка среща.

Хейли и Брадшоу се спогледаха.

— Не може да е от нашите хора — заяви Брадшоу със самодоволно изражение, след което смени темата: — Но щом така и така сте тук, Остин, може би все пак ще ни споделите професионалното си мнение.

— За какво?

— Да започнем с последната дума на мъртвеца: „Тартар“. Какво означава това според вас?

Кърт отново огледа помещението. Явно се бяха подготвили да получат много информация. Тук, освен Брадшоу, имаше поне трима анализатори. Но на каквото и да се бяха надявали, бяха останали разочаровани. Много разочаровани при това.

— Само това, което казах на Хейли — отговори той.

— Имаме си работа със заплаха за националната сигурност на Австралия — настоя Брадшоу. — Може би дори за сигурността на други държави. Имаме четирима мъртви контакта, двама още преди събитията от тази вечер. Един от тях ни отведе до цял корабен товар с нестандартно миньорско оборудване. Казахте, че Тартар се намира под земята.

— Точно така — потвърди Кърт. — Само че в древногръцката митология. Както несъмнено сте разбрали, това е митологичен затвор за боговете. Но освен ако знаете нещо, което аз не знам, той не е истински. Каквото и да се е опитвал да ви каже този човек, съмнявам се, че е говорел буквально. „Тартар“ навярно е кодова дума или някакъв шифър. Може би има нещо общо с документите, които ви е донесъл.

Изминаха няколко секунди, преди Брадшоу да осмисли чутото. После махна на Кърт да се приближи към масата.

— Казвате, че сте инженер. На мен тези неща ми приличат на схеми. Виждате ли нещо, което ви се струва познато?

Кърт огледа загадъчните листове. По тях имаше толкова много кръв, че на места думите бяха нечетливи и размазани. Това, което видя, му заприлича на някакъв професионален жаргон — сложни уравнения със символи, които не познаваше. Втората страница определено беше част от схема, но сякаш изобразяваше някакъв купол.

— Боя се, че не — каза Кърт.

Въпреки че сам го предположи, не можеше да си представи как една-единствена дума може да бъде ключ към хаоса, в който се взираше.

— Ами лодката? — попита Брадшоу — Видяхте ли нещо в нея, преди да изгори? Раница? Куфар? Компютър?

— Това ли е трябало да ви донесат?

— Просто отговорете на въпроса.

— Не — каза Кърт. — Не видях нищо такова.

— Ами кормчията?

Мисълта на Кърт се върна към сцената на крайбрежния булевард.

— Помоли ме да го оставя и да помогна на другия. Нарече го Панос.

— И това ли е всичко?

— Ами, не може да се каже, че сме водили дълги разговори.

Хейли тъжно отклони погледа си, а Брадшоу въздъхна разочаровано.

— Благодаря, много ни помогнахте! — изсумтя недоволно той.

— Той ми спаси живота — изтъкна Хейли.

— Да — съгласи се Брадшоу и за пръв път в гласа му се появи нотка на помирение. После направи крачка към вратата. — Съжалявам, че се държа грубо, господин Остин, но проклетият ден беше направо ужасен. Наслаждавайте се на ваканцията си.

— Един момент — спря го Кърт.

Мисълта му се носеше обратно към случилото се. Не си спомняше в лодката да е имало някакъв багаж, не си спомняше и нищо друго, което да му е направило впечатление като необично, освен как Панос потръпна от болка, докато го извличаше от лодката. Спомни си странния ъгъл, под който бяха извити пръстите му, и как трудно вървеше. Имаше нещо странно в превитата му поза, докато се отдалечаваше от лодката. Нещо познато. Кърт беше виждал тази походка и преди. — Той ли е бил информаторът ви?

Хейли понечи да каже нещо, но Брадшоу я спря.

— Стига! — отсече троснато Кърт. — Или искате да ви помогна, или не искате!

— И двамата мъртвци бяха куриери — отвърна неохотно Брадшоу — Носеха ни нещо.

— Знаете ли откъде идват?

Брадшоу поклати глава.

— Ако знаехме, нямаше да водим този приятен разговор.

— Предлагам да започнете да търсите под водата — каза Кърт,
— защото човекът страдаше от ДКБ.

— ДКБ?

— Декомпресионна болест — поясни Кърт. — Азотни мехурчета в ставите. Причиняват ужасна болка и карят човек да се изгърби — ако пациентът изобщо може да върви, имам предвид. Получава се след продължително гмуркане надълбоко, последвано от прекалено бързо изплуване на повърхността. Обичайното лечение е сто процента кислород и престой в барокамера. Но откъдето и да е дошъл този човек, предполагам, че не е имал време да се подложи на лечение. Малко е трудно, когато се мъчиш да избягаш, за да спасиш живота си.

Брадшоу само дето не се изхили.

— Той току-що е бил претърпял злополука — правел се е на филмов каскадър без колан или шлем. Най-вероятно е бил ранен при катастрофата.

— Да, но не куцаше — настоя Кърт. — Беше се привел като гърбушкото от Нотр Дам и не можеше да се изправи. Това са най-типичните прояви на болест, която разговорно се нарича „водолазна“.

Брадшоу сякаш обмисляше предположението на Кърт.

— Идеята ви не е лоша — каза накрая той, — но въпреки това грешите. Ето защо!

И австралиецът посочи към червеникавокафяво петно върху опръсканите с кръв листове. Под светлината на лампите в петното странно се преливаха всички цветове на дъгата.

— Беше покрит с това — продължи Брадшоу. — Всяка пора от кожата му, всяка нишка от дрехите му. Същото беше и с последния куриер, когото открихме мъртъв.

— Какво е това?

— Вид почва, нарича се палеозол — обясни Брадшоу. — Разпространена е в австралийската пустош. Не се среща под вода. Ако съвпаденията с другия куриер продължат, в нея ще открием смесица от тежки метали и различни токсини, включително следи от мangan и арсеник. Което ни подсказва, че тези хора действат някъде в пустошта, а не в подводница.

— Може да е бил в езеро и да се е изцапал после — отбеляза Кърт.

— Някога били ли сте в пустошта? — попита Брадшоу. — Езерата там са предимно временни. Дори през дъждовния сезон — който, между другото, не е сега — са плитки и широки. Като вашето Голямо солено езеро.

Кърт се замисли.

— Не знам какво да ви кажа — рече той, — но съм готов да заложа репутацията си, че съм прав. Този човек е излязъл от голяма дълбочина, където е бил подложен на огромно налягане.

— Благодаря за мнението ви. Ще проверим предположението ви — каза учтиво Брадшоу и махна с ръка към изхода.

— Значи това означава да ти покажат вратата — подсмихна се Кърт.

Хейли изглеждаше така, сякаш с радост би тръгнала с него. Кърт вече гледаше по нов начин към нея — тя беше дама в беда и май имаше нужда от помощ. Отново се зачуди какво ли я свързва с Брадшоу.

— Довиждане — прошепна тъжно Хейли. — И благодаря!

Кърт се надяваше, че сбогуването не е окончателно, но реши, че ако го каже на глас, ще ядоса Брадшоу.

Затова отговори само:

— До нови срещи.

После мина през вратата и остави Хейли и Брадшоу зад гърба си.

ГЛАВА 5

Два часа след инцидента Кърт седеше в апартамента си в хотел „Интерконтинентал“. Първо изпрати дълъг имейл до щаба на НАМПД, после изпи голяма чаша шотландско уиски и се пъхна в леглото.

Четирийсет минути по-късно все още беше буден, гледаше в тавана и слушаше бръмченето на климатика. Събитията се разиграваха в главата му отново и отново, а въпросите се редяха един след друг.

„По каква задача работи АССР? Как е възможно човек, покрит с почва от пустошта, да страда от декомпресионна болест? И каква роля играе във всичко това Хейли Андерсън? Изглеждаше, че е там по свое желание, но това май не я радваше особено.“

Един слабичък гласец му казваше да не се замесва, но Кърт дълбоко в себе си знаеше, че не може да остави нещата така.

Погледна към нощното шкафче. Беше покрил циферблата на будилника с една кърпа, за да не му свети, но до него лежеше ръчният му часовник „Докса“. Той го взе, погледна блестящите стрелки — беше почти два сутринта.

Отметна завивките, стана от леглото и се запъти към бюрото. Така и така не можеше да заспи, защо да не потърси някои отговори.

Включи лаптопа и докато чакаше да се зареди, изпи чаша вода. Едно бързо търсене за АССР в интернет му показа множество резултати. Не че Кърт очакваше да намери списък с тайни операции, но си помисли, че може да намери нещо, което да му подскаже с какво са се заели сега — нещо, което е достатъчно неясно за повечето хора, но на него да му помогне да събере две и две.

За съжаление късметът му не проработи. Помисли си за Хейли.

— Коя си ти, госпожо Андерсън? — измърмори той. — И в какво си се забъркала?

Написа името й в търсачката и се появиха множество линкове.

За изненада на Кърт, Хейли се оказа учен: физик теоретик, който работи в университета в Сидни. Беше автор на множество статии с неразбираеми заглавия. Имаше и една по-разбираема новина как е

отхвърлила покана за работа в Оксфорд. Намери и друга статия, в която Хейли се опитваше да обясни нещо за гравитацията и защо разбирането на Айнщайн за нея било неправилно.

Кърт си наля чаша уиски. Сега беше още по-объркан, отколкото преди. „Как, за бога, е възможно млада жена, която може да докаже, че Айнщайн греши, да се окаже замесена в разследване за тероризъм?“

Не намери отговор на този въпрос, нито пък някаква публично известна връзка между нея и АССР, затова насочи вниманието си към мъртвия информатор.

Сигурен беше, че човекът страдаше от декомпресионна болест. Въпросът беше как се е разболял.

Някога наричаха ДКБ „кесонна болест“, защото най-напред я бяха забелязали у строителите, които работеха в кесоните с налягане при полагане на основите на огромните мостове. Но най-често болестта се срещаше при водолазите.

Мъртвият Панос беше дошъл с лодка, която буквално прелетя през пристанището на Сидни. Този факт подсказваше, че може да се е гмуркал. Но пък носеше обикновени мръсни дрехи, а не мокър костюм, а освен това миришеше на пот, престояла дни наред, а не на свежия солен мириз на морето. Това, заедно с връзката с миньорството и убедеността на АССР, че в пустошта действа терористична групировка, противоречеше на теорията на Кърт.

Той намери списък на езерата в Австралия и старателно ги прегледа до едно. Точно както бе казал Брадшоу, повечето изглеждаха плитки или дори временни — пресъхваха напълно през лятото.

— Не са места, където човек може да получи водолазна болест — каза си на глас Кърт.

Остави списъка и заразглежда внимателно едно сателитно изображение на Австралия. Тръгна на запад от Сидни, мина над по-сухите територии и установи, че не е трудно да се види колко бързо теренът става безплоден. Само от време на време се натъкваше на някоя зелена ивица.

Също като в американския югозапад или по поречието на египетския Нил, там, където имаше поток или река, край тях избуваше растителност. Дори реките да не течаха през цялата година, около тях често имаше подпочвени води. Но тези води бяха затворени в пропускливи пясъци и водопропускливи пластове, и в тях човек

определене не можеше да плува. А дори и да успееше да намери езеро, това не обясняваше токсините по кожата на мъртвия.

Кърт понечи да изключи компютъра, но точно тогава погледът му бе привлечен от странно цветно петно. Кликна на няколко пъти, за да увеличи изображението.

Картата се замъгли и се избистри отново. Многоцветното петно зае една четвърт от экрана.

Кърт се взираше в езеро. Езеро, което блестеше във всички оттенъци на дъгата, по-ярки, отколкото имаше право да бъде каквото и да било в природата.

Незабавно проумя какво вижда. А след това парченцата от пъзела бързо се наредиха. Разбра защо езерото е толкова ексцентрично цветно и проумя защо информаторът страдаше от ДКБ и същевременно по цялото му тяло имаше метални токсини.

Изглежда, че и той, и Брадшуу бяха прави. Посегна към телефона, набра един номер и зачака отговор.

— Хайде, Джо! — прошепна нетърпеливо Кърт.

На другия край на линията се чу щракване.

— Ало? — обади се сънен глас с американски акцент.

Джо Дзавала беше най-добрият приятел на Кърт, неговият най-предан и доверен съюзник, макар някои хора да биха използвали израза „съучастник в престъплението“.

— Надявам се жените в Кеърнс да не са те изтошли — каза Кърт, — защото имам нужда от помощта ти.

Чу как Джо се прозя отсреща.

— Трябва да попитам: за какво става дума, за нещо опасно, незаконно или водещо до сериозни телесни повреди?

— Ако кажа „не“, ще ми повярваш ли?

— Най-вероятно няма — отвърна Джо. — Особено като се има предвид в какво си се забъркал там.

— Значи вече си научил?

— Естествено, от командния център оставиха съобщение. Но и без него няма как да пропусна новината — дават те по всички новини — обясни Джо. — „Си Ен Ен“ съобщи, че „неназован американец е разрушил операта в Сидни.“

— Много остроумно! — въздъхна Кърт. — Жалко, че не изпълняваха „Увертура 1812“^[1]. Щеше да е страшен финал.

— А се оплакваше, че конференцията била скучна.

— Май съм събркал — призна си Кърт. — И така, искаш ли да участвуваш в купона?

— Ами — замисли се Джо, — утре по план трябва да се изфукам с новите ни регулятори на скоростите за гмуркане пред група репортери и почетни ученици от пети клас от Кеърнс като част от проекта „Големият бариерен риф“, но като се има предвид, че всички те задават едни и същи въпроси, май предпочитам да рискувам с теб. Какво искаш от мен?

— Тествахте ли регуляторите?

— Днес ги проверихме, бяха изправни.

— Идеално! — каза Кърт. — Опаковай ги и ги занеси на летището. Ще ти уредя чартърен полет.

— Готово! За какво са ни?

— Искам да проверя едно предчувствие — отговори Кърт.

— Знаеш, че можеш просто да го кажеш на съответните служби — напомни му Джо. — Остави озитата да се оправят.

— Ако имах капка мозък в главата си, точно това щях да направя — съгласи се Кърт. — Но последният ми разговор с тях не мина добре. Мисля, че трябва не да им кажа, а да им покажа.

— Звучи логично — реши Джо. — И така, къде отиваме?

— Още не съм съвсем сигурен — призна Кърт. — Но ще разбереш, когато стигнеш до летището. Ще се срещнем на мястото, където отиваме.

— Знаеш, че можеш да разчиташ на мен — съгласи се Джо. — Hasta manana, amigo!^[2]

— И още нещо — рече Кърт, преди Джо да е затворил. — Запази всичко чуто под сомбрерото си. Това не е операция, за която имаме разрешение от НАМПД.

[1] Тържествената „Увертюра 1812“ е оркестрова творба от П. И. Чайковски, по повод победата на Русия в Отечествената война през 1812 г. Популярна с ефектното си звучене, в което участват хор, камбани, а на финала — оръдейни залпове. — Б.пр. ↑

[2] До утре, приятелю! (исп.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 6

Янко Минкозович стоеше в центъра на осмоъгълната стая. Осветлението беше мъждиво и слабо, температурата — под десет градуса. Въпреки това Янко беше плувнал в пот. Фактът, че влажността в стаята беше около сто процента, имаше значение, но истинската причина бяха страхът и нервността му.

Опитваше се да се овладее, но колкото по-дълго стоеше и мълчеше, толкова по-хаотични ставаха мислите му. Всички, които бяха викани в тази стая, изпитваха огромно беспокойство. Тук живееше работодателят им — от тук управляващ като диктатор, от тук раздаваше правосъдие като съдия.

Янко знаеше това най-добре. Самият той беше водил тук мнозина против волята им, а после ги бе измъквал от стаята или осъдени на ужасно наказание, или мъртви.

Зад него стояха двама от гардовете, стиснали в ръце късоцевни вариации на американската пушка М-16.

В известен смисъл те бяха хората на Янко. Все пак той командаваше охраната. Но предпочиташе да не ги поглежда. Те не бяха тук, за да го подкрепят — бяха получили нареддане да го доведат.

Срещу групата, загледан през прозореца в пълния мрак навън, работодателят им чакаше.

— Каква е главната ти задача, Янко? — проговори внушителната фигура, без да се обръща. Гласът беше странно приглушен — резултат от обгорени и увредени гласни струни.

— Както добре знаете, аз съм отговорник по сигурността — отговори Янко.

— И как преценяваш работата си в светлината на последните събития?

Максимилиан Тero се обръна. Янко видя познатите белези от изгаряне. Всъщност виждаше се само устата, изкривена в грозен разрез след ужасен пожар. Носът, очите, дясното ухо и останалата част от лицето бяха скрити зад черна латексова маска. Тя криеше черти,

които бяха прекалено ужасни за показване, но и внушаваше страх у всеки, който я погледнеше. Маската отделяше Тero от тях, превръщаше го в нещо по-малко или може би в нещо повече от човек.

Янко имаше усещането, че се взира в някакъв полубог, в същество, което трябваше да е загинало поне няколко пъти — от пожар, от изстрели, от радиация, но все още живееше. Янко не искаше да разочарова този полубог, но не можеше да се насили да изльже. Събра цялата си смелост и призна:

— Бяхме изложени на опасност. Целта ни може би е застрашена. Положих големи усилия, но не успях да открия този, който поставя целите ни в опасност. Провалът е мой и само мой.

— Вярно е — съгласи се Тero. — Как се случи?

— Всички ключове са у отговорника по гмуркане. Той не може да обясни как Панос е успял да се добере до въздушния шлюз. Или лъже, или има заговор, който се простира далеч отвъд Панос и другите предатели. Няма как да обясним всички странини неща, които се случиха. Няма човек, който да има достъп до всички области, в които се появиха пробиви. Знаете колко строго се охранява всичко.

Тero кимна и мекият латекс на маската улови малкото светлина в помещението. Отраженията затащуваха по маската, сякаш латексът изпращаше и получаваше сигнали.

— Панос е заминал от тук с кола — каза Тero. — Това може да означава само едно: че помощта идва отвън. От някой от хората, на които сме се доверили да се занимават с нашия бизнес във външния свят.

Янко не беше съгласен, но запази мълчание.

Тero пристъпи от крак на крак.

— Разбираш в какво трудно положение се намирам, нали, Янко? Вече не знам на кого да вярвам — нито тук, нито на острова. Особено при положение, че следващата доставка диаманти е готова за изпращане. Тази доставка е най-голямата от всички досега. Но не мога да разчитам на други хора да извършат прехвърлянето.

— Отложете го — осмели се да предложи Янко.

— Колкото по-дълго тези диаманти останат ненатоварени, толкова повече алчност ще предизвикват у хората — отхвърли идеята Тero. — Повече няма да отлагам товаренето. Ти ще се върнеш на острова и ще се заемеш лично.

Очите на Янко светнаха.

— Аз ли?

— Първо ще убиеш всички, които преди се занимаваха с бизнеса ни — обясни Теро. — После ще вземеш доставката и ще заминеш за Джакарта, където ни очаква купувач.

Янко не вярваше на ушите си. Беше дошъл в покоите на Теро с ясното съзнание, че най-вероятно ще бъде измъчван и дори убит. Вместо това му предлагаха огромна чест. Знаеше, че трябва незабавно да се възползва от дадения му шанс. Изменчивата природа на Теро — ту пламенна, ту студена, в един момент щедра, а в следващия — смъртоносна, не можеше да бъде предвидена. Всички, които го заобикаляха, се бяха научили да се боят от странните му и неочеквани паузи, от погледите, които отправяше към хората, сякаш се мъчеше да пробие с очи мъглата и да открие нещо, което можеше да види само той. Параноята и властта бяха опасна комбинация.

— Ще направя това, което искате! — заяви Янко.

— Вземи тези гардове и се заеми със задачата. Ще се срещнем на острова. Когато стигна там, очаквам да видя телата на предателите.

Янко изправи рамене и погледна мъжете зад себе си. Те незабавно се изпънаха и застанаха нащрек.

— Предателите ще проговорят, а после ще умрат — обеща той. Не вярваше, че мъжете в стаята са предатели, но предпочиташе да ги осъди на смърт, отколкото самият той да умре.

Янко се обърна и излезе през вратата. Двамата гардове го последваха.

Теро остана на място, загледан в ръждясалата стоманена врата, която се хлопна зад тях. В настъпилата тишина обмисли ситуацията. „Можем да вярваме на Янко — помисли си той. — От толкова отдавна е с нас.“

Зад гърба си чу стъпки и се обърна. Видя млад мъж с късо подстригана руса коса, стройна фигура и тъжен уморен поглед. Носеше лабораторна престилка.

— На австралийците няма да им отнеме много време да ни открият — каза младият мъж. — Сега вече не... Не и след това, което се случи.

— Вярно е — съгласи се Теро.

Младият мъж беше синът му, Джордж, главен проектант на последната версия на системата на Теро — оръжие, което буквально щеше да разтърси Земята чак до ядрото.

— Имаш право, сине — продължи Теро. — Какво искаш да направя аз?

— Няма причина да продължаваме да поддържаме тази станция — каза Джордж. — Трябва да я напуснем. Накарай Янко да остане и да я разруши. А после може да се присъедини към нас и да довърши другата си задача.

— Но тази станция ще ни помогне да причиним болката, към която се стремим — възрази Теро.

— Главната система на острова скоро ще започне да функционира — напомни му Джордж. — И тогава ще бъдем неуязвими. Трябва да преместим всичко ценно там.

— Кога ще е готова?

— След броени дни.

— Отлично! — грейна Теро. — Ти успя там, където мнозина други се провалиха. Скоро ще покажем на света, че е живял в невежество и тъмнина. Ще накараме държавите, които ни отхвърлиха, да си платят за това!

Младият мъж посърна.

— Не си ли съгласен?

— Не мислиш ли, че ако докажем, че системата работи и че можем да извлечем неограничена енергия от празнотата наоколо, това ще е достатъчно възмездие? Както и богатството, което ще ни донесе откритието, разбира се.

— Не! — отвърна гневно Теро. — Не е достатъчно! Съвсем не! Спомни си какво ни причиниха. Откраднаха ни всичко! Подиграха ни се и убиха сестра ти. Отпратиха ни така, сякаш сме чумави, изоставиха ни, за да умрем. Всички нации в света бяха съучастници в тези престъпления. Всички нации, на които бихме могли да помогнем.

Тонът на Теро се смекчи. Джордж открай време беше милостивият в семейството. Сестра му приличаше повече на баща си.

— Прекалено си снизходителен — обърна се към него Теро. — Аз не мога да си позволя милост. Няма да им подаря съкровището, което създадохме. Не и без да съм ги накарал да си платят скъпо.

Синът му го погледна и кимна неохотно.

— Трябва да тестваме системата — напомни му той. — Ако не успеем с фините настройки, нито едната, нито другата мечта ще се превърнат в действителност.

— Но само най-малките тестове — заяви Теро. — Светът трябва да остане в неведение, докато не настъпи часът нула.

ГЛАВА 7

Джо Дзавала стоеше на товарната рампа на летището в Кеърнс и наблюдаваше как завързват на платформата регулаторите, които бе донесъл, и как ги откарват към чакащия самолет.

Джо беше висок метър и седемдесет и осем, имаше тъмните изгарящи очи на майка си и якото телосложение на боксьор средна категория на баща си. Дзавала беше инженер и любител на пълнокръвния живот.

Смяташе, че животът е хубав, особено собственият му. Пътуваше по цял свят, преживяваше приключения, срещаше се с интересни хора и работеше по най-фантастични машини — високоскоростни лодки, експериментални подводници и от време на време по някоя летателна машина или кола. Плащаха му, за да си играе с любимите си играчки и то на фантастични и екзотични места.

За разлика от мнозина, които имаха работата на мечтите си, но не го разбираха, Джо напълно осъзнаваше този факт. Именно тази мисъл поддържаше на лицето му постоянна усмивка, а в походката му — бодрост, която обикновено се предаваше и на околните. Точно в този момент обаче личният му чар и бодрост не оказваха никакво въздействие върху едрия отговорник по товаренето на малкия самолет, който му бе изпратил Кърт.

— Това просто не може да бъде! — заяви мъжът за трети път, прелиствайки подробния списък на товара.

Джо носеше тъмен костюм, бяла риза и розова вратовръзка — нещо като прикритие, след като Кърт му каза, че НАМПД няма да участва официално в тази мисия.

— Какво да ви кажа... — подхвана Джо, имитирайки поведение на притеснен мениджър от среден ранг. — Трябва да се кача на борда. Такива са инструкциите: „Придружи предмета до мястото на доставка.“

Лицето на отговорника по товаренето се смръщи, а очите му се присвиха.

— Но пренасяте екипировка за гмуркане и две подводници за по един човек?

— Очевидно!

— До средата на пустошта?

— Наистина ли? — престори се на изненадан Джо.

Едрият австралиец кимна.

— Алис Спрингс е в червения център, приятелю. Все едно ще ги носиш до Сахара.

Джо се покашля и се запъна.

— Е, няма да се изненадам, ако точно това е следващата ми задача. Тази моя компания! Всички там сме малко луди.

Човекът въздъхна и подаде листовете на Джо.

— Е, добре, и без друго са прекалено тежки, за да ги качим при останалата част от товара — каза той. — А няма да сваля половината товар, за да кача на борда една грешка.

Мъжът се обърна, за да спре платформата с регулаторите, но преди да успее да изрече и дума, Джо обви ръка около масивните му рамене и се наведе към него с дружелюбно изражение.

— Слушай! — започна той. — Знам, че това е грешка. И ти знаеш, че е грешка. Но ако не изнеса лично от тук тези неща, целият ад ще ти бъде сервиран за закуска! — после пъхна в ръката му пачка австралийски долари. — За беспокойството — допълни Джо и потупа новия си приятел по рамото.

Отговорникът опира парите с палец. Държеше ръката си ниско, за да не я видят, като играч, който крие картите си на масата за покер. На лицето му трепна усмивка. Днес беше прекрасен ден за заплата.

— Това наистина е загуба на време — измърмори той много помило отпреди. — Но пък кои сме ние, че да спорим?

— Точно това си мислех и аз — съгласи се Джо.

Отговорникът се обърна и подсвирна на хората си.

— Свалете другите платформи и качете тази. И побързайте! — изсумтя той. — Не ни плащат на час.

След като работниците се заеха с работата си, една млада жена излезе от офиса на чартерната компания и донесе на Джо бутилка леденостудена вода. Усмихна му се и на бузите ѝ се появиха трапчинки. Очите ѝ блестяха.

— Благодаря! — каза той.

— За мен е удоволствие, сър!

Тя му намигна и се обърна така, че дрехите ѝ съблазнително очертаха тялото ѝ. На Джо му се наложи да положи сериозни усилия, за да не тръгне след нея.

Все пак остана на мястото си и започна да обмисля ситуацията, в която се намираше. Беше свикнал да е покрит с масло и да човърка нещо с ръцете си. Никога не се беше виждал като човек, който надзира другите как работят. Но докато отпиваше от студената вода и гледаше от сянката как работниците вадят тежките товарни платформи от търбуха на самолета и ги пренареждат на силното сутрешно слънце, започна да си мисли, че тази възможност всъщност никак не е лоша.

Джо пооправи вратовръзката си и погледна към усмихнатия представител на отдел „Обслужване на клиенти“.

— С това определено се свиква.

* * *

Няколко часа по-късно и на хиляда и седемстотин километра от летището Кърт Остин седеше в кабината на най-обикновен камион с товарна платформа и чакаше приятеля си. Той видя как самолетът „Каса-212“ се приземи на централната пista на малкото провинциално летище на Алис Спрингс.

Докато машината намаляваше и спираше, Кърт включи двигателя и подкара камиона напред. Наземният екипаж вече беше започнал да работи по самолета. Кърт излезе от кабината на камиона и се качи на товарната платформа. Включи хидравличния механизъм и наклони платформата, докато долният ѝ край докосна земята като рампа. Едва успя да я засторпи в това положение, когато наземният екипаж забута към него товарната платформа с регулаторите.

Кърт прикрепи отпред на платформата едно голямо дебело въже и използва лебедката на камиона, за да извлече товара горе. След като го засторпи, изправи платформата и скочи на земята.

Само след секунда Джо Дзвавала слезе от кабината на самолета в ушит по поръчка костюм и с очи, скрити зад слънчеви очила.

— Изглеждаш по-издокаран, отколкото беше последният път, като те видях — отбеляза Кърт.

— Сега съм в управата — отвърна важно Джо. — Трябва да се обличаме като преуспяващи хора.

Кърт се подсмихна. Двамата с Джо бяха приятели от години. Запознаха се в НАМПД и откриха, че са сродни души, готови да правят каквото и да било, вместо да седят и да скучаят. Наричаха ги размирници и странни елементи и ги бяха изхвърляли поне от двайсет бара, макар и не през последната година. Но в напрегнатия и опасен свят, в който работеше НАМПД, нямаше по-добри от тях в умението да запазят хладнокръвие при всякакви обстоятелство и да свършат работата си перфектно, въпреки всички пречки, с които се сблъскваха.

— Между другото — подхвърли Джо, — дължиш ми петстотин долара.

Кърт се спря до вратата.

— За какво?

— Трябваше да смажа релсите, за да докарам тук нещата, които искаше.

Кърт отвори вратата и се качи в кабината.

— Нали си в управата? Пиши го в сметка „Служебни разходи“.

Джо се качи от другата страна.

— Ти си моята сметка „Служебни разходи“ — не му остана дължен той. — А сега защо не ми кажеш какво правим в най-сухата пустиня с цял камион оборудване за гмуркане?

— Ще ти обясня по пътя — отговори Кърт и запали двигателя. — Нямаме време за губене.

Скоро камионът напусна летището и пое на запад, вън от Алис Спрингс и навътре в пустошта.

Докато пътуваха и Джо се преобличаше, Кърт му разказа за случилото се в Сидни и за странната си среща с Хейли Андерсън и Сесил Брадшоу от АССР.

— По дрехите на куриера са намерили полепнала червена почва. Брадшоу я нарече „палеозол“. Това е много стар и неплодороден вид почва, характерен за австралийската пустош. Тя е една от основните причини това място да е толкова пусто. А освен това по кожата му са открили, полепнала смес от токсични метали — онези, които обикновено присъстват при миньорски операции.

— Което отново сочи насам — довърши Джо.

— Точно така — съгласи се Кърт. — Проблемът беше в декомпресионната болест. Сигурен съм, че този човек страдаше от „водолазна болест“, но повечето езера тук са временни. А тези, които не пресъхват изобщо, са твърде плитки.

Той махна с ръка към заобикаляния ги пейзаж. Наоколо не се виждаше нищо друго, освен пустош и прах чак до хоризонта.

— Но предполагам, че си открил, че тук някъде има място, където водата е едновременно и дълбока, и отровна — погледна го Джо.

Кърт кимна.

— Чувал ли си някога за Бъркли Пит?

Джо поклати глава.

— Това е открита медна мина в Монтана. Наводнила се, когато миньорите пробили прекалено дълбоко и от водопропусклиите пластове започнала да се просмуква вода в околните скали. Минали години преди басейна на мината да се напълни, но при последната проверка водата била дълбока триста метра и продължавала да се покачва. Минералите придават на водата странен цвят — червеникаво-оранжево. Толкова е токсична, че когато преди няколко години там кацнало ято гъски, не успели да излетят — умрели почти веднага от отровите, на които били изложени.

— Интересно... — промърмори Джо. — Но не сме в Монтана, Тото.

— Не, не сме, Дороти. Но се оказа, че озитата също си имат някоя и друга открита мина. Пустошта гъмжи от тях. И изглежда, че някои от тези мини са пълни с вода.

Джо кимна. Изглеждаше впечатлен.

— Готов съм да ти повярвам — каза той. — Достатъчно ли са дълбоки, за да предизвикат „водолазна болест“?

— Някои са по-дълбоки от Бъркли Пит.

— Може и да си на прав път — съгласи се Джо. — Но дори да е така, защо, за бога, някой ще отиде да се гмурка в отровно езеро?

— Не знам — отговори Кърт. — Но Брадшоу ми каза, че тези хора са заплаха за националната сигурност на Австралия. А една наводнена токсична мина притежава две качества, които може да предизвикат интерес у такива като тях.

— И те са?

— Първо — започна Кърт, — хората стоят настрана от токсични езера, дъното на които може да пропуска или да не пропуска отровен газ. И второ, водата там е толкова тъмна, че е трудно да се види през нея.

— Мислиш, че крият нещо в езерото? — попита Джо.

— И го крият много ефективно в технологизиран свят, бъкащ от сателити.

— Технически погледнато, това е свят, заобиколен от сателити — не се сдържа Джо и подкачи приятеля си. — Но разбирам какво имаш предвид.

Кърт едва сдържа смеха си.

— Благодаря за гениалната редакторска намеса. Сигурен съм, че ще ни е от полза, когато засвистят куршумите.

След два часа пътуване по почти пустата магистрала двамата бяха на сто и шейсет километра от Алис Спрингс и се отклониха по един второстепенен път. През последните деветдесет минути не бяха срещнали жива душа.

Кърт хвърли поглед в огледалото. Зад тях се влачеше гъст облак прах, толкова плътен, че можеше някой да ги проследи от разстояние, без да го видят. Но ако някой наистина ги следеше, двигателят му щеше отдавна да се е задавил от тази пушилка.

Кърт намали. Бяха стигнали до процеп в телената ограда, която се точеше покрай пътя. След него се виеше едва забележима пътека, която водеше към невисоко възвишение.

— Трябва да е това.

Кърт внимателно вика големия камион през дупката.

— Чакай, чакай! — спря го Джо. — Правилно ли съм разbral? Нямаме представа какво става, идея нямаме в какво се забъркваме, но правим всичко това, защото някакъв нахален бюрократ не е харесал теорията ти, така ли?

— Да — кимна Кърт.

— Имаш сериозен проблем, *amigo!* Страдаш от патологична нужда да доказваш, че винаги си прав.

— Това е най-малката ми слабост — отвърна Кърт, докато водеше уверено камиона към възвищението. — Проблемът не е, че не ми повярваха, а че дори не ме приеха сериозно.

Камионът стигна до хребета на възвищението. Пред тях се простираше огромна вдлъбнатина, пълна с тъмночервена вода. Някога това е било мината Тасман, но на триста и трийсет метра по-надолу миньорите пробили дъното в част с високо налягане на подпочвени води. Точно както в Бъркли Пит, Монтана, мината Тасман бавно се напълнила с отровна вода. Сега водата бе стигнала толкова високо, че от ръба на минния басейн я деляха само трийсетина метра.

Кърт подкара камиона по рампа с наклон, която се виеше покрай ръба на минния басейн и слизаше надолу към водата. За негова изненада там вече бяха паркирани няколко превозни средства — четири покрити с прах големи джипа и два джипа вранглер. Изглеждаха нови. Тъмните прозорци и цветовете им просто крещяха „правителствен автомобилен парк“.

— Изглежда са те приели по-сериозно, отколкото си мислиш — отбеляза Джо.

Кърт сложи крак на спирачката, камионът се люшна и спря. В случващото се пред очите им имаше нещо странно. Отне му миг, преди да разбере какво.

— Кои са те? — попита Кърт. Джо поклати глава. Превозните средства бяха шест, паркирани под странен ъгъл. Две от тях бяха с отворени врати, а трето — с вдигнат заден капак. По отровния бряг бяха пръснати купища оборудване, сякаш се извършваше някаква работа. Но никъде не се виждаше и едно човешко същество.

ГЛАВА 8

Кърт огледа езерото и около него. Не се виждаше никой.

— Може да са ги отвлекли извънземни — предположи Джо и погледна към небето.

Кърт го стрелна с очи.

— Не се шегувам — оправда се Джо. — Чел съм за НЛО. Забелязват ги из цяла Австралия. А това място е точно от онези, които извънземните обичат да посещават.

— А аз да не си взема станиолената шапка — измърмори Кърт.

После погледна надолу към паркираните коли и си помисли за умрелите гъски, открити край Бъркли Пит. Запита се дали шофьорите и пътниците не са вдишали някакъв отровен газ.

Отвори капака на малко отделение за багаж между двете седалки. В него имаше две изправени кислородни бутилки с размери на голям термос. До тях лежаха две маски и измервателен уред, който проверяваше токсичните нива на сто и седемдесет различни преносими по въздуха отрови.

— Австралийската агенция за защита на околната среда е обозначила това място като опасно — каза Кърт, — но само във връзка с нивото на водата. Въздухът би трябвало да е чист. Помислих си обаче, че малко предпазливост няма да ни навреди.

Кърт извади уреда и го включи, а Джо провери налягането на бутилките.

Кърт открехна прозореца точно толкова, колкото да мушне накрайника през процепа. След трийсет секунди светна зелена светлина.

— Въздухът не е замърсен. По-чист е дори от въздуха в Лос Анджелис през лятото.

— Няма да е зле да продължим с проверките — подметна Джо.

Кърт кимна и свали крака си от спирачката.

Големият камион започна бавно да се спуска по дългата рампа. Когато стигна до равния участък и до паркираните коли, Кърт намали

и спря зад тях.

Вторият зелен проблясък от анализатора за въздух му вдъхна увереност.

Той отвори вратата. Посрещна го мъртвешка тишина. Нямаше вятър. Нямаше птици. Нямаше насекоми. На отровения бряг не растеше нито стрък трева, дори някой упорит плевел.

— Доста е потискащо — прошепна Джо.

— Имам чувството, че сме на Луната — съгласи се Кърт, сложи анализатора за въздух на колана си, взе една от малките кислородни бутилки и излезе от камиона.

Докато Джо на свой ред слизаше от камиона, Кърт предпазливо се запъти към най-близкия джип. Задният капак беше вдигнат. Няколко карабини стояха недокоснати в стойка за пушки, а в кутия наблизо имаше спретнато сгънати непромокаеми якета, на които с големи букви пишеше: „АССР“.

— Изглежда, че са смятали да нападнат неочаквано — прошепна той.

— Тук има цяла партида тестови тръби — провикна се Джо, който се бе приближил до един от джиповете. — Някои от тях са пълни с вода. Според мен са вземали преби. Другото е сонарно оборудване. Може би са влезли в езерото?

Кърт се огледа. Отровното езеро изглеждаше съвсем неподвижно. Небето се отразяваше в повърхността му като в прозорец от тъмно стъкло. Кърт се зачуди дали хората от екипа на АССР не са някъде вътре.

— Не биха влезли всички наведнъж — каза си той. — Не и ако са имали избор.

Край ухото му избръмча муха — първият признак на живот, който срещаха, откакто приближиха отровното езеро. Мухата мина бързо покрай него и отлетя някъде в далечината. По слепоочието на Кърт потече струйка пот.

Той отново погледна към ръба. Не видя нищо. Нищо не се движеше, нямаше никакви признания на борба. Нещо не беше наред.

Кърт взе една пушка от стойката и пъхна вътре пълнител, като се стараеше да не вдига шум. Приближи и Джо.

— Мислиш ли, че някой ги е нападнал неочаквано?

— Ако е така, значи е било най-чистата засада на всички времена — отговори Кърт. — Някъде да виждаш дупки от куршуми? Кръв?

— Не — отвърна Джо.

— Може би си на прав път с това твоето НЛО, но за всеки случай вземи една пушка.

Джо посегна към стойката с оръжия и в същия миг шум от падащи камъни накара Кърт да се обърне. По една малка червена дюна се свличаше тънка струя камъчета. Кърт приклекна и се прицели, но никой не се появи. Джо приклекна до него.

— Какво мислиш?

Очите на Кърт бяха приковани в дюната.

— Прикривай ме!

Джо кимна, а Кърт се промъкна предпазливо напред, после се стрелна към малката дюна. Бързо се изкачи и надникна от другата ѝ страна, готов да застреля моментално всичко, което види.

Напрежението в тялото му изчезна. Изпълни го съжаление.

В подножието на дюната имаше купчина тела — мъже и жени, нахвърляни безразборно. Бяха облечени просто, но спретнато. Екипировката и дрехите им бяха почти еднакви.

Кърт се пързулна към тях покрай поредица следи в пясъка, оставени от някой, който безуспешно се бе помъчил да се изкатери. Приземи се до набит мъж с късо подстригана коса, който му се стори познат.

— Брадшоу! — викна Кърт, приклекна до него и го обърна с лицето нагоре.

Докато проверяваше за пулс, от устните на Брадшоу се изтръгна лек стон.

— Джо, ела тук! — извика Кърт.

Джо се изкачи на дюната.

— Провери останалите! — нареди му Кърт.

Докато Джо се пързалише надолу, Кърт откъсна парче плат от ризата на Брадшоу и го стегна около крака му, където беше най-опасната му рана. Имаше още две, но те изглеждаха повърхностни.

После извади манерката си и напръска лицето на шефа на АССР с малко вода.

— Брадшоу, чуваш ли ме? Какво се случи?

Устните на Брадшоу се раздвижаха и измърмориха нещо несвързано. Кърт извади малката кислородна бутилка и сложи маската на лицето на Брадшоу. Потече кислород и Брадшоу се посъживи. Задърпа маската. Кърт я задържа на мястото ѝ, докато очите на Брадшоу започнаха да се избистрят.

— Какво се случи? — попита Кърт и отдръпна маската.

— Слязоха вътре — отговори Брадшоу.

— Кой е слязъл вътре? — попита Кърт.

Нямаше отговор.

— Брадшоу, чуваш ли ме?

Джо се приближи.

— Останалите са мъртви. Пушечни изстрели. Отблизо. Според мен са ги хвърлили на земята и са ги застреляли с автоматично оръжие.

— Проклятие! — измърмори Кърт.

Погледът на Джо обхождаше наклонените стени, които се издигаха около тях.

— Това не ми харесва, *amigo*. Стоим безпомощни на място, което е твърде удобно за отстрел.

— Ако някой ни наблюдаваше, отдавна да сме мъртви — успокои го Кърт и продължи да притиска кислородната маска към лицето на Брадшоу. Не след дълго австралиецът сякаш дойде малко на себе си.

Кърт отново отдръпна маската.

— Остин? — измърмори Брадшоу изненадан. — Какво правиш... какво правиш тук?

— Следвам интуицията си — отговори Кърт. — Какво стана?

— Не... знам — промълви Брадшоу — Някой ни устрои засада. Следващото, което помня, е, че лежах на земята и чувах изстрели.

Брадшоу се закашля като човек, който се дави от прах в дробовете си, и Кърт сложи маската отново на лицето му. Брадшоу я бутна настрана.

— Бяха подгответи предварително — каза той. — Прав беше. Отнякъде изтича информация.

— Видя ли кои бяха? — попита Кърт. — Откъде дойдоха?

— Не — успя да изрече Брадшоу с мъка, не изглеждаше никак добре.

— Трябва да те измъкнем от тук — каза Кърт и се помъчи да повдигне набития мъж. — Джо, помогни ми!

Джо подхвани Брадшоу от едната страна, а Кърт — от другата и го изправиха на крака.

— Хейли... — измърмори Брадшоу.

Кърт се огледа. Не я видя сред мъртвите.

— Тя с вас ли беше?

Брадшоу кимна.

— Слезе долу... — отговори той и посочи към езерото. — Слезе долу заедно с другия водолаз.

— Какво има там?

— Някаква конструкция. Помислихме, че това е устройството... Огромно е! Прилича повече на някаква лаборатория. Тя слезе долу, за да види, защото само тя може да разбере какво е. Но ни нападнаха и после...

— И после какво?

Австралиецът потръпна, но се съвзе. На лицето му се изписа огромна болка.

— И после слязоха долу след нея — каза той. — Сега са там долу. Всички.

ГЛАВА 9

Кърт и Джо завлякоха Брадшоу до единия от джиповете и го оставиха на земята. Имаше три рани от куршум. Беше загубил много кръв. Кърт се съмняваше, че ще остане жив още дълго.

Той грабна един комплект за първа помощ и го метна на Джо.

— Направи каквото можеш — каза той. — И намери начин да повикаш помощ. Ако не можеш да се свържеш с никого, изведи го от тук.

— Какво смяташ да правиш?

Кърт вече се качваше на платформата на камиона и отгърна брезента на предназначените за един човек миниподводници.

— Отивам там.

— Нямаш представа какво има долу.

— Лаборатория и устройство — повтори Кърт загадъчното обяснение на Брадшоу, скочи от едната страна на платформата и се приземи обратно на брега. — И една млада жена, която се е впуснала в действие, без да пита шефовете си.

— И какво ще правиш? — попита Джо. — Ще плуваш напред-назад и ще търсиш това устройство?

Кърт скочи в кабината на камиона и включи двигателя.

— Не — отговори той. — Ще шофират.

Големият камион изръмжа, Кърт рязко включи на скорост и подкара напред. Обърна легко наляво, към смъртоносното езеро, и натисна докрай педала на газта.

Ако го гледаше някой друг, а не Джо Дзавала, Кърт може би щеше да обясни по-подробно какво ще се случи, но Джо познаваше превозните средства така, както никой друг. Беше изглеждал камиона странно още на летището и навярно бе съbral две и две. А ако все още не се бе досетил, всеки момент щеше да разбере.

Камионът ускори по нанадолнището. Тежките му гуми оставяха дълбоки следи в мекия червен пясък. Кърт вкара камиона право във

водата и започна да го спуска по инерция надолу по наклона, който започваше от ръба на езерото.

Веднага щом се озова във водата, Кърт сграбчи един лост от неръждаема стомана, натисна го нагоре и го пъхна в един жлеб. Големите колела на камиона се вдигнаха нагоре и се отлепиха от дъното, а в задната част се появи витло, свързано със скоростния лост.

Кърт погледна към едно табло. Всички датчици светеха в зелено. Добре. Това означаваше, че витлото е свързано със силовите агрегати и няма видими течове.

Кърт даде газ. Витлото разпени червената вода и земноводното превозно средство се понесе напред. Бавнодвижещият се камион се бе превърнал в още по-бавнодвижеща се лодка. Напредваше като претоварен шлеп, но за щастие целта на Кърт беше наблизо.

Кърт включи сонара, който бе донесъл. От задната част на платформата се спусна устройство, което започна бавно да потъва. Зад него във водата се проточи кабел. Сонарът излъчващ звукови вълни със средна честота, които се отразяваха от дъното на езерото. Скоро на екрана се появи изображение на релефа.

Когато Кърт се отдалечи от брега, дъното рязко пропадна надолу. Ширината на езерото бе не повече от километър и половина, а явно дълбината му никак не беше малка. Според данните, които получаваше от сонара, релефът на дъното напомняше на огромно удължено U.

— Трийсет и един метра и не спира — промърмори Кърт на себе си, докато числата на пулта пред него продължаваха да се променят. — Да те видим колко си дълбоко.

Ръбът на водната повърхност се намираше на повече от триста и трийсет метра над дъното, но явно годините на ерозия бяха започнали да запълват ямата. На двеста и осемдесет метра Кърт забеляза лек наклон. Беше му трудно да повярва, че се намира на сред пустиня, а се носи по езеро, което е толкова дълбоко, че подводница от Втората световна война би била смазана от налягането, ако се опита да достигне дори на половината разстояние от дъното.

Приблизително в центъра на езерото сонарното устройство прихвана някакъв куполовиден обект. Приличаше на водна кула, издигаща се над нивите на Средния запад, със закръглен връх и сноп

тръби, които излизаха от основата й. Доколкото Кърт успяваше да види, тръбите се забиваха право в центъра на езерното легло.

Какво ли бе предназначението им?

Брадшоу употреби думата „устройство“, която предизвика у Кърт представа за бойната глава на ядрена ракета. Но в днешно време човек нямаше нужда да строи гигантска кула с двайсетметров купол, за да отприщи ядрена стихия.

Куполът изчезна от екран и на негово място се появи нов обект. Този не се отличаваше с извитите изящни линии на купола. Приличаше повече на купчина цилиндрични капсули и товарни контейнери, подредени един върху друг. Височината му беше приблизително колкото на седеметажна сграда. Обектът сякаш бе прикрепен към по-стръмната стена на езерото и беше свързан с купола чрез мостици и дебели кабели. Прекъсващият сигнал на сонарния екран подсказваше, че има жици, които свързват обекта със стената.

Покривът на тази конструкция се намираше на дълбочина почти осемдесет и три метра, а дъното — над сто и шест. Куполът се извисяваше над него и се накланяше на една страна.

Кърт беше впечатлен.

Построяването на подобна конструкция на сто метра под водата си беше само по себе си доста сериозно начинание, а да го направиш в токсично езеро и да го запазиш в тайна... Кърт усети, че се изпълва с възхищение.

Той отпусна ръчката на газта. Амфибията продължи да се движи по инерция и накрая спря близо до средата на езерото. Кърт стана и излезе на платформата. Сега се намираше точно над главната конструкция. Просто трябваше да слезе там.

* * *

Първите няколко минути, след като остана сам Джо посвети на грижи за Брадшоу и на опити да закърпи раните му с жалките инструменти от комплекта за първа помощ. Въпреки усилията му Брадшоу изглеждаше зле — кожата му бе призрачно бледа и студена на допир. Имаше нужда от сериозна помощ, и то колкото се може побързо.

Джо го остави да лежи на земята и започна да претърска джиповете. Намери една радиостанция и натисна копчето за включване. Светодиодният еcran, който трябваше да грейне в яркозелено, остана черен. Няколко пъти Джо се опита да включи и изключи радиостанцията. Не се получи нищо, явно батерията се бе източила.

Джо се огледа за зарядно и забеляза, че ключовете още са в стартера на джипа. Освен това забеляза, че и двете врати са отворени, но осветлението в купето не свети.

Посегна и завъртя ключа. Нищо не последва. Не просветнаха никакви светлини, не се чу никакъв звук.

— Странно...

Джо излезе от джипа и взе карабината си. Провери всички джипове. В нито един нямаше ток.

Шест нови джипа и в нито един няма ток. Няколко радиостанции и още толкова мобилни телефона в същото състояние. Само едно старомодно фенерче в жабката на последния джип успя да проблесне за секунда-две, но после и то угасна.

Джо почувства как косата му настърхва. Погледна към небето. Точно такива неща се случват непосредствено преди пристигането на кораба — майка.

Върна се при Брадшоу.

— Защо всички батерии са изтощени?

— Изтощени ли?

— Колите, радиостанциите, телефоните... в нищо няма ток — обясни Джо. — Нуждаем се от медицинска помощ, но не се сещам как да я повикам.

Брадшоу притвори очи и не отговори. Джо дори не беше сигурен, че изобщо чува въпросите му.

Изправи се и се огледа. Трябваше да намери помощ колкото се може по-бързо, но единственото превозно средство, в което имаше и ток и можеш да се движи, беше камионът — амфибия, който се полюшваше на почти километър от него в центъра на отровното езеро.

ГЛАВА 10

Кърт облече водолазния костюм и се приближи към миниподводницата в задния край на платформата. Хората често наричаха с обич яркожълтите подводни съдове „бързоходки“. Приличаха на водни джетове, с комплект малки крила за потапяне отпред и прозрачен капак над главата, който водачът дръпваше надолу и застопоряваше, след като седнеше в подводницата.

Подводниците можеха да слязат на дълбочина до петстотин метра, захранваха се от литиевоионна батерия, подобна на тези в модерните електрически коли, и имаха грайферни зъбци, фарове и вътрешни контейнери за въздух и вода.

Капакът и голяма част от корпуса бяха изградени от извънредно здрави полимери, предназначени да издържат на налягане на голяма дълбочина. Макар че все още не бяха тествани на по-дълбоко, Кърт не се съмняваше, че „бързоходката“ ще издържи. Все пак неин главен проектант беше Джо, а Кърт от опит знаеше, че всички проекти на Джо са по-добри от описаното в спецификациите.

След бърза серия проверки Кърт беше готов да потегли. Освободи лентата, която задържаше ускорителя на място, и нагласи лоста за издигане и спускане на платформата на трийсет градуса. Хидравличните приспособления се включиха и платформата започна да се накланя като задната част на камион за боклук.

Кърт влезе в една от бързоходките и натисна превключвателя, който затваряше люка. Капакът бързо се застори на място и покри пътно Кърт. Той се настани на седалката с протегнати напред ръце и изпънати зад тялото крака и се почувства така, сякаш кара морски мотоциклет.

Задният край на платформата стигна до езерото и водата бързо обгърна бързоходката от всички страни. През капака Кърт се втренчи в цвета на водата — розов най-близо до повърхността и по-тъмночервен надолу, където светлината намаляваше.

За миг се зачуди колко ли са отровни тези води. После изхвърли тази мисъл от главата си, натисна ръчката на газта и бързоходката се отдели от рампата. Кърт се зачуди може ли нормален човек да е готов да се гмурне в подобна супа.

Подводницата направи кръг на няколко метра под повърхността. После Кърт натисна лоста за гмуркане и баластният резервоар се напълни с вода. Кърт тласна кормилото напред, крилата за потапяне се наклониха надолу и бързоходката започна да се спуска.

След около двайсетина секунди Кърт накара подводницата да опише широк кръг. Когато стигна на дълбочина двайсет и шест метра, водата около него заприлича на гъсто червено вино. След още шестнайсет метра придоби цвета на засъхнала кръв. Каквито и да бяха химични съединения в нея, едно беше ясно — изолираха светлината много успешно. Кърт продължи да се спуска надолу и в мътилката различи купола на странната кула.

Куполът беше гладък, но изглежда върху извитата му повърхност се бе утаил някакъв минерал — може би калций. Кърт нямаше как да разбере в момента, но веществото отразяваше повече светлина от водата, която го заобикаляше.

Докато преминаваше над купола, Кърт докосна ръчката на газта и изхвърли и последния баластен въздух. Бързоходката отново започна да потъва.

Кърт се загледа в тъмнината. Според картината, която видя преди малко на сонара, покривът на лабораторната конструкция се намираше на около двайсет и пет метра под височината на купола. Надяваше се покривът ѝ да е покрит със същото вещество, за да го види, преди да се блъсне в него.

— Седемдесет — прочете той на глас цифрата, която показваше дълбокомерът. — Седемдесет и три.

Огледа бездната около себе си. Отвсякъде го обгръща мрак. Сякаш потъваше в черна дупка.

— Седемдесет и шест — каза тихо Кърт.

Ако дълбокомерът беше верен, след шест-седем метра трябаше да се блъсне в покрива на лабораторията. Засега обаче не виждаше нищо.

Натисна бутона и вкара в резервоарите малко въздух, като моторист, който се опитва да напомпи гумите до идеалното налягане.

Чу се бързо изсъскване, последвано от второ. Спускането се забави.

Дълбокомерът скоро показва осемдесет метра, а Кърт все още не виждаше нищо. На осемдесет и два метра отново леко натисна помпата за въздух. А на осемдесет и три нервите му не издържаха.

Започна да натиска помпата, докато бързоходката достигна неутрална плаваемост във водата. Спускането спря и бързоходката увисна неподвижно.

Кърт плъзна палеца си напред и чукна по бутона за светлините. Натисна го достатъчно силно, за да изпрати малко захранване по веригата, но не достатъчно, за да ги включи напълно. Светлините проблеснаха мътно и отново угаснаха. По време на този кратък проблясък пред Кърт се разкри свят от неоновочервено. Корозириалият покрив на лабораторията се намираше на по-малко от метър под него.

— Поне съм на правилното място — измърмори той.

Ако тази грозна конструкция наистина беше лаборатория, трябваше да има вход. Независимо дали става дума за токсична или за обикновена вода, най-сигурното и безопасно място за изграждане на въздушен шлюз беше под конструкцията.

Кърт рискува отново да включи светлините за няколко секунди, видя къде свършва конструкцията и я заобиколи. Когато започна да се спуска надолу, различи около дъното на лабораторията меко сияние светлина, която се процеждаше от въздушния шлюз.

— Който и да си, много мило от твоя страна да ми оставиш крушката светната — измърмори Кърт.

Точно в този миг бързоходката рязко се наклони вдясно и през водата премина странна вибрация.

Кърт веднага разбра какво се е случило. Беше се ударил в една от жиците, които придържаха купола и снопа от тръби. Силата на удара бе отхвърлила бързоходката встрани и я бе накарала да се завърти. Но по-лошото беше, че изпрати във водата вибрация със сила, равна на тази на дърпането на струна на гигантска китара. Шумът се бълсна в стените на езерото и се върна при Кърт като призрачно echo.

Кърт изравни миниподводницата и се огледа за течове. Кабината изглеждаше здрава. Той въздъхна с облекчение и продължи да се спуска, като се надяваше да избегне други неприятности.

* * *

— Какъв беше този шум?

Въпросът беше зададен на Янко от един от хората му, който нервно поставяше блокче пластичен експлозив зад няколко компютърни сървъра.

— Не знам — призна Янко.

По време на престоя си в станцията беше чувал какви ли не скърцания и скрибуциания, особено когато техниците тестваха купола или черпеха енергия от него, но никога досега не беше чувал подобно странно echo.

— Водата често изкривява звука — каза един от техниците.

Вярно беше, но Янко не бе единственият, който се чудеше дали конструкцията е безопасна. Нямаше нужда човек да е учен, за да си представи как киселините разяждат бавно металните стени.

— Кой знае какво са причинили химикалите за толкова години на купола — каза той. — Приключвай с експлозивите. Искам да се махна от тук и да взривя това нещо, преди да се е разтворило в тези киселинни води.

Хората му бяха напълно съгласни. Удвоиха усилията си и само след секунди експертът по взривовете се измъкна изпод компютърното бюро.

— Готово!

— Добре — каза Янко. Експлозивите щяха да раздробят платките и паметта на компютрите, а пожарът, който щеше да последва, щеше да разтопи останките им до утайка. Накрая щеше да нахлуе водата. Дори и да допуснеха, че някой ще има способността и смелостта да извади останките изпод почти триста метра отровна вода, висококвалифицираните специалисти на всички разузнавателни служби по света нямаше да са в състояние да извлекат от откритото никаква информация.

Това означаваше, че им остава само още една задача.

Янко се обърна и насочи пушката си към две фигури, седящи на пода със запушени усти — мъж и жена. Ръцете и на двамата бяха вързани зад гърба.

Мъжът беше или полицай, или военен. Човек със силна воля. Той впери поглед в Янко, сякаш го предизвикваше да ги застреля. Жената беше различна. Беше хубава, със златисторуса коса и в очите ѝ се четеше страх. Янко реши да застреля първо нея и да я избави от мъките. Вдигна оръжието.

— Да не си полудял?! — викна внезапно техникът.

Янко го стрелна с гневен поглед.

— Включихме кислорода на максимална мощност — обясни по-спокойно мъжът. — И отворихме резервоарите с ацетилен. В момента цялата станция се пълни с възпламеним газ. Ако дръпнеш спусъка, всичко ще избухне. Ако искаш да ги убиеш, използвай нож.

Янко свали пушката и погледна към пленниците. Дали разбираха каква съдба ги очаква? Нямаше значение. Така или иначе, щяха да умрат от експлозията и пожара само след няколко минути.

— Нагласете таймера! — нареди Янко. — Махаме се от тук!

Янко видя как техникът наглася таймера на 10:00 и натиска „НАЧАЛО“. Часовникът цъкна, на екрана се появи 09:59 и започна да отброява времето отзад напред. Без да поглежда назад, Янко се обърна и тръгна към главната стълба. Подводницата ги очакваше.

* * *

Джо стоеше на брега и обмисляше различни варианти. Макар и да не се съмняваше, че Кърт все някога ще се върне, Брадшоу имаше нужда от помощ сега и Джо нямаше намерение да стои и да чака приятеля си. Също както нямаше желание да преплува почти цял километър в токсичното езеро, за да прибере камиона — амфибия.

Мисълта му отново се насочи към джиповете, останали без акумулатори. В тях имаше зарядни. Ако успее да включи някое от тях, може да захрани радиостанциите и да повика помощ. Щяха да дойдат поне няколко хеликоптера — един, за да транспортира тежко ранения шеф на АССР до болницата, и още два-три с военни или екипи от специални части, за да обкръжат и отцепят езерото.

Пътят до Алис Спрингс беше два часа с кола, но по въздуха човек можеше да стигне там за около трийсет минути. За Брадшоу това беше разликата между живота и смъртта.

— Не мога да разбера защо тези джипове не вървят в комплект с манивели — измърмори Джо и си помисли за колите от едно време.

Реши да опита да запали някоя от машините като я пусне по инерция. Двата джипа имаха ръчни скорости, а брегът се спускаше под наклон към водата. Това щеше да му помогне, но не беше сигурен дали машината ще успее да набере достатъчно скорост.

Приближи се до един от джиповете, изключи скоростния лост и запъна рамо във вратата. Натисна с всичка сила и успя да задвижи джипа. Пясъкът обаче беше мек и най-голямата скорост, която успя да постигне, беше тази на разхождащи се пенсионери. Джипът стигна до водата и Джо отстъпи назад.

Очакваше да види как предните колела се завъртат във водата и спират, но вместо това предната част на джипа се наклони и кабината започна да се пълни с вода. Само след секунди джипът пропадна и се скри под повърхността на водата. Последното нещо, което видя Джо, беше тегличът, който стърчеше от задната част на бронята като боен флаг на кърмата на потъващ кораб.

Джо погледна към Брадшоу. Австралиецът май беше в безсъзнание.

— И без това не беше добре да виждаш това — измърмори Джо и за миг застина озадачен на мястото си. Какво всъщност се беше случило току-що. После проумя. Като повечето открити мини, и тук бяха копали на тераси — стръмен наклон, после равен участък и пак отвесна стена. Целият бряг представляваше една широка тераса. Зад тях се простираше двайсетметрова, почти вертикална стена. Точно под ръба на водата навсярно имаше друга такава стена, която свършваше в друга тераса.

Джо погледна към джиповете, които им оставаха, и в ума му се роди нов план. Той със сигурност щеше да струва на АССР поне още една машина, но ако Джо беше прав, щеше да запали другия джип.

* * *

Кърт погледна нагоре към водата, в която се процеждаше светлина с цвят на череша. Беше смъкнал бързоходката под станцията и беше намерил въздушния шлюз.

Внимателно вкара миниподводницата в нишата и я издигна. Басейнът на шлюза и заобикалящата го палуба изглеждаха пусти.

Кърт натисна ръчната скорост и вдигна бързоходката на нещо като рафт. Отвори капака и излезе на палубата. Само след секунда мина през главната част на шлюза и се озова в помещение, пълно с оборудване.

Видя две кислородни бутилки и два шлема за глава — същите като тези в един от джиповете на АССР.

„Водолазите са стигнали до тук — помисли си той. — Но къде ли са сега?“

Прехвърли късоцевната карабина М-4 от едната в другата си ръка. Усети, че го залива странна, почти нервна енергия. Явно в момента вдишваше въздух с високо съдържание на кислород. Това го изненада.

По-скоро очакваше смес от три газа или дори само от кислород и хелий, която беше по-ефективна при продължителен престой на голяма дълбочина. За да е сигурен, че не си въобразява, Кърт изрече на глас:

— Преди четирийсет и седем години...

Гласът му трябваше да прозвучи като гласа на Мики Маус или на Доналд Дък, но звучеше съвсем като неговия. Във въздуха или нямаше хелий, или имаше съвсем малко. Той оставил карабината. Престрелка нямаше да има, не и на дъното на езерото Тасман в конструкция, пълна с почти чист кислород. Само един изстрел беше достатъчен, за да загинат всички.

Кърт извади от ножницата на крака си голям нож за гмуркане и се зачуди дали този обрат на събитията увеличава шанса му за успех или не.

Тръгна по един коридор и след около шест метра видя вода в подножието на някаква подвижна стълба. Качи се и огледа следващия етаж. Две стаи бяха пълни с пакети със зарядни устройства. Един панел на стената показваше различни състояния на потреблението на енергия — повечето индикатори светеха в зелено, но няколко, които изглеждаха по-особени — в жълто или в червено. Кърт се зачуди откъде ли черпят енергия, за да захранват огромната конструкция, и за какво я използват.

Изкачи се още едно ниво по-нагоре и видя нещо, което му заприлича на жилищни помещения. Празни шкафчета и неоправени

легла създаваха впечатлението, че хората са изоставили мястото и то доста набързо.

Кърт се върна до стълбата и се качи на третото ниво. Люкът към него беше полуотворен. Посегна да го отвори и в този момент чу, че към него трополят стъпки.

Замръзна абсолютно неподвижен.

Отекнаха гласове.

— Хайде! — кресна някой. — Мърдайте!

Кърт тъкмо щеше да се пълзне едно ниво по-надолу и да се скрие, когато стъпките ненадейно се преместиха вляво, затрополиха по палубата над него и се отдалечиха. Стори му се, че са на няколко души, които явно бързат.

Кърт открехна люка едва-едва и надникна. Не видя никого.

Тихо се набра нагоре и надникна зад ъгъла. Пред втори въздушен шлюз стояха трима мъже. Този шлюз напомни на Кърт за въртящите се врати в офис сградите в центъра на големите градове. Когато се отвори, двама от мъжете влязоха, а третият остана да чака.

После се чуха още стъпки, които слизаха по стълбата. Кърт погледна нагоре и очите му срециха очите на някакъв мъж.

— Какво, по...?

Кърт зatisна устата му с длан и заби в гърдите му острието от въглеродна стомана, като същевременно го бълсна в стената. Втори мъж скочи долу, приземи се върху ръката на Кърт и ритна ножа на пода.

Кърт се завъртя, заби лакът в слепоочието на втория нападател и го събори по гръб на палубата близо до въздушния шлюз.

Междувременно по стълбата заслиза трети мъж. Не използваше стъпалата, а пълзгаше ръцете си по парапета. Той почти светкавично стигна до Кърт и го сграбчи изтазад, обви ръка около гърлото му и започна да го души.

Кърт се отгласна назад и бълсна нападателя си в херметическата преграда. Хватката около шията му се охлаби, но не достатъчно. Кърт отново притисна противника си към стената, като този път се опита да отметне главата си назад в нещо като обратен вариант на удар с глава.

Тази маневра се оказа успешна и накара мъжа да пусне Кърт точно в мига, в който шлюзът избиитка като асансьор в хотелско

фоайе. Третият нападател се втурна покрай него, като го бълсна на земята.

Когато Кърт се изправи, вратата на шлюза се затваряше. Четиридесет и пъти останали мъже се бяха набълскали вътре и го гледаха. Единият поклати глава и на устните му се изписа зловеща усмивка.

Четирима срещу един, а бяха избягали. Кърт можеше да се сети само за една причина да го направят — канеха се да унищожат станцията.

Един бърз поглед към мъртвеца в подножието на стълбата потвърди подозренията му. От джоба на мъжа се подаваха клещи за оголване на жици, а на колана му висеше намотка електропроводима лента, както и намотка от плосък кабел в червено и жълто. По всяка вероятност всичко бе подгответо, за да взривят станцията.

Кърт грабна клещите за рязане на жици и продължи нагоре по стълбата. Като имаше предвид колко бързаше да се измъкне онази групичка, явно не му оставаше много време.

ГЛАВА 11

Планът на Джо вървеше с пълна пара. Беше измайсторил нещо като система за теглене — прокара кабел от предната част на последния джип около цилиндричния стоманен ролбар на един от другите и го прикрепи към задния край на трети.

Планът му беше прост — смяташе да бутне третия джип във водата, така че да пропадне от ръба на терасата и докато пада, кабелът да повлече втория джип напред достатъчно бързо, та Джо да успее да натисне съединителя и да запали двигателя.

Готов за действие, той отново провери как е Брадшоу, кръстоса пръсти и се отправи към джипа, който щеше да използва като тежест. Без захранване не можеше да отвори прозорците, затова ги разби. Отвори всички врати, както и задния капак и дори вдигна предния — всичко, което щеше да помогне да се напълни по-бързо с вода и да потъне по-бързо.

Изключи скоростния лост, освободи спирачката и изскочи навън. Заби пети в пяська и забута. Малко по малко джипът помръдна. Когато стъпи на по-твърдата почва близо до водата, тръгна по-бързо. С последен силен напън Джо го тласна напред и отстъпи назад. От усилието за малко да загуби равновесие и да се стовари право в токсичната супа.

Джипът се плъзна надолу и започна да се пълни с вода. Предната му част остана да стърчи над езерото, точно както при първия, а после спря, когато кабелът се опъна докрай.

Джо се втурна към втория джип и скочи вътре. Увери се, че ключът е завъртян, и освободи спирачките. Автомобилът тръгна напред, отначало бавно, но после набра скорост, когато потъващият джип опъна кабела.

Джо изчака колкото можа по-дълго, след което натисна съединителя.

Двигателят изрева, изгъргори, а после заръмжа. Джо натисна педала на газта и го задържа, а после натисна и спирачките. Джипът

спря само метър преди да последва теглещия автомобил.

Все още с крак на педала, Джо даде малко газ и двигателят заработи стабилно. Джо най-после отпусна педала на газта и изключи колата от скорост, после дръпна силно ръчната спирачка, намести я, излезе и тръгна към лебедката пред джипа.

Натисна лоста надолу. Челюстите на барабана се разделиха и освободиха металната жица. Тя изплюща след теглещата кола и последва потъващия в езерото джип.

Джо отдале чест на пропадащия автомобил и се качи обратно в работещия джип. Свърза радиостанцията със зарядното и с облекчение видя да блясва червена светлина. Погледна към отражението си в огледалото.

— Добър си, Дзавала! — каза сам на себе си. — Много си добър!

Предполагаше, че ще минат няколко минути, преди радиостанцията да се зареди достатъчно, за да я използва, затова реши да провери как е пациентът му.

Скочи от джипа и бързо тръгна към лежащия неподвижно Брадшоу. Австралиецът беше в безсъзнание, но още дишаше.

— Дръж се! — прошепна му Джо.

В този момент водата в езерото се раздвижи. Близо до центъра на половината разстояние между брега и носещия се по повърхността камион се образува лека вълна. Нещо се движеше под повърхността, като кит-убиец, устремил се към брега.

За секунда Джо помисли, че може да е Кърт с бързоходката. Но предметът се показа на повърхността и се оказа, че е шестметрова подводница с широко дъно. Причината за тази конструкция стана ясна само след секунди, когато подводницата се надигна от водата и се понесе по повърхността, като оставяше под и след себе си широка ивица пяна.

— Подводница-ховъркрафт! — удиви се Джо. — Това е много по-добро от камион — амфибия.

В продължение на двайсет секунди ховъркрафтът продължи да се носи на север, след което леко обърна на изток, излезе с пълна скорост от водата от другата страна на минния басейн и се качи на рампата.

Джо осъзна, че всеки момент ще стане свидетел на бягството на хората, устроили засада на екипа на АССР.

— А! Тая няма да я бъде! — отсече той, втурна се към изключения от скорост джип и скочи вътре. За секунда се спря. А Брадшоу? Не можеше да му помогне, но веднага щом радиостанцията се зареди, щеше да повика помощ.

Включи на скорост и натисна с всичка сила педала на газта. Гумите се завъртяха в едрозърнестия пясък и Джо запраши след бягащия ховъркрафт.

* * *

На стотици метри под водата в празната станция Кърт продължаваше да търси Хейли. Качи се още две нива нагоре и ги претърси колкото можеше по-бързо. Накрая се провря през най-горния люк. Озова се в нещо като контролна зала.

На пода в най-отдалечения ъгъл седяха две фигури със завързани ръце и запушени усти. Кърт се втурна към тях и дръпна парцала от устата на Хейли.

— Експлозиви! — изрече тя, без дори да каже „здрасти“. — Под таблото!

Кърт сряза въжетата, които стягаха ръцете й, подаде й ножа, а той се втурна към таблото и се пъхна отдолу. Намери блокчетата пластични експлозиви и таймера. На екрана мигаше: 01:07.

Кърт извади клещите от джоба си. В това време Хейли освободи другия пленник. Кърт тъкмо се канеше да среже една от жиците, когато двамата се втурнаха към него и застанаха по-близо, отколкото той би искал.

— Някой от вас разбира ли от експлозиви? — попита Кърт.

И двамата поклатиха глава.

— Трябва да се махнем от тук — изхриптя Хейли.

Таймерът показваше 00:59.

Разполагаха с по-малко от минута. Кърт поклати глава.

— Няма да успеем.

Човекът от АССР поsegна към таймера. Кърт го удари през ръката.

— Ако натиснеш грешния бутон, ще ни взривиш!

После му посочи най-отгоре на екрана, където светеше малък символ „заключено“. Трябаше да въведат код, за да спрат отброяването.

— Не можем просто да седим тук — каза мъжът.

— Четирийсет секунди — отбеляза Хейли.

Кърт огледа детонатора. Беше стандартен модел, а не играчка на някой специалист по изработване на бомби. Самият той бе използвал подобни устройства, за да разруши един-два кораба. При външна намеса детонаторът реагираше по възможно най-безобидния, вместо по най-разрушителния начин. Беше свързан с две жици, червена и синя.

— Трийсет секунди!

Човекът от АССР бутна Кърт и се опита да се приближи.

— Как се казваш? — попита Кърт.

— Уигинс.

— Дръпни се, Уигинс! — нареди му Кърт.

— Двайсет секунди! — обади се тревожно Хейли.

— И каква полза от това? — попита Уигинс.

— Ще се разкараш от личното ми пространство.

Двамата се поотдръпнаха малко, а Кърт отвори клещите за прерязване възможно най-широко.

— Десет секунди! — прошепна Хейли. — Девет... осем...

Кърт не я изчака да стигне до седем и преряза и двете жици колкото можеше по-рязко.

Нищо не се случи. Никакъв пожар, никаква експлозия, нищо. Таймерът спря на 00:00.

— Слава богу! — промълви Хейли.

Изглеждаше готова да припадне. Сложи ръце на раменете на Кърт и облегна чело на гърба му.

— Страхотна работа! — отбеляза Уигинс. — Брадшоу ли ви изпрати?

— Не точно — отвърна Кърт. Преди да успее да обясни как е попаднал тук, конструкцията се разтърси от тътен, последван от няколко труса в бърза последователност. Звучеше като далечни гръмовеци. Подът леко се наклони и после отново застана хоризонтално. Цялата станция започна да се олюява и да праши като старо дърво под напора на силен вятър.

— Куполът! — викна Хейли. — И него се канеха да взривят.

Последва нова поредица от експлозии и този път ударната вълна се стовари със силата на ковашки чук. След това се чу късане на кабели. Само след секунди се разнесе скърцане и един силен трус ги запрати на пода.

Кърт си спомни, че куполът е над тях и е прикрепен към тяхната конструкция. Можеше само да си представи какво ще означава унищожаването му за разнебитената лаборатория. Звукът от плъзгане на метал върху метал и няколкото водички вода, които плъзнаха през стаята, му дадоха отговор.

ГЛАВА 12

Джо летеше през пустошта. Джипът имаше големи гуми, мощн двигател и високо окачване, които го правеха една от най-добрите машини за офроуд в света, но не можеше да се сравняват с ховъркрафт при пресичане на неравен терен.

Джо трябваше да положи огромни усилия, за да овладее джипа, докато машината се люшкаше по неравната земя и тук и там покрай някой шубрак, който беше прекалено гъст, за да мине през него. Ховъркрафтът просто прелиташе над тях и продължаваше напред.

Джо изоставаше все повече и повече, докато не стигна до равен участък, който му напомни на солените плата в Юта. На равния терен скъси дистанция. В този момент индикаторът на радиостанцията най-накрая светна в зелено.

Джо я грабна и натисна бутона на говорителя.

— АССР, чувате ли ме? — попита той, защото смяташе, че отсреща са точно те. — Има ли някой там?

От другия край на линията долетя някакъв глас, но се чуваше лошо.

— Брадшоу, ти ли си?

— Не — отговори Джо. — Брадшоу е ранен. Загубихте няколко агенти.

— Кой сте вие? — попита гласът от другия край на линията.

Джо обясни възможно най-ясно и добави, че преследва заподозрените в стрелбата на запад през пустошта.

— На кой път сте?

— Не съм на никакъв път — отговори Джо. — В момента прекосяваме пресечена местност, на запад от наводнената мина. Право към слънцето.

Последва неразбираем отговор, а после радиото отново прекъсна. Джо го тресна обратно в зарядното. Пред него ховъркрафтът обръща и се пълзгаше настрани. Накрая се завъртя на сто и осемдесет градуса и се обръна точно срещу джипа.

Джо тръгна да завива, но вече беше късно. Нещо проблесна и светът пред очите му мигновено потъмня.

* * *

— Трябва да се махнем от тук! — изкрешя Кърт и поведе Хейли и Уигинс към стълбата.

Хейли вървеше първа, Уигинс втори, а Кърт — последен.

Конструкцията се разтърси отново и ръката на Кърт едва не изпусна парапета. Той сграбчи люка над главата си и го дръпна, но той не се затваряше. Също като врата, която не се затворя заради прекалено раздутата рамка, люкът не прилепваше докрай.

— Сблъсъкът навярно е изкривил палубата — предположи Уигинс.

Кърт направи последен опит, като натисна с цялата си тежест, но малкият процеп си остана. От вътрешната страна на стълбата потече вода, която Кърт нямаше никакво желание да докосва.

— Тръгвай! — обърна се тъй към Уигинс.

Двамата се плъзнаха към подножието на стълбата и скоро стигнаха до шлюза. Хейли вече беше там и си слагаше шлема. И тримата носеха суhi костюми. С ръкавици и шлемове за главата теоретично не би трябвало да бъдат изложени на опасността от контакт с отровите в езерото.

Водата вече се стичаше обилно, придружена от скърдане на метал. След броени секунди станцията щеше да се разпадне.

— Не можем да се издигнем право нагоре — каза Кърт. — Вие двамата сте тук твърде дълго време. Ще получите „водолазна болест“ като онзи куриер.

— Трябва да се махнем от тук все пак, нали? — попита иронично Хейли.

— Така е! — отвърна Кърт. — Хванете се за дръжките на бързоходката. Ще ви влеча докъдето успеем да стигнем.

Тя кимна и затвори шлема си.

Кърт се качи в бързоходката и затвори и застопори капака. Осветлението уgasна, докато Хейли и Уигинс слагаха кислородните си

бутилки. Кърт включи фаровете на миниподводницата, за да могат да виждат какво става наоколо.

Щом Уигинс беше готов с бутилките, погледна към Хейли и вдигна палци. Тя отвърна със същото.

— Пак се започва — измърмори Кърт сам на себе си.

Двамата избутаха бързоходката в басейна за потапяне и се гмурнаха след нея. Веднага щом се хванаха за страничните дръжки, Кърт изхвърли всичкия въздух от резервоара и тримата започнаха да потъват.

След около три секунди бяха на дъното на шлюза.

— Дръжте се! — викна Кърт, като се надяваше да го чуят някак.

Бавно завъртя лоста за газта и пусна водната струя. Ускори бавно до половината от възможната скорост. Ако увеличеше още малко, пътниците му щяха да изпуснат страничните дръжки.

През ярката светлина на фаровете Кърт се взря в розовата вода. Слезе на около метър по-надолу, за да не закачи една от маркиращите жици, и продължи напред. Зад тях се разнесоха компресионни експлозии — различните части на станцията бяха започнали да поддават.

Проблясващи светлинки запълзяха нагоре-надолу по вертикалния сноп тръби, които висяха от центъра на повредения купол — явно се бяха взривили още експлозиви.

Всеки проблясък осветяваше конструкцията като светкавица, очертаваща силуета на изоставена сграда. Останките от купола се бяха бълснали в станцията и сега се плъзгаха на една страна, но внезапно се понесоха със скърцане надолу и се забиха в една спойка — това се оказа последният гвоздей в ковчега на лабораторията.

Покритието на корпуса поддаде и водата го смачка навътре като крак на великан, стъпил върху ламаринена кутия. Изригна сноп светлина и въздух и през наводнения минен басейн премина мощна ударна вълна. За секунда Хейли и Уигинс бяха засмукани обратно към станцията, а след това бяха запратени силно напред.

Мощната вълна удари бързоходката и я заподмята като детска играчка. Кърт бълсна главата си в капака. Той се обърна и зърна Хейли и Уигинс в мига, в който ги погълнаха вълни кипяща тиня.

ГЛАВА 13

Шумът достигна до Джо през мъглата на съня. Отначало му се стори като звук на пръскачка, която напоява нива — пронизителен и постоянно повтарящ се. Само дето беше по-бавен: фиуу-фиуу-фиуу-фиуу...

Замаяното съзнание на Джо се върна към обширните ниви в Ню Мексико, край които бе израснал, и към иригационните машини с високо налягане, които съживяваха пустинята. Но някак, дори полузаспал, той знаеше, че не се намира в Ню Мексико.

Отвори очи и светът изплува пред него като размазано петно. Усети в устата си вкус на сол. Вдигна ръка и видя, че е почервеняла от кръв — кръв, която капеше от рана на челото му, течеше по носа му и падаше на устните му.

Зрението му започна да се прояснява и той осъзна, че се намира на шофьорското място в някакво превозно средство. В предното стъкло пред него се виждаше назъбена дупка. Предната част на автомобила бе наклонена надолу под остър ъгъл, сякаш се намираше в някоя канавка.

Макар че останалите симптоми отшумяваха, странният шум продължаваше. Дори стана още по-отчетлив — звучеше досущ като огромен вентилатор, който се върти на средна скорост.

До ушите на Джо достигнаха крясъци, които идваха някъде отвън.

— Тук! — каза някой.

— Донесете лост! — викна друг.

Братата до него се раздвижи. На ръба ѝ се показаха пръсти и я открепиха няколко инча. В процепа се появи лице.

— Добре ли си, мой човек? — попита мъж във военна униформа.

Джо вдигна ръка към раната на челото си.

— И по-добре съм бил.

— Чакай, ще те извадим.

Военният продължи да човърка нещо по извитата и изкорубена врата, заедно със свой колега, който бе донесъл лост. Сантиметър по

сантиметър двамата успяха да отворят вратата.

Докато военните действаха, спомените на Джо се върнаха. Намираше се в Австралия. Допреди малко преследваше един ховъркрафт. Опита се да надникне покрай дупката в предното стъкло, за да потърси някаква следа от него, защото за миг си помисли, че може да са се ударили челно, но видя само мръсна вода в някакво полусухо дере, в което беше влязъл.

Вратата до него най-после се отвори и войниците внимателно го извадиха от потрошено возило. Докато единият претърсваше джипа, другият изведе Джо от канавката и го поведе към жълто-кафяв хеликоптер „Ен Ейч 90“ със знаците на австралийската армия.

Сега Джо разбра откъде идва странният шум. Роторите над голямата летателна машина все още се въртяха.

Мъж със суроно лице и черен костюм се приближи към него.

— Вие ли ни повикахте? — попита той. — По радиото на Брадшоу?

Джо кимна.

— Какво стана?

— Ония типове, които преследвах — започна Джо. — Хванахте ли ги? Бяха с ховъркрафт.

Мъжът вдигна вежди.

— Ховъркрафт?

— Знам, че звуци наудничаво — не се предаваше Джо, — но точно това караха. Боя се, че не мога да ви дам марка и модел.

Събеседникът му мрачно поклати глава.

— Каквото и да са карали, не сме ги открили. — После посочи към отворената врата на хеликоптера. — Трябва да ви дадем инструкции. Тази птица ще ви върне в Алис Спрингс.

— Ами Брадшоу? — попита Джо.

— Евакуираха го с медицинския хеликоптер преди трийсет минути.

— Преди трийсет минути?

Джо се огледа объркан. Струваше му се, че от обаждането му са изминали не повече от трийсет секунди. Дори ако извадеше няколкото минути, които бе прекарал в безсъзнание, помощта не можеше да е стигнала до Брадшоу толкова бързо.

Чак сега видя, че е почти тъмно. Докато гонеше онези, слънцето бе започнало да се спуска към хоризонта, но сега вече беше залязло. В потъмняващото небе светеше само бледо оранжево сияние.

Зад тях перките на хеликоптера започнаха да се въртят по-бързо, докато пилотът се подготвяше за излитане.

— Отне ни известно време да ви открием — обясни мъжът.

— Какво стана с Кърт?

— Кой?

— Кърт Остин.

— Това име не ми е познато — отговори мъжът. Хвана Джо под мишница и го побутна към вратата. — Моля ви, трябва да тръгваме.

Джо рязко се откъсна от ръцете му.

— Никъде няма да ходя, преди да ми кажете какво се е случило с приятеля ми! Той слезе долу в мината, за да спаси водолазите ви.

На лицето на чиновника се изписа странно изражение.

— Имаше експлозия — каза той. — Ако приятелят ви е оцелял, значи вълната го е изхвърлила на брега. Но сега край езерото няма никого другиго, освен мъртвите.

Със свито сърце Джо се качи в хеликоптера и закопча колана. Докато летяха, нощта бавно, но сигурно завладяваше земята. Когато пристигнаха в австралийската военна база край Алис Спрингс, небето приличаше на парче черен плат, нашарено от най-ярките звезди, които Джо бе виждал някога.

Най-напред го заведоха в болничното крило. Един млад доктор го прегледа основно, най-вече за признаци на отравяне с химикали. След като му съобщи, че ще оцелее, си тръгна, за да влезе една още помлада медицинска сестра. Тя закърпи раната на челото на Джо.

След като свърши с това, заби в ръката му иглата на спринцовка.

— Ох!

— Тетанус и антибиотици — обясни сестрата.

— Добре — изсумтя Джо и започна да разтрива ръката си. — Но не трябваше ли първо да ме предупредите или да ми кажете, че няма да боли?

— Защо да ви лъжа? — попита тя. — Освен това си мислех, че янките сте корави хора.

— Имах тежък ден — оправда се Джо. — Като стана дума за янки, случайно тази вечер да сте лекували и други американци? Може

би един, който е висок метър и осемдесет, със сребриста коса?

— Съжалявам! — отговори сестрата, докато прибираше нещата си. — Вие сте първият.

След като сестрата си тръгна, заведоха Джо в друга част на базата. Заприлича му на жилище с най-основни функции или може би на квартири за военнослужещи.

Военният, който го придружаваше, отвори врата към стая с две легла, бюро помежду им и голи стени. Помещението напомни на Джо на обща спалня. Дори си имаше съквартирант, който лежеше на едното легло с вдигнати крака.

Джо направи крачка напред, вратата зад гърба му хлопна и се чу изщракването на ключ в ключалката.

В този момент от леглото се надигна Кърт Остин.

— Мамка му, радвам се да те видя! — промълви Джо. — Накараха ме да си помисля, че си се превърнал в част от купчината боклук на дъното на онай мина.

Кърт стана и притисна Джо в мечешката си прегръдка.

— И аз се боях, че с теб е станало нещо такова. Не очаквах да изплувам и да заваря Брадшоу да се препича на брега, без никой да се грижи за него. Боях се, че ония разбойници са те надвили.

— Реших, че състоянието му не позволява препускане с кола през пустошта — оправда се Джо. Кърт го измери със странен поглед.

— Ако се съди по шевовете, гонитбата е приключила с извънредни дейности?

— Не — отговори Джо. — Не ги хванах. Но някак си се озовах в една канавка. Е, като се има предвид колко добре се справях до този момент, мисля другата година да се запиша за участие в „Баха 1000“.

— Човек не печели „Баха“, като катастрофира, Джо. Знаеш го, нали?

— Не съм катастрофирал, *amigo*, аз... — започна Джо и мълкна.

— Добре де, май катастрофирах, но съм сигурен, че вината не беше моя.

Изненадваше се от факта, че споменът е толкова неясен. Напрегна мозъка си да си спомни.

— В един момент щях да се бълсна челно в тях... просветна някаква искра, като отражение на слънчевата светлина в стъкло, а после. Може да съм завил настани. Честно, не помня!

— Звучиши като Брадшоу — отбелаяза Кърт.

— Между другото, как е той?

— Жив, благодарение на теб. Вкараха го в хирургията.

Джо се зарадва да го чуе.

— Намери ли долу твоя учен?

— Да, както и един водолаз от АССР Намерих ги завързани за една бомба. Успяхме да се измъкнем, но станцията избухна.

— Те добре ли са?

— Доколкото знам, да — отговори Кърт. — За миг ги загубих, когато гръмна станцията. Когато ги намерих, и двамата бяха в безсъзнание. Но благодарение на хващащите, които ти сложи на предната част на бързоходката, успях да ги хвана и бавно да ги извадя на повърхността.

Джо се усмихна с гордост.

— Значи бързоходката се е представила отлично. Знаех си!

— Може и да имаш бъдеще в бизнеса с подводници — призна Кърт. — Е, разбира се, само ако можеш да се откажеш от мечтите си за кариера като мениджър средно ниво и офроуд състезания.

Джо се разсмя и седна на бюрото между двете легла. Почука с кокалчетата си по стената.

— И така, в затвор ли сме или ни държат тук за наша сигурност?

— Идея си нямам — отвърна Кърт. — И не знам в какво съм ни забъркал. Но ако изобщо ми позволят да говоря с някого, съм твърдо решен да разбера.

— Или пък — предложи Джо — просто се съгласи с моя план: можем да се престорим, че всичко е било една голяма грешка и да си се занимаваме със своите работи.

Бръчката, която се вряза в челото на Кърт, подсказа какво мисли за тази идея.

— И кое му е забавното на това? — попита начумерено той.

Джо познаваше Кърт толкова добре, че можеше да предскаже този отговор. Щом приятелят му забиеше зъби в някоя загадка, нямаше връщане назад — не и преди да открие това, което търси.

За нещастие през следващите няколко часа нямаше да получат никакви отговори. Всъщност никой не ги обезпокои чак до след полунощ, когато отключиха вратата и в стаята влязоха двама

австралийски военни — военна полиция или каквото там имаха озитата на нейно място. Бяха в униформи. Един мъж и една жена.

— Господин Остин? — каза мъжът. — Моля, елате с мен.

Кърт се изправи уморено. Джо направи същото.

— Вие не, господин Дзавала — обади се жената. — Вие оставате тук.

Джо се престори на много възмутен.

— Какво? Никой не иска да ме разпитва? Може пък да знам нещичко.

Кърт тръгна към вратата.

— Сигурен съм, че когато свършат с мен, ще те отведат за разпит. Не ме чакай, лягай си.

Мъжът оставил Кърт да излезе пръв и после го последва по коридора.

Когато приятелят му изчезна от погледа му, Джо се облегна на стената със стоическо изражение. За негова изненада жената остана дори след като заключиха вратата.

Джо я огледа изпитателно. Беше хубавелка, въпреки липсата на грим и торбестата униформа. Мина му през ума, че може да е дошла, за да проведе подмолен разпит. Реши да я улесни и същевременно да се опита да разбере какво знае.

— Защо дойдохте, за да ме държите подоко ли? — попита той.

Жената не отговори.

— Знаете ли — каза той, вече по-уверено, — у жените в униформа има нещо, което много ми харесва.

Все още никаква реакция. Ако ѝ бяха възложили да го очарова, поведението на статуя нямаше да ѝ помогне.

— Май не сте много дружелюбна с хората, а? — попита Джо. — Е, добре, какво мислите за... НЛО?

Жената и този път не проговори, но ъгълчетата на устата ѝ се извиха в лека усмивка, която очевидно не успя да скрие. Джо ѝ се усмихна в отговор. Ето че вече бележеше известен напредък.

* * *

Докато Джо се мъчеше да очарова пазачката си, Кърт направи разходка през, както му се стори, половината военна база. Подминаха болничното крило и продължиха, докато не стигнаха до дълъг коридор. В другия му край стояха двама мъже, вероятно военни полицаи.

— Третата врата вдясно — обърна се придружителят към Кърт.

Коридорът беше мрачен. Боята на стените се белеше. До стената бяха подредени купове оборудване, покрито с прашни брезенти. Примигваше флуоресцентно осветление. Приличаше на място, където може би държат оборудване за електрошокова терапия.

— Вие няма ли да дойдете?

Пазачът застана с ръце зад гърба и не отговори.

— Май няма.

Кърт си пое дълбоко въздух и тръгна бавно по коридора към третата врата. Натисна бравата и влезе в слабо осветена стая, пълна с оборудване като в интензивно отделение. В леглото отдясно — с тръбички за кислород в носа и интравенозна система в ръката — лежеше Сесил Брадшоу. Не изглеждаше добре.

Кърт затвори вратата.

Брадшоу обърна глава. Очите му бяха мрачни и хълтнали.

— Радвам се да те видя — каза Кърт. — За миг реших, че ще ме вържат за система за електрически шокове.

В ъгълчетата на очите на Брадшоу се появиха леки бръчици — най-близкото нещо до усмивка, на което беше способен в момента. Той се протегна към бутона, който контролираше болничното легло, но не можа да го стигне.

— Повдигни ме, става ли?

Кърт намери бутона, който повдигаше леглото, и го натисна. Задържа го така, докато Брадшоу почти седна.

За секунда на монитора просветна аларма, показваща, че пулсът на Брадшоу е паднал до петдесет-шайсет удара в минута, а кръвното му налягане е ниско.

— Така става, когато на човек му изтече половината кръв — каза Брадшоу. — След това цяла нощ я вливат обратно.

— Учудвам се, че изобщо ти е останала кръв — отбеляза Кърт.

— Аз съм безсърдечно копеле — заяви Брадшоу. — На такива като нас не им трябва много.

— Голям си късметлия.

— Накарах ги да спрат болкоуспокояващите — призна шефът на АССР, — за да може умът ми да е бистър, докато говоря с теб. Първо, искам да ти благодаря, че си от ония идиоти, които не знаят кога да спрат. Аз, Хейли и Уигинс ти дължим живота си.

Кърт оцени признанието.

— Има един мач по ръгби, който много искам да гледам. Намери ми добри места, и сме квит.

Брадшоу се опита да се усмихне, но се разкашля.

— Онази нощ, след като се намеси пред Операта, едва не те помолих да ни помогнеш. Имах някакво предчувствие за теб. Но след като спомена за декомпресионната болест, успях да подредя парченцата от пъзела, затова не го направих. Okaza се, че съм ти направил услуга, иначе щеше да си с нас, когато ни нападнаха. И тогава всички щяхме да сме мъртви.

— Малка доза късмет — отбеляза Кърт.

— Така изглежда — съгласи се Брадшоу. — Надявам се, че там, откъдето е дошъл този късмет, има още. Нямам сила даувъртам, затова ще го кажа направо. Искам ти да оглавиш разследването.

Очите на Кърт се присвиха.

— Предположението ти се оказа вярно — обясни Брадшоу. — В отдела наистина има изтичане на информация. Не знам как е възможно, но това е единственото логично обяснение. Въпреки усилията ми някой, изглежда, знае какво ще направим още преди самите ние да го разберем. Досега всеки път са ни изпреварвали.

— Затова ли сега се намираме във военновъздушната база вместо в болница за цивилни?

— Да — потвърди Брадшоу — Екипът ми мисли, че все още ме оперират, а после ще разберат, че още не съм дошъл в съзнание. С изключение на Уигинс и Хейли, които в момента са изолирани като вас с Дзавала, никой не знае за присъствието или за намесата ви.

— Тези неща имат навика да изтичат — напомни му Кърт, — особено ако започнем да душим наоколо и да задаваме въпроси. Което, като се има предвид, че сме американци, може да се окаже малко сложничко на австралийска територия.

— Би било сложничко — съгласи се Брадшоу, — ако останете на австралийска територия.

Кърт се облегна на едно бюро.

— Какво имаш предвид?

— Имаме си работа с терористи — отговори Брадшоу. — Смятаме, че следващият етап от плана им ще бъде задействан на известно разстояние.

— Въз основа на какво?

— Информаторът ни — отвърна Брадшоу. — Съобщи ни, че проектът в пустошта е заменен от по-голям и по-опасен план. Доказателствата го потвърждават. Като се има предвид усилията, които е отнело построяването и скриването на тази лаборатория — или както там искате да я наречете, е съвсем нелогично да я взривят, освен ако нямат нещо друго, на което разчитат.

Кърт кимна. Това му звучеше логично.

— Освен това — добави Брадшоу, — доставката на миньорско оборудване, която прибрахме, представляваше част от най-съвременните инструменти за работа на дъното на океана. Предназначена е за използване в най-опасната околнна среда и най-лошите метеорологични условия. Иззехме я от товарен кораб, който тръгна от Пърт и официално потегли към Кейптаун, но следата, която оставяше, беше обрната на юг, към водите на Антарктика, а не на запад към Южна Африка.

— В наши дни никой не носи отговорност за лошо навигиране — пошегува се Кърт. — Накъде смятате, че са тръгнали?

— Смятаме, че Теро се крие някъде из антарктическия шелф.

— Теро?

— Виновникът за тази каша.

Кърт дръпна един стол, завъртя го и седна, като подпра ръце на облегалката и се наведе към Брадшоу. Обмисли молбата му. Собственото му любопитство го подтикваше да приеме, но имаше обстоятелства, с които трябваше да се съобрази.

— НАМПД не е най-подходящата институция. Може би ще е по-добре да се обърнеш към Интерпол.

— И да чакам шест месеца да приключат с бумагите?

Брадшоу поклати глава в отговор на собствения си въпрос.

— Освен това — добави той, — това е колкото терористична заплаха, толкова и научен проблем. Доколкото знам, вие от НАМПД май сте специализирани точно в тази комбинация. А освен това ония

използват за прикритие океана... ами, това май е точно в твоята област, нали така?

— Не зависи от мен — обясни Кърт. — Всичко това, нашето участие. Както каза ти, просто се проявих като идиот. Но ако ще намесваме НАМПД официално, ще трябва деликатно да им подхвърля идеята и да видя как ще реагират. Не мога да ти обещая нищо. Но предвид това, което ми каза, мисля, че директорът ни ще види нещата по същия начин като теб.

— Пит? — попита Брадшоу — Да, чувал съм за него. Изглежда добър човек.

— Най-добрият — потвърди Кърт. — Но преди да отида при него, трябва да знам с какво точно си имаме работа. Какво са намислили тези хора? Кой е този Теро и какво иска?

Брадшоу не се поколеба. Беше повикал Кърт тук, за да говорят, и беше готов да го направи.

— Чувал ли си за енергията на нулевата точка?

Честно казано, не беше. Поне не преди да потърси по интернет информация за Хейли Андерсън.

— Мернах този термин в една научна статия — призна той. — Не мога да кажа, че съм прочел повече от един-два абзаца, но ми звучеше като някакъв енергиен източник.

— Няма да се преструвам, че разбирам нещо от физика — каза Брадшоу, — но теорията се върти около извлечането на енергия от енергийните полета, които уж били навсякъде около нас. Черпенето от тях щяло да осигури неограничен и неизчерпаем източник на енергия за целия свят — източник, чието използване и разпределение няма да ни струва почти нищо.

— Звучи ми като фантазия на наркоман — сви рамене Кърт.

— Може и така да е — съгласи се Брадшоу. — Кой знае? Но групировката, с която си имаме работа, вярва в тази фантазия и твърди, че е открила тайната на тази енергия.

„Браво на тях“ — помисли си Кърт.

— И какво общо има това със случилото се днес? Ако свободната енергия е свързана с мира, любовта и киловатите, защо застрелят и взривяват хора наляво и надясно?

Брадшоу се закашля и потръпна от болка.

— Ще ти дам папка с всичко, което мислим, че знаем, но ето ти сега кратката версия: както вече казах, всичко започва с един човек на име Теро, Максимилиан Теро. Въщност той е американец. По професия е атомен инженер, както и самоук физик. Прекарал е осем години във вашия флот — работил е по подводници и самолетоносачи. През 1978 година го уволнили и започнал работа на Три Майл Айлънд няколко месеца преди аварията през 1979 година^[1].

— Страхотно изчисление на времето — отбеляза Кърт.

— За него май наистина е било. Според Теро светът избегнал на косъм бедствие с епични размери. Започнал да преосмисля избора си на професия. Колебал се доста и накрая подел кръстоносен поход, с цел да открие алтернативна система за получаване на енергия. В един момент се спрял на идеята за енергията на нулевата точка. Доколкото можахме да разберем, години наред се опитвал да си осигури финансиране и да докаже, че теорията действа. За нещастие никой не го приел сериозно. След известно време започнал да вярва, че за това има зловеща причина, че усилията му се саботират от важни личности в ядрената индустрия, петролните компании и други могъщи сили във вашия Департамент по енергетика. В едно интервю заявил, че правителството ви подслушва телефоните му и е поставило бръмбари в дома и в лабораторията му. Фактът, че от Данъчната служба започнали да разследват кой го финансира, само налял масло в огъня.

— Звучи ми така, сякаш е страдал от мания за преследване.

— Вашето правителство ни предостави профила, който му е направило ЦРУ. Точно това е заключението им. Той е абсолютен параноик. Изглежда, че това е силата, която го движи. Скоро след „проблем 2000“ е избягал от САЩ и дошъл в Австралия.

— Защо Австралия? — попита Кърт. — Доколкото си спомням, вие дори не използвате ядрена енергия.

— Така е — потвърди Брадшоу — И точно затова е дошъл тук. Решил, че така ще изравни условията. Както и защото Австралия и Нова Зеландия не искаха в пристанищата им да влизат американски бойни кораби с ядрено оръжие. Доколкото разбирам, си е мислел, че нашето правителство ще го посрещне с отворени обятия.

— А посрещнало ли го е?

— Отначало да — обясни Брадшоу. — Получил първото истинско дарение в живота си и си намерил работа като професор в

университета в Сидни, докато се мъчел да усъвършенства теорията си. През 2005 година обяснил, че до една година ще разполага с работеща система. Но преди да успее да проведе голямото си изпитание, правителството се намесило и го спряло.

— Защо?

— Нямам отговор на този въпрос — призна Брадшоу, — но някои хора мислели, че експериментите му са опасни.

Кърт не беше изненадан. Пааноичните изследователи на ядрена енергия, които тихомълком провеждаха изпитания без контрол, често изнервяха хората.

— А каква е ролята на Хейли във всичко това?

— Тя е физик. Когато пристигнал Теро, била специализантка. Работила е с него през цялото време, докато е бил тук. Хейли, Джордж — синът на Теро, и Теса — дъщеря му, и тримата физици — образували тесен кръг, който се възхищавал на Теро.

— И всичко това е било част от кръстоносния поход — предположи Кърт.

— Истински вярващи — потвърди Брадшоу.

— Значи преди осем години сте спрели работата му — обобщи Кърт. — Не знам защо, но предполагам, че това не е краят на историята му.

— Не е. Теро и семейството му получили нареддане да напуснат страната, в противен случай щели да ги депортират. Може би са щели да се върнат в САЩ, но един японски капиталист, който влагал пари в рискови инновационни дейности, Токада, му хвърлил спасително въже. Доколкото разбрахме, му обещал, че Япония, за разлика от твоята и моята страна, ще подкрепи работата му.

— Звучи логично — кимна Кърт. — Япония открай време зависи от другите държави за внос на енергия.

— Така е — съгласи се Брадшоу — Деветдесет и осем процента от петрола им е вносен, както и деветдесет процента от въглищата им. Ядрената им индустрия е голяма, но заради Хироshima и Нагасаки ядрената енергия винаги е била деликатна тема, още преди цунамито да унищожи онния реактори на брега.

Кърт видя как плочките от доминото се подреждат.

— Значи, ако Теро успее да намери начин да черпят от тази енергия на нулевата точка, Япония е можела да сложи край на всичко

това и цялата страна е щяла да го почита като герой и навсярно за отрицателно време да го направи милиардер.

Брадшоу отново кимна.

— Теро се преместил там през 2006 година и си направил кабинет в секретна лаборатория на малък остров на север, наречен Ягишири. Синът му и дъщеря му отишли с него. Хейли останала в Австралия.

— Защо?

Брадшоу се помъчи да се намести по-удобно, като задърпа една възглавница.

— Ами, първо вече била започнала да мисли, че пътеката, по която са поели, е опасна. А освен това страда от парализиращ страх от пътуване. Не лети и дори не шофира. Най-често върви пеша или пътува с влак. Довчера не беше излизала от Сидни цели девет години.

Това изненада Кърт — бе видял у нея толкова смелост.

— Как я докарахте тук?

— С успокоителни.

Кърт се разсмя. Брадшоу отново се закашля.

— Две години след заминаването на Теро за Япония станала злополука — голяма експлозия на Ягишири. Лабораторията му била напълно унищожена.

— Какво се е случило?

— Никой не знае със сигурност. Някои твърдят, че лабораторията буквално избухнала в лицето му. Сателитни снимки показват, че е останала единствено дупка в земята, от която се вдига пушек. Изглеждало невъзможно някой да е оцелял. Организирали погребения за всички, за които се смятало, че са били там, включително Теро и децата му.

— И случаят приключи — довърши Кърт. — Твърде удобно.

— Да — съгласи се Брадшоу — Превъртаме напред до миналата година, когато правителството ни получи писмо, авторът на което твърдеше, че е Теро. В него заявяваше, че е дошъл да си отмъсти и че възнамерява да разцепи Австралия така, както е било разцепено семейството му.

Кърт седна по-изправен.

— Да разцепи Австралия? В смисъл, да създаде хаос, обществени катаклизми или нещо такова?

Брадшоу поклати глава.

— В смисъл да разцепи континента на две.

Кърт погледна изпитателно Брадшоу. Нищо в изражението му не подсказваше, че се шегува или страда от някаква заблуда.

— Я пак?

— Точно тук е проблемът — обясни Брадшоу. — Като всяка друга форма на енергия, и тази може да се използва за добро или за зло. Тero твърди, че начинанието му най-накрая се е увенчало с успех и че е намерил ключа към тайната на неограничената енергия. Обяснява, че отначало искал да я използва за благото на света, но понеже светът го отхвърлил и изтормозил до смърт него и децата му, сега ще използва тази новооткрита сила за отмъщение и ще започне, като разцепи този континент на две половини.

— Дори за енергиен източник, за който не съм чувал, това звучи абсурдно — отхвърли идеята Кърт. — Дори хиляда атомни бомби не могат да разделят Австралия на две половини.

— Не могат — съгласи се събеседникът му, — но тектониката на плочите може.

— Защо не караш направо? Какво се опитваш да mi кажеш?

— Ще оставя Хейли да ти обясни подробностите, но Тero твърди, че може да използва енергията на нулевата точка, за да предизвика земетресения и да повлияе на движението на континенталните плочи.

Преди няколко години Кърт беше чел някакво изследване, което допускаше, че подобно нещо може да се случи, но в малък мащаб. Известно беше, че високото налягане и вкарането на определени химикали дълбоко в почвата активират разломните линии и причиняват леки трусове на някои места. Но като цяло повечето от тези трусове се забелязваха само на сейзмичните монитори, не и по улиците на големи и малки градове по земята.

Но пък тази енергия на нулевата точка не приличаше на нищо, за което бе чувал Кърт.

— Това вече ни беше доказано — продължи Брадшоу. — В писмото, в което подробно обясняваше заплахата си, той обещаваше да предизвика земетресение точно два месеца след датата на писмото. Твърдеше, че ще се случи някъде между Аделаида на южното крайбрежие и Алис Спрингс, където се намираме в момента.

— Миналия месец имаше земетресение — спомни си новините Кърт. — И то голямо.

— Шест цяло и девет — потвърди Брадшоу. — На сто и деветдесет километра на север-северозапад от Аделаида. Точно на датата, която бе обещал Тero. Най-големият трус от години насам.

— Но тук няма разломни линии — върна се Кърт към знанията си по геология. — Австралия се намира в средата на плоча, а не на границата между две плочи като Калифорния или Япония.

— И на мен така ми казаха — отговори Брадшоу. — Тero настояща, че може да промени това. Че когато приключи, Австралия ще бъде разцепена на две и там, където в момента има една плоча, ще има две по-малки.

Умът на Кърт запрепуска. „Наистина ли е възможно?“

— Възможно ли е да е съвпадение? — попита той. — Случайно предположение, което просто се е оказало вярно? Или пък да е предположение въз основата на някакво създадено от него сензорно устройство?

Брадшоу вдигна рамене.

— Дори и Хейли не е сигурна. Но не можем да стоим и да чакаме да разберем.

„Не — помисли си Кърт. — Няма начин да стоите и да чакате. Не и когато си имате работа с луд, който търси поетично отмъщение и е загубил всичко важно в живота си.“

— Хейли защо е още замесена? — попита той. — Тя не е агент. Онази вечер звучеше така, сякаш ще изпадне в нервна криза. Защо я карате тя да се среща с тези куриери?

Брадшоу въздъхна.

— Казах ти, че имаме информатор — неизвестен човек от организацията на Тero, който ни подава информация. Той или тя се свърза с Хейли съвсем ненадейно скоро след пристигането на първата заплаха. Който и да е този човек от кръга на Тero, той или тя е готов да работи с нас само ако Хейли е посредникът.

Кърт разбираше дилемата на Брадшоу.

— Тя е смела жена — каза той, — по-смела, отколкото е добре за нея. Трябва да я вкарате в някоя програма за защита някъде в Австралия.

— Няма програма, която може да я защити от това, което се кани да направи Теро. Не и тук. И тъй като тя отказва да пътува, това ограничава възможностите ни. Освен това иска да продължи да ни помага. А ако се нагърбите с тази операция, ще имате нужда от нея. Тя е единствената, която наистина разбира с какво си имаме работа.

Кърт виждаше, че Брадшоу е прав, но идеята не му харесваше. На цивилните, които се забъркваха в такива каши, често им се случваха лоши неща.

Брадшоу посочи към запечатан кафяв плик на бюрото. В него като че ли имаше дебела папка.

— Това е всичко, което знаем. Прочети го, говори с твоите хора и веднага щом можеш, ми съобщи решението си. Така или иначе, билетите за ръгби са ти осигурени.

Кърт се усмихна. Брадшоу беше добра душа — корав като желязо, потискаше болката, за да предаде щафетата, и въпреки гадостта на ситуацията не губеше чувството си за хумор. Кърт реши, че заслужава още малко успокоителни, за да отпътува за известно време в страната на сънищата. Тази мисъл му напомни за една друга загадка.

— Какво се случи там, в пустошта? — попита той. — Как успяха да ви изненадат онези типове?

Брадшоу поклати глава.

— В един момент се канех да се свържа по радиото. Следващото, което си спомням, е, че лежа на земята, а някой стреля.

— Видя ли някакъв проблясък?

Брадшоу се поколеба.

— Като стъкло, което отразява слънчевата светлина? — продължи Кърт.

— Да — каза бавно Брадшоу — Да, мисля, че видях.

Кърт кимна. Не, че беше по-близо до някакъв отговор, но беше сигурен, че каквото и да се е случило с Брадшоу, се е случило и с Джо. Може би Теро разполагаше с повече от едно оръжие.

Той взе папката и стана.

— Ще изпратя сестрата — обеща той.

— Ще почивам по-спокойно, ако знам, че си поел случая — изсумтя шефът на АССР.

— Тогава ще ти съобщя веднага щом разбера.

[1] АЕЦ „Три Майл Айънд“ се намира в близост до гр. Харисбърг, щат Пенсилвания, САЩ. На 28 март 1979 г. аварира втори енергоблок на централата, при което се изпускат количества радиоактивни газове в атмосферата и радиоактивен йод в околната среда. Това е най-сериозният инцидент в ядрената енергетика в историята на САЩ и една от трите най-тежки катастрофи с АЕЦ в света, наред с тези в Чернобил, дн. Украйна (1986 г.) и Фукушима, Япония (2011 г.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 14

Вашингтон, окръг Колумбия, 22.00 часа

Под меката светлина на старинните полилии тълпа от посланици, конгресмени и правителствени служители се беше събрала в Източната зала на Белия дом. Говореха тихо под приглушения акомпанимент на позлатеното пиано „Стейнуей“, което красеше стаята.

В края на официалната вечеря в чест на министър-председателя на Индия присъстващите имаха възможност да поговорят и да обсъдят различни идеи, необременени от ограниченията на официалните постове, които заемаха. Казваха, че след края на работния ден се върши повече работа, отколкото по време на всички официални срещи, преговори и внимателно организирани медиации на всички правителства по света.

Дърк Пит не се съмняваше в това.

Докато се движеше през стаята, дочуваше как се приключват сделки, как се обсъжда оставянето на място за маневриране при подписването на различни договори и как се говори за хиляди други неща. Като директор на НАМПД самият той бе използвал подобни поводи, за да прошепне някоя дума в подходящото ухо. Днес обаче присъстваше главно, за да направи услуга на стар приятел.

Висок и як, с грубоватата привлекателност на човек, който прекарва много време на открито, Пит бе човек на действието, както и решителен ръководител, който проявява върховно спокойствие дори сред най-страховития хаос. Ако някъде в коридора станеше експлозия и останалите хукнха към изхода, Дърк Пит спокойно щеше да прецени ситуацията, да си допие питието, а после да намери най-близкия пожарогасител.

С тази нагласа той се движеше бавно из стаята и се оглеждаше за единствената потенциално взривоопасна точка, която очакваше да види тази вечер: своя добър приятел Джеймс Сандекър, бившия директор на НАМПД и настоящ вицепрезидент на Съединените щати.

Откри го, застанал гордо в най-далечния край на тълпата.

Червената коса на Сандекър вече беше отчасти посивяла, но боксьорската му фигура все още бе стегната и гъвкава. Стоеше, преплел ръце зад гърба си — очевидно за да обезкуражи всеки, който би проявил желание да ги стисне. Тази поза, както и намръщеното му лице изглеждаха достатъчни, за да предупредят по-голямата част от този наплив от неискрени хора да стои на страна.

По-голямата част, но не всички.

— Колко сенатори трябват, за да завият една крушка? — попита набит червендалест конгресмен между две гълтки уиски с лед.

Дърк Пит наблюдаваше развеселен разговора. Прецени, че шансовете за нецензурен отговор са около петдесет на петдесет. При други обстоятелства щяха да са и по-високи, но все пак се намираха в Белия дом.

— Колко? — попита грубо вицепрезидентът.

Конгресменът се разсмя предварително на собствената си шега.

— Никой не знае, но ако искате, можем да организираме специално подбрана комисия, да проучим въпроса и да ви съобщим отговора след година-две.

Сандекър се усмихна бегло, но почти веднага след това се намръщи.

— Интересно — каза той, без да допринесе с нищо повече за разговора.

Смехът на конгресмена стана по-тих, а после изведнъж секна. Той изглеждаше едновременно объркан и притеснен от отговора на Сандекър. Отново отпи от чашата си, махна любезно с ръка и се отдалечи, като един-два пъти погледна назад с озадачено изражение.

— Според мен омекваш — подкачи го Пит и се спря до вицепрезидента. — Фактът, че не го халоса, е доказателство за това.

В този миг прозвуча пискливо бибиткане на мобилен телефон.

— Твой или моят? — попита Сандекър.

Пит вече посягаше към телефона си.

— Мисля, че моят.

Извади телефона от джоба си и въведе код. Екранът блесна от изписаните думи „СЪОБЩЕНИЕ ПРИОРИТЕТ 1“.

Сандекър изгледа приятеля си със сериозно изражение.

— Спомням си дните преди мобилните и пейджърите — подхвана той, — когато някой нещастник наистина трябваше да тича

така, сякаш го гони самият дявол, за да съобщи някоя лоша новина.

— Времената се менят — отвърна Пит, докато чакаше да се свали съобщението.

— Но не към по-добро — продължи Сандекър. — Да убиеш вестоносеща не е и наполовина толкова приятно, когато вестоносещът е само скапана машина. Какво става?

— Кърт се е забъркал в нещо нелегално.

Лицето на Сандекър се озари от дяволита усмивка.

— Чух, че здравата е потрошил Операта — сподели той, като едва потискаше смеха си.

— Кое му е смешното? — осведоми се мрачно Пит.

— Те са като внуците — обясни Сандекър. — Връщат ти за всички дивотии, които ми поднасяхте с Ал. Като си помисля колко неща само съм бил принуден да изглаждам или да замитам под килима...

Отново се засмя и поклати глава.

— Нали знаеш, че данъчните още искат да обложат оня месершмит, дето го върна от Германия.

Пит го прониза с поглед.

— Като се има предвид колко пари съм вложил в него, това нещо и без друго е повече пасив, отколкото актив.

Отговорът излезе от устните му почти несъзнателно — той вече не следеше внимателно разговора.

Зачете текста в същия момент, в който софтуерът за сигурност на телефона му го дешифрира. Ако събеседникът му беше някой друг, може би нямаше да издаде чувствата си. Но тъй като Сандекър беше един от най-старите му приятели, това нямаше значение.

— Станало е нещо — предположи вицепрезидентът.

— Девет членове на АССР са били убити от засада. Изглежда, Кърт и Джо са се озовали там точно в този момент и са успели да спасят други двама и някакъв учен. Кърт иска да говорим сателитно, но на променена честота. Казва, че е във военновъздушната база в Алис Спрингс.

— Алис Спрингс? — учуди се Сандекър. — Интересно!

Пит вдигна глава.

— Интересно, като шагата на сенатора? Или наистина интересно?

— Наистина интересно — отговори Сандекър, макар че не уточни.

Дърк пъхна телефона в джоба си.

— Предполагам, че някъде в тази сграда имате стая, от която мога да говоря с Кърт?

— Стаята за спешни ситуации е на твое разположение — отговори Сандекър, извади телефона си и мигновено написа бърз текст. — Ще накарам екипа по комуникациите да я подготви. Когато стигнем там, лампите ще са светнати, а кафето — горещо.

— Ние ли?

— Не мога да те оставя да се скиташи из Белия дом без придружител — обясни Сандекър, сякаш Пит беше част от туристическа група или нещо подобно. — А освен това ми трябва извинение да се разкарам от тук, преди да цапардосам някого и да накърня репутацията си.

Двайсет минути по-късно Пит и Сандекър се озоваха в една сравнително малка част на стаята за спешни ситуации — не по-голяма от средностатистически хол. На едната стена бяха монтирани един голям и три по-малки монитора. Два реда удобни столове допълваха обзавеждането. Като цяло помещението създаваше впечатление за домашен киносалон в дом на човек от висшата класа.

Точно както беше обещал Сандекър, ги очакваше готова кана от най-хубавото кафе, което бе опитвал Пит. Той отпи от него, докато един техник от екипа по комуникациите довършваше приготовленията. После човекът излезе.

Пит седна в центъра на първия ред, а Сандекър се настани до него.

Само след секунди засякоха входящ сигнал и на екрана се появи покритото с набола четина лице на Кърт Остин.

— Двупосочна връзка установена — обади се гласът на техника по интеркома. — Вие можете да ги виждате и чувате, те могат да ви виждат и чуват.

— Благодаря, Оливър — каза вицепрезидентът.

На екрана Остин се поизправи.

— Господин вицепрезидент? — каза той. — Не очаквах да видя във връзка с този случай.

— Ако знаеше, щеше ли да се обръснеш?

— Ако ми бяха дали нещо по-остро от ножче за мазане на масло, категорично да.

По лицето на Сандекър премина бърза усмивка.

— Не се тревожи. Между другото, добрите хора от Пикет Айлънд ти изпращат поздрави. Неотдавна положиха клетва като американски граждани. Като цяло решиха да запазят острова в сегашния му вид, с едно паметно изключение. Преименуваха заливчето, където са те открили. Сега се казва Заливът на Остин.

— Звучи страховто — отвърна Кърт. — Надявам се да оцелея достатъчно дълго, за да го видя пак.

Сега заговори Пит:

— Замина на почивка преди няма и седмица, Кърт. До момента успя да унищожиш световноизвестна забележителност, да забъркаш себе си и Джо Дзавала в дела на австралийската национална сигурност и очевидно си успял да вкараш и двама ви в болница. Представата ти за развлечение започва да ме плаши.

— Не трябваше да замесвам Джо — призна Кърт.

— Най-вероятно не е трябвало ти да се замесваш — поправи го Пит. — От друга страна, спасил си човешки животи. Това обикновено изравнява резултатите.

Кърт кимна.

— В случай че не са докрай изравнени, шефът на контратерористичния отдел на АССР ни помоли за малко допълнителна помощ.

После започна да излага събитията от последните два дни, настоящата ситуация и предполагаемата заплаха. Завърши, като описа това, което знаеше за енергията на нулевата точка, и изложи молбата на Брадшоу.

Докато го слушаше, Пит си помисли, че историята е прекалено невероятна, за да й повярва, но отдавна бе разбрал, че да пренебрегнеш това, което изглежда невъзможно, обикновено означава да се изправиш лице в лице с него на по-късен етап. Забеляза, че Сандекър седи със стиснати устни и не изглежда толкова изненадан от разказа на Кърт.

— Непосредствената опасност застрашава Австралия — завърши Кърт. — Но според Брадшоу писмото на Тero подсказва, че Австралия просто ще пострада първа, а в бъдеще и други държави ще изпитат гнева му.

— Значи искаш да тръгнеш да го търсиш — заключи Пит. — Някаква идея откъде да започнеш?

— Въз основа на контрабандното миньорско оборудване и някои други факти АССР смята, че следващият етап от плана на Теро ще бъде приведен в действие на известно разстояние от брега — или в подводна конструкция, или в антарктическия шелф.

Пит кимна замислено.

— Това е ужасно голямо пространство. Говорим за стотици хиляди квадратни километри. Трябва да намерим начин да стесним периметъра на търсене.

— Според Брадшоу госпожица Андерсън от известно време работи по нещо като детектор — каза Кърт. — Според нея първоначалното земетресение е било причинено от прототипа на устройството в наводнената мина, но за по-голямата устройство, което сега създава Теро, ще са необходими няколко изпитания за калибриране, преди да може да го използва в цялата му сила. Тези изпитания може да са опасни и да предизвикат бъркотия, но ако е права, ще ни дадат възможност да разберем с по-голяма точност къде се намира оръжието.

От посоката на Сандекър долетя изсумтяване. Пит погледна към стария си приятел.

— Това говори ли ви нещо, господин вицепрезидент?

Сандекър се облегна назад и започна да гали безупречната си брада в стил Ван Дайк. След миг се наведе напред и облегна ръце на стола пред себе си. Изражението му беше каменно, а очите — немигащи. Изглеждаше като въплъщение на командир, който взема моментални и смели решения.

— Това, което ще ви кажа сега, е поверително — започна той. — Всъщност е свръхсекретно. АНСП е разработила специален вид дистанционен сензор. Целта му е да засича ядрени експлозии чрез откриването на неутрино частици и гама-льчите, които се излъчват от тях. По отношение на проучването на подземни ядрени изпитания и взрывове новите детектори са много по-чувствителни от сателитните ни системи. В момента са двайсет и четири на брой, разположени в различни военни бази по цял свят. По неизвестни причини няколко от тях получиха аномален сигнал в 07:35 часа по Гринуич преди един месец, непосредствено преди земетресението в Австралия.

— Кои станции? — попита Пит.

— Кейптаун, Алис Спрингс и Диего Гарсия. Най-силният сигнал дойде от Алис Спрингс.

— Можем ли да получим достъп до тези данни? — попита Пит.

— Ще се погрижа — отговори Сандекър.

— Звучи така, сякаш може да има връзка — рече Кърт. — Това може да ни помогне да стесним периметъра на търсене.

Пит се съгласи.

— Какво ти е необходимо за следващата ти стъпка, Кърт?

— Няколко кораба — отговори Кърт. — Всички, които можете да отделите. Искаме да поставим постове и да следим за всеки шум, повисок от кихване. И ще ми трябва малко техническа помощ. Пол и Гамей Траут ще ми свършат работа, ако можете да ги из pratите. Освен това ще ви изпратя списък със специалното оборудване, което поискама госпожица Андерсън. Ако успеете да го из pratите в Пърт, ще е страховитно. След няколко дни ще пристигнем там.

— След няколко дни? — повтори Пит. — Пърт е на не повече от три часа път със самолет от Алис Спрингс.

— Знам — съгласи се Кърт, — но няма да пътуваме със самолет. Аз и Джо трябва да придружаваме госпожица Андерсън. А тя изпитва смъртен ужас от летенето. Затова ще пътуваме с влак.

Пит би предпочел да им изпрати реактивен самолет, но така или иначе транспортирането на корабите и оборудването щеше да отнеме няколко дни.

— Ясно — каза той. — Подгответи се да потеглите в мига, в който пристигнете на кея.

— Ще сме готови — обеща Кърт.

Той прекъсна връзката и Дърк Пит обмисли задачата, която им предстоеше. Задачата да засекат къде точно в огромните простори на Южния океан ще се проведе експеримент нямаше да е лесна дори за малък флот от кораби, снабдени с последния писък на техниката. Той се обърна към Сандекър:

— Тези твои неутрино детектори случайно да съдържат компонент за засичане на посоката?

— Донякъде — призна Сандекър, — но не е съвсем точен, ако това ти е идеята.

Мозъкът на Дърк вече работеше на пълни обороти.

— Случайно да можем да ги настроим така, че да търсят тези вълни? В случай че приятелите ни направят точно това, което предполага Кърт, но сензорът, който конструира ученият, приятелката на Кърт, не ги прихване?

— Каква ти е идеята?

— Дори да е само най-общ вектор за посока, ако три станции получат сигнал, това означава, че би трябвало да можем да направим съпоставяне и да използваме триангуляция. Това ще ни помогне да стесним целевата зона.

Сандекър се ухили.

— Ще видя какво мога да направя.

ГЛАВА 15

Корабът на НАМПД „Джемини“^[1]

Индийският океан, 140 мили западно от остров Рождество

Корабът на НАМПД „Джемини“ беше петдесетметров бързоходен съд. В профил приличаше на солидна яхта, по-широва и по-тежка от обичайното, предназначена да превозва каква ли не апаратура, дистанционно управляеми устройства и екип от учени.

В момента „Джемини“ се движеше на запад, тъй като екипът тестваше нов вид сонарно устройство, предназначено да прониква през морското дъно.

Стиснал в ръката си уоки-токи, Пол Траут застана в най-предната част на носа, наведе се над парапета и впери поглед надолу. От едната страна на корпуса, малко по-назад от мястото, където носът на кораба се врязваше във водата, стърчеше трийсет и три сантиметров триъгълен фланец, който заедно с този на левия борд придаваше на носа на кораба странна форма, като глава на скат^[2] и затова екипажът го беше кръстил Морската лисица^[3].

Може би името беше удачно. Също като съименницата си, Морската лисица оглеждаше морското дъно дълбоко под кораба и търсеше предмети, скрити под трупан цяла вечност утаен пласт.

Надяваха се с Морската лисица да направят голям скок в откриването и разработването на подводни ресурси. Но най-напред трябваше да започне да работи, което до момента се бе случвало само няколко пъти и то съвсем произволно.

Пол натисна бутона за говорене на радиото.

— Фланецът сгънат и застопорен. Лостовете за захващане обезопасени, индикаторите за подравняване подравнени. Визуално Морската лисица е на правилното място.

— Добре, Пол — чу се женски глас по радиото. — Все още получаваме странен сигнал от процесора.

Гласът принадлежеше на Гамей Траут, съпругата на Пол. Тя се намираше в информационния център на „Джемини“ и следеше потока

от данни от камбаноподобния корпус на Морската лисица.

Пол предпочиташе да е отвън на палубата, отчасти защото информационният център беше тесен, а той беше висок над два метра, но също така и защото мисълта да се намира на мисия в морето, а да прекара по-голяма част от времето си в тъмна стая, заобиколен от компютри, му се струваше върхът на абсурда.

— Виждаш ли някакви делфини? — попита Гамей.

— Делфини ли?

— Докато провеждахме един тест, видяхме делфини, които плуваха до нас. Изглеждаха много заинтригувани от Морската лисица. Едва не я взривиха с песента си — звучаха почти като звуците, по които се ориентира тя.

Пол провери от двете страни на кораба.

— Няма делфини, няма и китове — лоцмани.

Последва продължителна пауза. Пол предположи, че Гамей изпълнява някакъв диагностичен протокол или нещо подобно. Отдели един миг, за да се протегне и да се възхити на синьото небе, на прохладния вятър и на топлото слънце.

Тишината продължи и той реши да рискува и да подкани Гамей да побърза.

— Всичко наред ли е?

Не последва отговор и Пол си представи как компютрите се сриват и всички в контролната зала сипят какви ли не проклятия. За миг беше още по-доволен, че не е там долу.

Една фигура се появи до капитанския мостик на „Джемини“ и заслиза по стълбите към главната палуба. Пол се обърна.

Когато Гамей се приближи, той ѝ се усмихна. Метър и седемдесет и пет, тя беше сравнително висока за жена, но с пропорции, които не я правеха да изглежда нито слаба, нито клоощава, както се случваше с много високи жени. Когато се наложеше, изглеждаше ослепително. Сега беше облечена като останалите от екипа — в сиво-кафяв панталон и тениска с копчета и остра якичка с логото на НАМПД. Тъмночервената ѝ коса беше прибрана на гладка опашка под кепе с логото на НАМПД, на което със златни букви пишеше „ДЖЕМИНИ“. Тя се усмихна на Пол и сините ѝ очи проблеснаха закачливо.

— Да не си решила да се поразтъпчеш заедно с мен? — попита той и в гласа му се появи отчетлив акцент от Ню Хампшир.

— Всъщност — каза тя, — дойдох да ти съобщя, че има лоши новини. Трябва да си вдигнем чукалата и да поемем на юг.

— На юг? Защо? Сигурен съм, че ще успееш да свържеш Лисицата с интернет.

— Не е Лисицата — обясни тя. — Получихме нови заповеди.

Пол усети, че корабът започва да обръща наляво.

— И пристъпваме към изпълнение, без да губим време?

— Дърк иска да помогнем на Кърт и Джо с нещо, което нарече „проект от решаващо значение“.

— Доколкото знам, Кърт и Джо са във ваканция — напомни Й Пол. — Този проект включва ли плащане на гаранции или необходимостта да ги измъкнем тайно от някоя държава?

— Нали го знаеш Дърк — отвърна Гамей и обви ръка около кръста на съпруга си. — Той не е от бъбливите. Каза, че ще разберем повече, когато пристигнем на мястото.

Пол усети как се изпълва с дълбоки подозрения. Не само думите на Гамей, но и това, че „Джемини“ увеличава скоростта си, го изпълваха с тревога.

— Къде точно отиваме?

Гамей поклати глава.

— Знам само това, което ми каза Дърк: по-добре да се пригответим за студено време.

— Затова си излязла — разбра Пол.

— Реших, че ще е най-добре да се насладя на слънцето, докато още мога.

Пол и Гамей често работеха заедно с Кърт и Джо. И в повечето от тези случаи, щом приключението веднъж набереше скорост, неприятните изненади не закъсняваха. Ако нещата следваха установената традиция, следващите един-два дни навярно щяха да бъдат последната им възможност да се пооппуснат за доста дълго време напред.

— Е, ще се поразходим ли? — попита Пол.

— С удоволствие — отговори Гамей.

[1] „Близнаци“. — Б.пр. ↑

[2] Голяма морска риба. — Б.пр. ↑

[3] Скатоподобна риба. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 16

Източен Сибир, 17.00 часа

Над тревистите равнини на Камчатка се спусна мъгла. Покритото с облаци сиво небе закриваше планинските върхове и заплашваше да изсипе над тях дъжд.

— Давай!

Вратите на няколко клетки се отвориха и въздухът се изпълни с пляскане на крила.

Отекнаха три изстрела. Три птици, полетели в различни посоки, паднаха една след друга и перата им се разлетяха във въздуха като вдигнат облак прах.

Застанал сред мъртвите телца, Антон Григорович пъхна в ловджийската пушка нов пълнител. Три изстрела, три убити птици.

Мисълта за невероятното му майсторство го накара да се усмихне.

Той остави оръжието и погледна към двамата си помощници — момчета в тийнейджърска възраст, прилекнали до кръг от клетки.

— Колко останаха?

— Четири — отговори едното.

— Този път всичките — нареди Григорович.

Момчетата кимнаха и започнаха да подготвят клетките. Сивокрилите птички подскачаха тревожно в капаните.

Григорович стоеше спокойно на мястото си. Бавно наведе глава и затвори очи, като се заслуша за шум от криле.

Висок метър и осемдесет пет, сто и единайсет килограма, Григорович беше обут с работен панталон в цвят, който го прикриваше сред арктическата природа. Въпреки че температурите бяха отрицателни, не носеше риза. В мускулестото му тяло нямаше повече от един процент мазнина. Той живееше на диета от почти чисти протеини, изкуствени добавки и хранителни коктейли, разработени за руския олимпийски отбор. Застанал съвсем неподвижно, Антон

Григорович приличаше на статуя, изваяна от камък и олицетворяваща представата на някой скулптор за идеалния мъж.

В много отношения Григорович беше в по-добра форма от всеки атлет, защото в режима му бяха включени стероиди, хормони с растежен фактор и други добавки, забранени от спортните организации по цял свят.

И това беше честно. В неговия свят провалът се измерваше не със сребърни медали или с отпадане от състезание. Ако дори за миг се поколебаеше, Григорович щеше да е мъртъв.

— Когато сте готови — каза тихо той.

За миг се възцари тишина. Григорович почувства как момчетата внимателно заемат позиция, като разместват клетките безшумно, за да не му подскажат нищо. Оценяваше факта, че искат да го изпитат. Продължи да стои със затворени очи, равномерен сърден ритъм и ясно съзнание. Секундите течаха една след друга, а после се разнесе ненадеен тръсък, когато вратите на клетките се отвориха.

Григорович рязко вдигна глава и отвори очи. Само след миг вече беше видял една от птиците, които отново летяха в различни посоки. Светкавично измъкна два пистолета „Макаров“ от кобурите на кръста си като някой въоръжен бандит от отминалите дни в американския Запад.

Завъртя се рязко надясно с по един пистолет във всяка ръка и дръпна двата спусъка. Двата гъльба от тази страна паднаха едновременно.

Григорович се завъртя наляво и зърна третата мишена, която летеше ниско. Прицели се с дясната си ръка и стреля два пъти. Гъльбът падна във високата трева. Четвъртият вече се беше отдалечил на около петдесет метра.

Григорович стреля и с двата пистолета и счупи крилото му. Птицата се понесе в спирала надолу, като свален самолет от Втората световна война и падна на земята, преди Григорович да успее отново да стреля и да я довърши.

— По дяволите! — изруга той.

Момчетата му хвърлиха изплашени погледи и се приведоха колкото можеха по-ниско. Той виждаше страх в очите им. Преди да успее да ги успокои, над тундрата се разнесе нов звук — шум от приближаване на хеликоптер.

Григорович се обърна и видя, че под заоблаченото небе се люшка един от онези чудовищни модели Ми-24. На отсеките под дебелите му крила се виждаше цял набор от контейнери за ракети и оръдия с многообразни дула. Роторът с шест перки бучеше над главите им като огромна и постоянна вихрушка.

Хеликоптерът слезе по-ниско. Отначало намали скоростта, а после започна да кръжи. Най-накрая докосна тревата на около петдесет метра от тях. Още преди двигателите да спрат, страничната врата се отвори и отвътре се показа мъж с тежко палто, който се запъти право към Григорович.

Дори от това разстояние Григорович го позна: Дмитрий Евченко, един от руските петролни милиардери.

След рухването на Съветския съюз Евченко се бе включил в боричкането за богатство и бе превърнал едно загиващо сибирско петролно находище в нещо като евро-азиатска империя. Като много други новопоявили се новобогаташи, Евченко бе вървял към върха без капка жалост. Но за разлика от повечето от тях бе разbral необходимостта от промяна, когато стariят обществен строй се пропука.

Сега корпорацията му пълнеше портфейлите на преданите членове на комунистическата партия. Той вземаше на работа приятелите и роднините им. Не обръщаше внимание на рушветите и кражбите, с които трябваше да се справя — смяташе ги за един вид данък и ги калкулираше в бизнес плана си като отделен разход.

Но му беше трудно да скрие миналото си — то не можеше да изчезне само защото така иска Евченко. Преди няколко месеца един репортер започна да търси истината и стигна доста близо до някои отговори, преди внезапно да умре в самолетна катастрофа. Съдбата на един прекалено ентузиазиран политик, който поиска твърде много, беше по-различна: удави се в Черно море.

Неслучайно наричаха Евченко „Сибирският бръснар“ — телата на враговете му лежаха навсякъде. Но самото прозвище се употребяваше погрешно. Евченко никога не беше убивал никого. Открай време Григорович го правеше вместо него.

— Вземете конете — обърна се Григорович към момчетата. — Ще се срещнем в селото.

Те изпълниха заповедта и изчезнаха, още преди Евченко да се приближи.

— Какво, напоследък с деца ли си играеш, Григорович?

Евченко открай време си беше пълен, но сега изглеждаше направо кръгъл под тежкото палто. Очевидно се бе хранил добре в Москва.

— Момчета от селото — отговори Григорович. — Майка им е хубавелка, а те нямат какво по-интересно да правят.

— Разбирам — отговори Евченко. — А ти имаш ли?

Григорович навлече една сива риза през главата си.

— За какво си дошъл да ми досаждаш?

— Идвам от спешна среща с членове на Партията — обясни Евченко.

— Да не се опитват да завземат властта?

— Не, нищо подобно. С времето разбраха, че това, което е добро за нас, е добро и за Русия.

— Тогава защо изглеждаш така, сякаш си видял призрак?

— Защото наистина видях. — Ръцете на Евченко бяха пъхнати дълбоко в джобовете, яката на палтото му беше вдигната. Беше средата на март, а той очевидно мръзнеше. Сибирският бръснар се беше размекнал.

— Защо не говориш по същество, приятелю? — обърна се към него Григорович.

— Кое е това, от което се боим? — попита реторично Евченко. — Или че няма да успеем да получим това, което искаме, или че ще загубим това, което имаме. Нашият бизнес, икономиката ни, самото съществуване на нацията ни е свързано с едно и само с едно: енергия. Въглища, петрол, природен газ... Сега сме най-големите производители на сиров петрол. През последните две години надминахме дори саудитците. От цяло десетилетие сме страната с най-голям добив на природен газ, а освен това притежаваме най-големите ресурси от каменни въглища на планетата. Това са ресурсите, благодарение на които ще оцелеем. Ще ги продаваме на жадните за власт Китай, Индия и Европа на все по-високи цени. Те са кръвта, която тече във вените ни — ни повече, ни по-малко. Но сега сме изправени пред заплаха, която може да ни ги отнеме само за секунди.

Григорович взе пушката и се отдалечи — повече се интересуваше от това да намери ранената птица, отколкото да продължи разговора. За съжаление Евченко тръгна след него.

— Преди пет години те изпратих на мисия — продължи той. — Японците бяха започнали да разработват метод за извлечане на енергия от въздуха, който ни заобикаля. Замисляха да създадат парк от изцяло електрически коли, национална енергийна система, която няма нужда от петрол, въглища или природен газ. И жадно очакваха да започнат да изнасят тази технология в останалата част от света, да натрупат повече богатства и отново да ни натикат в лапите на бедността.

— Експериментите на Ягишири.

— Значи помниш.

— Разбира се, че помня — тросна се Григорович. — Нали аз унищожих лабораторията и убих учените.

Евченко вдигна вежди.

— Сигурен ли си?

Григорович оглеждаше тревата и търсеше гъльба. Намери единствено пера и следи от кръв.

— За какво намекваш?

— Точно както с този ранен гъльб — заяви Евченко. — Изглежда и тогава не си успял да отстраниш заплахата толкова цялостно, колкото твърдеше.

Григорович спря претърсването и се обърна към Евченко.

— Лабораторията беше напълно унищожена. Използвахме експлозиви, достатъчни за цял квартал в голям град. Изпепелихме всичко. Всякакви записи за това, което са се опитвали да постигнат, бяха унищожени. А преди това лично застрелях ония нещастни копелета, от първото до последното.

— Някой е оцелял.

— Не е възможно.

— Експериментите са започнали отново — обясни Евченко. — Тайно.

Григорович погледна на страна и пое голяма гълтка от чистия сибирски въздух. Предполагаше, че съществува друго, не толкова зловещо обяснение.

— Тогава знаеше, че само отлагаме неизбежното — каза той. — Ако тази научна теория е вярна, рано или късно някой друг ще се натъкне на нея и ще довърши започнатото. Дори теорията да се окаже невярна, промяната ще дойде от някой друг източник. Един ден ще изобретят слънчев панел, който ще е сто процента ефективен, или ще открият начин да извличат икономична енергия от прилива, вълните или вятъра. И когато това се случи, вече няма да има нужда от „Газпром“, „Аранко“ и „Ексон“.

— Да, разбира се! — изкрещя Евченко. — Но искам това да се случи не сега, а след сто години! През последните три години похарчихме сто милиарда долара за разработването на нови източници на петрол и природен газ. Огромна част от правителствения бюджет се вля в създаването на инфраструктура за нашата индустрия. Не можем да допуснем тези инвестиции да отидат на вятъра. Не и сега, не и в този критичен момент!

Григорович се върна към търсенето и загази с огромните си ботуши из високата трева, като следваше кървавата следа.

— Дори ако японците успеят да развият тази система, ще минат десетилетия, преди да изградят необходимата инфраструктура — каза той. — Десетилетия, през които светът ще се е променил още повече.

— Не е така! — отвърна рязко Евченко. — Когато настъпва промяна, тя настъпва ненадейно. Преди десет години мобилните телефони бяха само играчка за богати. Сега цялата Земя е покрита с тях. Скоро ще се окаже, че милиардите долари, похарчени за изграждането на мрежи от компаниите за стационарни телефони по цял свят, са били пропилени.

Григорович все още не бе намерил гъльба. Отново се спря и се обърна към някогашния си учител.

— Не е в стила ти да показваш страх, приятелю. Може би си живял прекалено дълго в удобствата на Москва.

— Няма защо да завиждаш. И ти можеше да дойдеш.

— И да живея в страх като теб? — поклати глава Григорович. — Вдигаш тревога заради някакви въздушни кули и една възможност, която може и да се превърне в действителност в далечно бъдеще, а може и да не се. Това не ми звучи убедително. Какво всъщност те плаши?

Евченко отново потръпна. Поколеба се и най-накрая проговори:

— Получих заплаха. Изпращаcht обещава, че ще страдаме заради това, което сме сторили. Заплахата идва от самия Теро. В нея има подробности, които може да са известни само на човек, който е бил там. Обещава, че мъчениците от Ягишири ще бъдат отмъстени, че заради пролятата им кръв ще се пролее кръвта на милиони други. Че това, чиято цел никога е била да донесе мир, сега ще се използва за война.

Григорович се замисли. Не можеше да си представи, че някой е оцелял след експлозиите и пожара на острова. Лабораторията се бе превърнала в димящ кратер, широк седемдесет метра. Огънят беше толкова силен, че Григорович и още един командос се опърлиха дори от голямо разстояние.

— Някой използва това име, за да те сплаши.

— Може и така да е — съгласи се Евченко. — Но и в единия, и в другия случай трябва да го спрем. И да унищожим онази технология веднъж завинаги!

Григорович не отговори веднага — замисли се кой ли може да стои зад тази измама.

— Доколкото си спомням, имаше една жена, австралийка. Беше колежка на Теро, приятелка на сина му и дъщеря му. Когато Теро и екипът му заминаха за Япония, тя заяви, че целият им проект е загуба на време и остана в Австралия.

Евченко кимна.

— Следим я. Не е тя. Но така или иначе представлява опасност за нас, особено сега, когато работи с американците.

— Те пък как се оказаха замесени в малката ти каша?

— Станал е инцидент в Австралия — обясни Евченко. — Жената, за която спомена, е била спасена от някакъв американец от тяхната Национална агенция за морско и подводно дело. Смятаме, че и те търсят Теро. Два от корабите им току-що се отклониха към Пърт, а трети тръгна към Сидни.

Григорович беше чувал за НАМПД.

Макар че по същество работата им беше цивилна, а екипът им се състоеше предимно от учени и наивни реформатори — природозащитници, в Русия имаше хора, които бяха убедени, че НАМПД е разклонение на АНС. Григорович се съмняваше в това. Но

дори и той трябаше да признае, че хората от НАМПД се забъркваха в повече неприятности дори от ЦРУ.

— Защо НАМПД?

Евченко сви рамене.

— Никой не знае. Но най-вероятно смятат да откраднат това, което открият, и да го разработят за Америка. Надявам се, разбираш, че подобен изход е напълно и категорично неприемлив.

Може би точно от това се бояха най-много Евченко и партийните лидери.

— Трябаше да ме послушаш първия път — не се стърпя Григорович. — Щях да ти доведа Теро и другите учени. Те щяха да са твоя плячка и щеше да ги използваш, както намериш за добре.

— Единственото, което искаше, е да се запази статуквото — заяви твърдо Евченко. — И твоята задача беше да се погрижиш за това. И в очите на Партията все още е.

Погледът на Евченко беше суров, а гласът му — студен. Очевидно все пак му беше останал малко огън, поне що се относяше до този въпрос.

— Какво имаш предвид?

— Трябва да откриеш Теро или самозванеца и да ги премахнеш. Трябва да залиши всички следи от проучванията им, всички доказателства за усилията им. И този път не трябва да оставяш нищо недовършено. Не искаме един ден отново да имаме неприятности.

Григорович разбра недоизказаното. Това не беше молба.

— Не съм се провалил.

— Нещо ти се е изпълзнало.

Намекът накара Григорович да побеснее. Трябаше да има друго обяснение. Изглежда, щеше да му се наложи да го открие сам. Той пое дълбоко въздух и каза:

— Ако искаш да спреш Теро, първо трябва да го намериш. Онази жена е разковничето. Несъмнено американците и австралийците я използват точно по тази причина.

— Какво предлагаш?

— Сложил ли си хора да я наблюдават?

Евченко кимна.

— Кажи им да я хванат и да я доведат до какъвто там команден пост ми организираш — предложи Григорович.

— Подготвихме кораб, който те чака. Вчера закарахме там със самолет екип от командоси. Не знаят каква е ситуацията, но ще изпълняват заповедите ти.

— Предпочитам да наема свои командоси — каза Григорович.

— Не може! — отсече Евченко.

Григорович се извърна настрани, защото забеляза движение във високата трева. Гълъбът, който бе ранил, беше там и отчаяно се мъчеше да провлачи омаломощеното си телце през поляната. За миг Григорович си помисли да го довърши с пушката. Но това вече нямаше значение. Сега имаше нова плячка.

Евченко също го видя и пристъпи напред.

— Остави го — спря го Григорович. — Остави го да се мъчи.

Евченко отстъпи. Изглеждаше полудоволен, полузагрижен.

— Ти си много студен човек, Антон Григорович. Точно затова те избрахме. Не ни проваляй пак, в противен случай ще се мъчиш ти!

ГЛАВА 17

Джакарта, Индонезия, 5.40 часа

Сънцето се издигна над мъглата, обгърнала пристанището Танджунг Приок, и освети гора от товароподемни кранове и гикове, стърчащи от безкрайната редица кораби край дългите бетонни кейове. Отдалечно само на седем градуса от екватора и постоянно потопено във влагата на Яванско море, пристанището тънеше в задуха дори в този ранен час.

Поне така се струваше на шейсет и пет годишния Патрик Девлин, който се вървеше покрай кея под ранното утринно сънце.

Четирийсет и пет години от живота на Девлин бяха минали в морето и той скоро щеше да се пенсионира. Тази плашеща мисъл и дългата пиянска нощ го бяха накарали да се замисли. Какво точно го очаква, когато се пенсионира? Нямаше семейство, нямаше и приятели, освен онези, с които работеше или пиеше.

— Не мога да повярвам, че за последен път виждам това вонящо място — обърна се той към също толкова уморения си другар по пиене, друг ирландец на име Киън.

— Ако това ти е била последната нощ тук — каза Киън, — справи се добре, Пади. Като истински ирландец... надпи ги всичките. И накрая ги остави те да плащат сметката.

Макар че Индонезия беше мюсюлманска страна, в Джакарта имаше много места, където човек може да се напие. Това беше хубаво, защото пристанището бе станало толкова оживено, че корабите често оставаха на котва дни наред, докато им дойде редът за товарене и разтоварване. През последното десетилетие движението в пристанището се беше утроило. Въпреки трескавите строителни работи, то просто не можеше да се справи с всички пристигащи и заминаващи кораби.

— Помисли само — добави Киън. — У дома никога няма да се събудиш с прах, засъхнал в гърлото, и обляно в пот лице. — Той залитна, но успя да запази равновесие. — И ги няма тези проклети

гръмогласни високоговорители, които сутрин могат да вдигнат и мъртвите от сън. Като въздушна тревога са.

За призыва на мюезините от джамиите в Джакарта се знаеше, че е извънредно висок и прокънтява в извънредно ранен час. Едва напоследък бяха преместили времето за молитва от три часа сутринта на малко по-приличното четири и половина.

„Пак е прекалено рано, да го вземат мътните!“ — помисли си Девлин. Но в известен смисъл дори и това щеше да му липсва — това беше част от съблазънта на екзотичните страни.

— Винаги съм си мислил, че ще стана капитан — каза неочеквано той.

— И ще се откажеш от всичко това? — попита Киън, като заваляше думите.

Девлин се разсмя. Почти през целия си живот бе мечтал да стане капитан, но едно събитие отпреди няколко години го бе накарало да се зачуди дали наистина иска да поеме отговорността, която върви в комплект с поста. Същото събитие увеличи пиенето му опасно. Капитаните не се сдружаваха с екипажа — пиеха си сами в каютите. А освен това често бяха принудени да вземат безмилостни решения — от онези, които преследваха Девлин и без да е капитан.

— За нищо на света! — отвърна Девлин с престорено перчене и преметна ръка през раменете на Киън с движение, което беше наполовина хватка ключ и наполовина прегръдка.

Засмени, двамата мъже стигнаха до моторната лодка, с която бяха дошли от товарния кораб, който караше медни листове и който беше закотвен на известно разстояние от брега в никога несвършващата опашка.

Качиха се в малката моторница и Девлин застана пред контролното табло. Киън, от своя страна, си намери удобно местенце за лягане — опъна се върху три седалки и придърпа под главата си една оранжева спасителна жилетка вместо възглавница. Още преди Девлин да откачи въжетата, Киън вече хъркаше шумно.

— Точно така — измърмори Девлин. — Ти си спи. Аз ще свърша цялата работа, както обикновено.

Той прибра въжетата и включи двигателя на малката лодка. Миг по-късно моторницата вече криволично премина през претъпканото пристанище.

Тук и там се движеха малки лодки. Два влекача се мъчеха да замъкнат един чудовищен превозвач в канала, а по другите съдове като раци, покрили скалите, бяха плъзнали моряци, които боядисваха, търкаха и водеха безкрайна битка с ръждата и корозията.

Девлин прекара лодката покрай всички тях и стигна открито море. Държеше безопасен курс, движейки се покрай чакащите кораби до момента, в който един съд не привлече вниманието му.

Девлин позабави малко моторницата и впери поглед в един кораб с черен корпус и тъмносива надстройка. Стори му се смътно познат, като малък круизен лайнър, макар че тъмната боя не беше нито празнична, нито привлекателна. Колкото повече разглеждаше кораба, толкова по-странен му се струваше той. Като че ли нямаше нито спасителни лодки, нито радарни мачти, нито даже антени. Всъщност нямаше нито едно от нормалните съоръжения, които стърчаха от съвременните кораби.

Замъгленият от пиенето ум на Девлин се помъчи да проумее това, което виждаха очите му. На палубата нямаше жива душа, нямаше и признания на каквато и да било дейност. Самият кораб приличаше на изоставен съд, от който някой бе откраднал най-необходимите части. Сиво-черният му цвят напомняше на овъглена стомана, но не се дължеше на сажди — някой нарочно го бе боядисал така.

Без да мисли много-много Девлин насочи моторницата към кораба, приближи се и го заобиколи откъм носа. И тогава зърна нещо — нещо, което не можеше да сбърка с никое друго.

— Невъзможно! — изтръгна се от устата му.

Пред него се простираше обшивка с видими припокривания — доказателство за набързо извършен ремонт. Листове с различна дебелина и плътност бяха заварени един към друг и занитени, за да покрият дупка в корпуса. Дебелите пластове черна боя покриваха всичко, но назъбената Н-образна форма на поправката не можеше да се сбърка.

— Събуди се! — изкрештя Девлин на Киън. — Трябва да видиш това!

Киън изсумтя нещо и се обърна на другата страна.

— Киън!

Отговор не последва. Девлин се отказа да го буди и отново се обърна към кораба. Сега вече беше съвсем трезвен.

— Ти си проклет призрак! — прошепна той на кораба и предпазливо се приближи до тежкия черен съд. — Или проклет призрак, или проклет трик!

Не спря да бълва какви ли не проклятия, докато моторницата не опря в кораба. Девлин протегна ръка и го докосна. Боята беше странна на допир, почти като гума. Но самият кораб беше истински.

Дълбоко у Девлин започна да се надига усещане за неконтролиран гняв, тъмна ирландска ярост, подхранвана от години на спотайвана вина и самоомраза. Някой си играеше с него! Или го беше изиграл преди години.

Девлин мина покрай носа и се отправи към кърмата. Видя спуснато мостче, диагонално на задния край на кораба. Най-долното му стъпало се намираше на около два и половина метра над мазните води на пристанището. Девлин спря точно под него.

Изключи двигателя и бавно завърза лодката. Реши изобщо да не се занимава с Киън. Качи се на покрива на моторницата, а от там непохватно се покатери на мостчето.

То се разтресе от тежестта му и се бълсна в корпуса, но издържа. Въпреки шума никой не дойде да го поздрави с „добре дошъл“ или да го изгони.

Девлин започна да се катери. Отначало се движеше бавно, с треперещи крака, но после тръгна по-бързо.

— Видях те как потъвах! — кресна той на кораба. — Видях те как потъвах, да те вземат дяволите!

Когато се приближи до палубата, се препъна, а на последните няколко стъпала едва не се свлече, задъхан и почти разплакан. Виждаше на кърмата релефни букви. Бяха скрити под черната гумена боя, но не ги бяха изстъргали, преди да нанесат отгоре новата боя.

Той прокара ръка по буквите, до които можеше да стигне. Също като кораба, и те бяха истински.

„Пасифик Вояджър“.

Като плувец, уловен в прибоя, Девлин почувства как го заливат вълни от чувства. Объркане, тъга и въодушевление го обзеха почти едновременно. „Как е възможно този кораб да е тук? Някой го е спасил, така ли? Доколкото чух, дори не са открили останките.“

Стоеше там, плачеше като дете и се надяваше, че това не е сън. В този момент някъде отгоре се разнесе шум от стъпки. Последва

скърцане на врата и част от парапета беше дръпната обратно на мястото, където мостчето се подпираще на главната палуба.

Девлин вдигна глава. Над него се появи мъж. Лицето му беше покрито с брада, въпреки това Девлин го позна. Измина един дълъг миг, докато два чифта очи се опитваха да свържат това, което виждаха сега, с далечни, избледнели спомени.

Брадатият мъж се окопити пръв. На лицето му се изписа тъжна усмивка.

— Здравей, Пади — каза той тихо.

— Янко? — промълви Девлин. — Значи си жив? Но ти потъна заедно с този кораб.

Брадатият мъж протегна ръка и помогна на стария моряк да се качи на главната палуба.

— Иска ми се да не ни беше намерил — каза Янко.

— Нас ли?

— Съжалявам, Пади!

С тези думи Янко заби в ребрата на Девлин някакъв предмет, който държеше в ръката си. Ударът зашемети стария моряк, но големият шок, който последва, причини повече щети. Девлин залитна назад, разтресен от конвулсии и падна на палубата в безсъзнание.

Зад гърба на Янко се отвори един люк и от него тичешком излязоха двама мъже.

— Всичко наред ли е? — попита единият.

Янко кимна и прибра уреда в джоба си.

— Проверете моторницата!

Единият от мъжете се втурна надолу по стълбата. Другият погледна към Девлин, който лежеше неподвижен на палубата.

— Откъде, по дяволите, знаеше кой си?

— Той беше началник на влекача, на който бях започнал работа — обясни Янко. — Този, който ни отряза в бурята. Така като го гледам, оттогава не е спрял да се тормози.

— Какво да правим с него?

— Свалете го долу — каза Янко. — Труповете привличат внимание. По-лесно е да обясниш изчезване. Особено изчезването на някой пияница.

От моторницата под тях долетя вик:

— В лодката има още един човек. В безсъзнание е.

— Трябва да е бил в безсъзнание, когато са дошли тук — започна да разсъждава на глас Янко. — Не вярвам, че ще си спомни нещо. Отвържете моторницата и я оставете да се носи свободно. Когато се събуди, ще реши, че другият е паднал зад борда. Още един тъжен инцидент в морето.

Мъжът долу отвърза лодката и я отгласна от борда след това се качи обратно на кораба.

— Трябва да тръгваме — каза Янко, докато двамата мъже вдигаха Девлин, за да го внесат вътре.

— И после какво? — попита първият. — Какво ще правим с него, когато се събуди?

— Ще му покажем какво се е случило с кораба, който загуби — обясни Янко. — А после ще го пратим в ямата заедно с екипажите на ония корейски товарни кораби. Там може да търси диаманти за Теро като всички останали.

ГЛАВА 18

Австралийската пустош, на юг от Алис Спрингс

„Ган“ препускаше през пустинята като огромна метална змия — двайсет блестящи пътнически вагона, теглени от два еднакви дизелови локомотива, боядисани в керемиденочервено.

Наречен „Афган Експрес“ в чест на афганистанските изследователи, помогнали за картографирането на мрачната вътрешна част на Австралия и украсен с лого с камила, влакът пътуваше по маршрут, който пресичаше континента, от Дарвин на север до Аделаида на юг. Веднъж на всеки няколко дни експресът спираше в Алис Спрингс, който се намираше почти по средата на маршрута му и в двете посоки.

Кратък четиричасов престой позволявал на пътниците да разгледат малкото градче, но с наблизаването на здрача влакът отново започна да се пълни. Кърт и Хейли се качиха малко преди потеглянето.

— Къде по-точно отиваме? — попита Хейли.

Кърт не отговори, просто продължи да върви напред, докато стигна до Платинения вагон, в който се намираха най-луксозните купета на влака. Един стюард отвори вратата на тяхното купе. Пред очите им се показа малка стая, с масичка и два големи фотьойла с плющена тапицерия, които нощем се разпъваха и се превръщаха в легла. Помещението беше тясно, като самостоятелна каюта на кораб, но съвременният дизайн и обзавеждане го правеха да изглежда по-просторно. Виждаше се и една врата, която водеше до малка баня с душ.

— Избери която страна искаш — каза Кърт, — а после се отпусни и чакай великолепната вечеря, която ще ни сервират.

Хейли посочи кой фотьойл предпочита и Кърт оставил малкия й куфар до него.

— Да ме впечатлиш ли се опитваш? — попита тя.

— Може би — призна Кърт. — Но най-вече си помислих, че след всичко, което преживя, няма да ти се отрази зле някой да се погрижи

малко за теб. Не всеки ден се случва да предприемаме подобни начинания.

На устните на Хейли трепна лека усмивка. Изглеждаше едновременно изненадана и ободрена.

— Струва ми се, че е минала цяла вечност, откакто някой за последен път се е замислил от какво имам нужда. Благодаря!

— Няма за какво — отговори Кърт и остави и своя багаж.

Влакът бавно потегли.

След около час започна да се стъмва. През панорамните прозорци на купето се виждаше индиговото небе, което бавно се сливаше с матовото черно на планинската верига Макдонъл. На този фон пристигна вечерята, докарана на количка от един стюард.

Кърт плати на стюарда, даде му щедър бакшиш, а после започна да се държи като нещо средно между сомелиер и метр д'отел: разгъна салфетка от плат на коленете на Хейли и я запозна с виното.

— Каберне совиньон „Пенгроув“, реколта 2008.

— Обичам хубавото каберне — каза Хейли и очите ѝ блеснаха като на дете, очакващо подарък.

— Точно от това не съм пил — призна Кърт. — Казват, че е много пивко, с лек аромат на ликорис и ванилия.

Той извади тапата, взе чашата на Хейли и ѝ наля от двайсет и пет сантиметра височина.

— Хубавото наливане спомага за насищането на виното — каза той. — Ускорява процеса на дишане. Въпреки това обаче трябва да му дадем няколко минути.

— Добре — съгласи се Хейли. — Тези клети смачкани зърна са стояли вътре години наред. Би било срамота да не им дадем няколко минути да подишат чист въздух.

Кърт напълни и своята чаша и оставил бутилката на масата.

После повдигна похлупаците от чиниите, сервирани пред тях.

Първото блюдо беше супа, зелена като авокадо.

— Супа с грах и шунка, със съвсем малко чесън.

— Изглежда вкусна.

Кърт свали похлупака от следващото ароматно на вид блюдо и продължи:

— Задушени ребърца с кръвно цвекло гратег. И това, на което няма да можеш да устоиш... — Свали последния похлупак. — Пудинг

с хляб и масло, залят с подсладен крем карамел и бренди.

— Може да започна с него — реши Хейли. — Как, за бога, си успял да намериш такива фантастични храни в един влак на сред пустошта?

— Платинени услуги — отговори Кърт. — А освен това готвачът ми е личен приятел поне от няколко часа.

Тя си пое дълбоко въздух.

— Ако това означава пътуване, може би все пак ще свикна.

Кърт седна, а Хейли опита супата.

— Трябва да кажа, че никога не съм срещал човек, който да е толкова смел и интелигентен като теб, а да го е страх да пътува — каза Кърт.

— Знам, че е странно — изчери се Хейли. — Запозната съм с всички статистики и знам, че най-опасната част от всяко пътуване е пътуването до летището. Разбирам принципите на аеродинамиката и през половината си живот съм мечтала за далечни места, но всеки път, когато изляза от къщи, нещо притиска гърдите ми.

— Сега изглеждаш добре — изтъкна Кърт.

Тя се усмихна.

— Може би заради компанията.

— Където и да отидем, смятай ме за свой личен водач и защитник.

— Истината е, че много бих искала да видя света — призна тя.

— И вселената. Някога мечтаех да стана астронавт. Звучи малко глупаво, когато само при мисълта да изляза от Сидни ми прилошава.

— Вселената е голяма крачка — съгласи се Кърт. — Нека започнем с Пърт.

„Ган“ щеше да ги отведе на юг до Порт Огъста, откъдето щяха да се качат на друг от най-прочутите влакове на Австралия за пътуването на запад.

През следващите двайсет минути двамата се храниха и разговаряха на незначителни теми, като се наслаждаваха на атмосферата и на лекото полюшване на влака. Едва след втората порция хлебен пудинг Кърт зададе въпроса, който го вълнуваше най-много:

— И така, разкажи ми за енергията на нулевата точка.

Хейли допи последната гълтка от чашата си и я пълзна към него. Кърт я напълни до половината, а после доля своята.

— Теорията за енергията на нулевата точка е относително приста — каза тя. — Това е енергията, която остава в една система след извличането на всичко, което може да бъде извлечено от нея.

Хейли посочи към бутилката вино.

— Представи си, че тази бутилка е система или енергийно поле и ти или аз решим да пием от нея със сламка.

— Което никога няма да направим — възмути се Кърт.

— Не и ако не сме съвсем отчаяни — съгласи се тя със заговорническа усмивка. — Но ако загубим всяко чувство за благоприлиchie и решим да пробваме, ще можем да изпием виното до там, докъдето стига сламката. Но виното, което е по-надолу от сламката, ще си остане в бутилката и няма да можем да го изпием. Това вино, до което не можем да стигнем, е енергията на нулевата точка.

— Освен ако не намерим по-дълга сламка — отбеляза Кърт.

— Точно така — съгласи се тя, — но физиката ни казва, че в определен момент такова нещо като по-дълга сламка не съществува.

— Можеш ли да ми дадеш реален пример?

— Класическият случай е хелият — отговори тя. — Докато пробата се охлажда, движението на молекулите започва да се забавя и хелият се превръща от газ в течност. При температура от нула градуса би трябвало да се втвърди и движението на молекулите почти да спре. Но колкото и да понижаваме температурата, чак до абсолютната нула, хелият никога не се втвърдява при нормално атмосферно налягане.

— И това означава, че...

— Има енергия, която остава в системата. Енергия, която не можем да отстраним.

— И това е енергията на нулевата точка?

— Точно така! — потвърди тя.

— Тогава, щом не може да се отстрани — не разбра Кърт, — как можем да се надяваме да стигнем до нея?

— Всяко нещо на този свят е невъзможно, докато не се докаже обратното. Теоретично навсякъде около нас има енергийни полета, застинали в нулевата си точка. Същата теория, която поддържа идеята

за съществуването на такива полета, подсказва, че може би е възможно да извадим тази скрита енергия така, както насочихме електроните в електрическата мрежа, за да светят лампите в стаите ни. Просто досега още никой не го е направил.

На Кърт това му прозвуча малко като митичния етер от едно време — вещество, за което се смятало, че запълва празнотата между планетите и звездите по времето, когато хората не можели да си представят, че съществува такова нещо като вакуум.

— Някой опитвал ли се е? — попита Кърт. — Преди теб и Теро, имам предвид.

— Имало е неколцина смелчаци — отговори Хейли. — Предполагам, че си чувал за Никола Тесла?

Кърт кимна.

— Той е бил един от първите — продължи тя. — През деветдесетте години на XIX век започнал работа върху своята Динамична теория на гравитацията. Мъчил се над нея години наред и най-накрая, през 1937 година, заявил, че е завършена, и смело обещал, че ще измести теорията за относителността на Айнщайн, поне що се отнася до обяснението за действието на гравитацията.

— Мислех, че вече знаем как действа гравитацията?

— Знаем какво прави гравитацията — поправи го тя, — но не знаем как го прави. Тесла мислел, че гравитацията е свързана с енергийно поле, което съществува навсякъде, но на някои места е поконцентрирано от други. Също така мислел, че това поле може да се използва като източник на неограничена енергия, която ще доведе до мир и просперитет вместо до термоядрени експлозии и геноцид.

— Искаш да кажеш, че енергията на нулевата точка и гравитацията са свързани?

Хейли кимна.

— Ако Тесла е прав, а Айнщайн и останалите грешат, тогава да, свързани са и то по много и сложни начини.

Кърт се замисли.

— Достатъчно сложни, за да предизвикат това, с което заплашва Теро?

Хейли сякаш имаше нужда от време, за да обмисли отговора си.

— Тесла е работил по теорията си цели четири десетилетия — започна тя накрая. — Повече от половината от живота си. Накрая

обявил пред целия свят, че най-после е завършил Динамичната теория на гравитацията и че всички подробности са проверени и изчислени, а после така и не я публикувал. Приbral всичко, заключил го и никога повече не заговорил за изследванията си. Въпреки че след предателството на Уестингхаус и Едисън изпаднал в отчайваща бедност, Тесла отнесъл Динамичната теория на гравитацията в гроба си.

Кърт никога не беше чувал тази история.

— Някога появявали ли са се каквито и да било документи, свързани с нея?

Хейли поклати глава.

— След смъртта на Тесла вашето правителство прибрало всичките му вещи и документи, макар че нямало нито причина, нито право да го стори. Задържали ги цяла година или повече, преди да ги върнат на семейството му. Работата му върху енергията на нулевата точка и Динамичната теория за гравитацията не били сред тях.

Кърт се замисли върху казаното от Хейли. Знаеше, че много хора смятат Тесла за гений, както и за леко смахнат учен. А освен това знаеше, че го мислят преди всичко за пацифист. Беше напълно възможно да е унищожил всички документи за теорията си. Освен това беше възможно и някъде в огромните архиви на федералното правителство да има папка с името Тесла, в която се съхраняват изчезналите документи. Отбеляза си наум да предаде тази информация на Дърк при следващия им разговор.

— Така или иначе, фактите са следните — продължи Хейли. — Имаме работа с първична природна стихия. Мнозина ще ти кажат, че това е нещо, което е най-добре да не закачаме.

— Да, но Теро не иска да го остави на мира — изтъкна Кърт. — И какво ще се случи, ако не престане и вземе, че успее?

— Ако успее, ще последва огромен добив на енергия, както и един страничен ефект: краткотрайни, извънредно силни гравитационни колебания.

— Може ли на английски? — помоли Кърт.

— Земята няма да се превърне в пара или нещо такова — успокой го Хейли. — Няма да излетим от столовете си и да започнем да се носим във въздуха като астронавти в безтегловност.

— Какво ще се случи тогава?

— Първите и най-драматични прояви ще бъдат забелязани в морето — отговори тя.

— Приливите — досети се Кърт.

— Точно така — потвърди Хейли. — Океаните на Земята биват привлечани от гравитационната сила на Луната. Тя привлича и Земята, но за разлика от водата в океаните при Земята това не е толкова очевидно — освен по разломните линии.

— За каква сила говорим?

— Ако документите, които ни изпрати информаторът, са верни — започна тя, — навярно за повече енергия, отколкото е създало и употребило цялото човечество от началото на индустриалната революция.

Кърт се поколеба, преди да каже нещо. За втори път през последните два дни му беше трудно да повярва на това, което чува.

— Как е възможно подобно нещо?

— Така, както е възможно да зареждаш ядрена подводница години наред само с малко уран. Или да заличиш огромен град от лицето на земята само с осем килограма плутоний. Съществуват огромни количества енергия, скрити на места, където нормалното човешко око не може да проникне.

— Но да разцепи цял континент на две? — усъмни се Кърт. — В Калифорния съм виждал големи земетресения. Наистина разрушават магистрали и сгради, но каквото и да си мислят хората, не отнасят половината щат в Тихия океан.

— Не го отнасят — съгласи се Хейли. — Но и никой не казва, че ще видиш разделен континент, по средата на който ще се плиска океан. Тero не е глупак. Първото му земетресение беше само изпитание, навярно осъществено от станцията в мината Тасман. Имаме всички причини да смятаме, че е било само малък прототип. Следващия път ще нанесе по-силен удар — много по-силен. И ще го нанесе там, където майката природа вече е свършила половината работа.

— За какво говориш?

— В Австралия има наченки на рифтова долина — обясни тя. — Като Голямата рифтова долина в Африка. Нашата минава от Аделаида на североизток към Големия бариерен риф. Започнала е да се формира преди сто и петдесет милиона години, а после по неизвестни причини е спряла. В този участък земната кора е тънка и напукана, а

налягането, създадено от сто милиона години без движение, само чака някой да го освободи. Ако Теро успее да насочи оръжието си към тази точка и да създаде гравитационно изкривяване, което да раздели плочата дори с частици от сантиметъра, може да освободи налягането, трупано хилядолетия наред, при това цялото наведнъж.

Говорим за поредица от земетресения, стотици. Всички те ще се случат бързо едно след друго по линията на пукнатината. Това, което иначе би отнело десетки хиляди години, може да се случи за един ден, за една седмица или дори за часове. Опустошението, предизвикано от подобни земетресения, може да не може да се измери със скалата на Рихтер или по която и да било друга скала, създадена някога. Всеки мегаполис, всеки град, всяко село в Австралия ще се превърне в развалини. Няма да оцелее нито една сграда.

Кърт мълчаливо се замисли над думите й. Тази възможност му се стори наистина мрачна.

— Знам — продължи тя, приела мълчанието му за неверие. — Знам, че съм само един глупав учен, който говори за най-страшната възможност. Проблемът е, че когато тези възможности се превърнат в реалност, все се намира някой, който се върти напред-назад и се чуди защо никой не му е казал, че може да е толкова лошо. Казвам ти съвсем сериозно и категорично: ще бъде ужасно!

Лицето на Кърт беше мрачно. Хрумна му нова мисъл.

— Искам да те попитам защо на теб?

— Не съм сигурна какво имаш предвид — погледна го изненадано тя.

— Информаторът е изпратил документите на теб — уточни Кърт.

— Защо не ги е изпратил направо на властите?

Хейли вдигна рамене.

— Мога само да предположа, че е заради професията ми. Всеки друг би взел изложените в тях твърдения и изчисления за безсмислици. Ако бяха изпратили документите директно на АССР, мога да предположа само, че щяха да се озоват в кошчето за боклук.

— Добре — съгласи се Кърт, — но защо не на някой друг учен?

— Защото това научно поле е малко известно — обясни тя. —

Малцина сме работили в тази област.

— Малцина, но все пак не само ти — обобщи Кърт.

— Не — съгласи се тя, — не само аз.

— Затова ще те попитам още веднъж: щом е имало други възможности, защо са избрали теб?

За един дълъг миг тя не отрони и дума.

— Не знам — отвърна най-накрая. В гласа ѝ прозвуча тъга. Имаше и нотка на умора, както и нещо друго — чувство за вина. — Не знам...

Отклони погледа си и се загледа през прозореца. Кърт разбра, че Хейли го лъже.

Замисли се дали да не я притисне да му каже истината, но в този момент движението на влака се промени леко, сякаш машинистът бе свалил ръката си от скоростния лост.

Хейли вдигна глава.

— Какво става?

— Не съм сигурен — отговори Кърт и се изправи точно когато машинистът наби спирачките докрай.

Вагонът се люшна. Кърт се стегна, за да запази равновесие и хвана Хейли за ръката, за да не падне от стола. Чиниите и чашите излетяха от масата. Скърцането на стоманените колела по релсите, заглуши всички други шумове и четиристотинметровият влак започна да спира.

Все още стиснал Хейли, Кърт погледна през прозореца. Влакът завиваше по едно нанагорнище с плавен наклон. Когато погледна напред, Кърт видя двата пътнически вагона пред техния и двата еднакви дизелови локомотива. От колелата, които стържеха в релсите, хвърчаха искри. Но вниманието му бе привлечено от друго — малки пурпурни точки, които горяха в нощта, искри покрай релсите, а малко по-напред — силуетът на товарен камион, спрял напреко на релсите на един прелез. Пред него стояха двама мъже и трескаво размахваха ръце.

Тракането продължи още известно време, най-накрая „Ган“ се люшна тромаво и спря на стотина метра от прелеза.

Сега и Хейли видя камиона.

— Какъв късмет, че успяхме да спрем — промълви тя.

Кърт се огледа.

— Не знам защо, но ми се струва, че късметът няма нищо общо.

Преди Хейли да отговори, той зърна точно това, което очакваше — мъже със ски маски изплуваха от нощта и се запътиха към спрелия влак.

ГЛАВА 19

Маскираните мъже се качиха на влака от няколко места, покатериха се между вагоните и отвориха със сила вратите.

— Какво става? — в гласа на Хейли звучеше паника.

— Имаш право на едно предположение.

Тя бързо схвата ситуацията.

— Търсят нас.

— Или това, или е някаква екранизация на Бъч Касиди, за която никой не ме е предупредил.

Хейли грабна мобилния си телефон и започна да набира в опит да повика помощ.

— Има сигнал, но май не толкова, че да набера.

— Губиш си времето — каза Кърт. — Най-вероятно са заглушили обхвата от кулата.

Погледна навън. На два вагона разстояние от тях един мъж стоеше настрани от влака и го оглеждаше внимателно.

— Имат човек отвън — съобщи Кърт. — Най-вероятно следят да не се измъкне някой.

По системата за оповестяване се разнесе глас. В него се долавяше лек акцент, който Кърт не можа да разпознае веднага. Със сигурност не беше кондукторът.

— Моля, запазете спокойствие! — каза гласът. — Току-що завладяхме влака, но не желаем да нараняваме никого. Търсим двама души: мъж със сребристосива коса, висок около метър и осемдесет, и жена, която е петнайсетина сантиметра по-ниска, русокоса. Казва се Андерсън. Ако ни съдейт, никой няма да пострада. Ако се намесите или започнете да спорите, ще пострадате или ще бъдете убити.

Съобщението свърши. Кърт открехна вратата на купето и погледна към тесния коридор.

В единия му край двама мъже тъкмо влизаха в едно купе. Бяха грубияни с набити тела, с дебели крака и ръце и с лица, скрити зад ски

маски. В движенията им нямаше и капка колебание. Кърт прецени, че са улични бандити, наети за пари.

Зад тях вървеше трети мъж, по-висок и по-слаб. Дори зад маската за ски, Кърт видя, че лицето му е тясно, а очите — хлътнали. Физически не беше впечатляващ като другите, но от него се изльчваше повече заплаха. Кърт предположи, че той е шефът.

Избухна вълна от крясъци. Във вагона отекна шум от боричкане, а после и от подмятане на някого из купето. Миг по-късно извлякоха в коридора мъж, висок колкото Кърт. До него стоеше млада жена. Приличаха на младоженци. Водачът ги огледа изпитателно.

— Не — каза той безстрастно. — Не са те.

После леко се отдръпна назад и удари беззащитния мъж.

— Това е заради съпротивата ти.

Мъжът се отпусна тежко в ръцете на двамата бандити. Но шефът им не беше приключил. Напротив, разпали се и го ритна в гърдите, като го запрати през коридора обратно в купето му.

Всеки инстинкт в тялото на Кърт му заповядваше да се намеси, но шефът очевидно беше въоръжен, а бе възможно и двамата главорези да имат оръжие. А освен това точно сега имаше само една задача: да опази Хейли Андерсън.

Отново се приближи към прозореца и се подготви да го разбие. Да скочи навън в тъмното и да се изправи срещу един противник беше по-добре, отколкото да влезе в ръкопашен бой с трима.

Взе един стол и го вдигна над главата си. Преди да успее да го използва, вратата се отвори с тръсък.

— Хвърли го! — изкрештя един глас.

Кърт пусна стола и се обърна бавно. Натрапниците го огледаха изпитателно, а после огледаха и Хейли.

— Предполагам, че сте дошли да раздигнете масата — каза Кърт и посочи към купчината прибори, чаши и чинии на пода.

Двамата мъже инстинктивно погледнаха надолу, в посоката, която им посочи. Реакцията им бе аматьорска, но те си бяха аматьори — местни здравеняци, намерени случайно из околността, наети да свършат мръсната работа на някой друг. За тази частица от секундата, Кърт се задейства: завъртя се на левия си крак, вдигна десния и го изстреля към корема на по-близкия мъж.

Токът на ботуша му се заби със силата на парен чук и събори мъжа по гръб. Той се сгърчи като сгъваем стол, засмука въздух и се хвана за корема, докато се свличаше на земята. Вторият главорез се хвърли към Кърт и огромните му лапи се стрелнаха към врата му.

Кърт блокира атаката му, като го сграбчи за китката и я изви. Използвайки значителната инерция на нападателя срещу себе си, го завъртя, накара го да загуби равновесие и го бълсна в земята. Мъжът тупна на пода, а Кърт се наведе и стовари върху лицето му долната част на ръката си.

Щеше пак да го удари, но знаеше, че шефът ще дойде всеки момент. Скочи и се обърна.

Вече беше късно.

Мършавият водач на групата вече беше там с пистолет в ръка. Държеше го с изнесено напред рамо, като гангстер. Огледа изпитателно Хейли, кимна одобрително и се извърна към Кърт.

— Ти не ми трябва — заяви той.

Кърт се хвърли надясно, а мъжът започна да стреля безмилостно.

Първият куршум пропусна, а вторият одраска ръката на Кърт. Третият разби прозореца зад него. Преди кандидат-убиецът да успее да дръпне спусъка за четвърти път, в купето отекна различен звук: меко, противно тупване, като звука, който издава счупена бухалка при удар по време на бейзболен мач.

Главата на стрелеца се отметна напред, а пистолетът излетя от ръката му. Мъжът залитна в купето, удари се в масата и се просна на земята като марионетка с прерязани конци.

Джо Дзавала стоеше зад него с някакво шкафче в ръце.

Кърт дръпна пистолета от падналия мъж.

— Много драматично влизане.

Джо се ухили.

— Каквото и да правя, обичам да го правя със стил.

Шефът лежеше в безсъзнание. Другите двама мърдаха, но нямаха желание за нова схватка. Не бяха очаквали да ги набият и сега, когато противниците им бяха повече от тях и имаха оръжие, като че ли предпочитаха да се предадат.

Кърт дръпна маската от лицето на предводителя.

— Някой да е виждал това лице?

Джо поклати глава, Хейли също.

— Никога не съм го виждала — каза тя.

— Предполагам, че това не са приятелите ни от наводнената мина — рече Кърт.

— Защо мислиш така?

— Фактът, че още сме в съзнание — отговори той.

В джоба на падналия шеф запраща радио.

— Защо се бавите? Чухме изстриeli. Трябва ли ви помощ?

Този път Кърт си помисли, че е разпознал акцента.

— Руснаци?

— Поне на мен така ми звучи — отговори Джо.

— Те пък как са се замесили в това?

— Идея нямам — отговори Джо. — Но видях още една групичка, отиваха към задните вагони, където щеше да е служебният вагон, ако в този влак имаше такъв.

— И поне още двама навън — каза Кърт.

После насочи пистолета към мъжа, чието лице беше съсипал.

— Колко приятели си довел на този купон?

Нападателят му отговори бавно:

— Осем или девет в камиона. Не съм ги броил.

Кърт посочи към руснака.

— А колко са тия като него — хората, които са ви наели?

— Четирима.

Кърт погледна към останалите.

— Това означава поне още трима с пистолети.

— И много здравеняци, които да вършат черната работа — допълни Джо.

— Трябва да се махаме от тук — прекъсна ги Хейли.

Джо кимна.

— Дамата наистина е много умна. Май ще е най-добре да я послушаме.

Кърт беше напълно съгласен, но как можеха да се махнат? И къде щяха да отидат? Ако тръгнха пеша към пустошта, нямаше да стигнат много далеч. Радиото отново запраща.

— Виктор, отговори! Какво става?

Кърт грабна радиото и натисна бутона на говорителя.

— В момента Виктор не може да говори, защото заспа непредвидено. Но моля, останете на линия, вашето обажддане е важно

за нас.

— Какво правиш? — попита Хейли. Очите ѝ щяха да изскочат от орбитите. — Сега знаят, че сме тук.

— И преди знаеха, че сме тук — отговори Кърт. — Благодарение на Джо спечелихме първия рунд. Сега е време за втория.

Радиото изпраща.

— Не се ебавай с нас! Ще съжаляваш! — изръмжа гласът.

— Ще видим — отговори Кърт. — Само за информация, взех пистолета на приятеля ти Виктор и за разлика от него, когато стрелям, не пропускам.

Реши, че това ще накара руснаците да се позамислят. Мина през вратата и огледа коридора. Видя, че е чист, и махна на Джо и Хейли да го последват.

Предположи, че групата, която бе отишла в задните вагони, сега се е устремила към тях два пъти по-бързо. Имаше план как да ги забави. Изричането на няколко заплахи беше първата крачка. Втората беше да намери електрическото табло в началото на вагона. Отвори го точно когато радиото пак се съживи.

— Предай ни жената и ще те оставим жив!

Кърт постави ръка на главния прекъсвач и отново заговори по радиостанцията:

— Щом я искате, елете и си я вземете.

С тези думи изключи прекъсвача, прекъсна електричеството и целият вагон потъна в мрак. Разля се вълна от приглушени викове от страна на пътниците.

Без да им обръща внимание, Кърт продължи към предната врата. Отвори я и излезе. Джо и Хейли го последваха. После и тримата застанаха между двата вагона.

— Надявам се, че имаш план — каза Джо.

— Кога съм ня мал? Но не съм сигурен, че точно в този момент искаш да чуеш отговора.

Кърт огледа металното покритие върху сцепката между вагоните с форма на кокалче на пръст. После вдигна глава и погледна през прашния прозорец към вагона пред тях.

Беше вагон с много прозорци за наблюдаване на пейзажа. Уютно осветен и наполовина пълен. Пътниците вътре бяха приклекнали на всевъзможни места, покрили главите си с ръце, прекалено уплашени,

за да помръднат. В другия край на вагона Кърт видя още двама от нападателите.

— Проверете отстрани.

Джо и Хейли надникнаха покрай вагона и погледнаха назад.

— Нашият приятел още е там — каза Хейли. — Сега си има партньор. Като че ли вървят насам, но без да бързат.

— И от тази страна има един — добави Джо. — И той идва насам. Най-вероятно се движи съгласувано с ония вътре.

— Което означава, че като цяло планът ми върви добре.

Джо вдигна вежди.

— Като цяло върви добре? Почти сме обкръжени.

— Именно — потвърди Кърт.

Джо изглеждаше объркан.

— Май не искам да знам как ще изглежда, ако се осъществи напълно.

— Когато ни обкръжат напълно — обясни Кърт и отново погледна към луксозния вагон. — Най-после! — прошепна той. — Двама здравеняци, идват насам.

Приближаващите главорези се движеха бавно и проверяваха всяка редица със седалки, за да се уверят, че Кърт и Хейли не са сред пътниците във вагона.

— Поздравления! — прошепна Джо. — Току-що завършихте училището за тактически гении „Генерал Къстър“.

Кърт се усмихна, протегна ръка и предпазливо отвори един капак, замаскиран в пода. През открилия се отвор се виждаха чакълът и скобите на релсите.

— Ако Къстър знаеше това, което знам аз, щеше да пробие тунел под Седящия бик и да изскочи точно зад него. Тръгвайте! Пълзете напред, бързо и тихо.

— И после какво?

— И после ще отвлечем влака. Или по-скоро ще го ре-отвлечем.

— Да нападнем нападателите? — оживи се Джо. — Сега вече говорим на един език.

Той тръгна пръв. Хейли го последва. Кърт се провря след тях и след като се озова долу, внимателно дръпна металната плоча на мястото й. Беше пропълзял едва половин метър, когато вратата над него се отвори.

Той застина неподвижно, докато над главата му се разнасяше тътрене и тракане от тежки стълки.

Главорезите се колебаеха — чакаха или указания, или сигнал, за да предприемат координирано нападение.

— На позиция сме! — каза един глас. Ръката на Кърт се стрелна към радиото, за да го покрие, но от него и бездруго не се разнесе никакъв звук. Нападателите бяха минали на друг канал, за да не му позволят да чуе плановете им.

— Давайте! — отговори металически глас. — И по-бързо! Няма време!

През един тесен процеп в пода Кърт видя как вратата на тъмния вагон се отваря и затваря. Веднага щом мъжете влязоха вътре, Кърт запълзя на четири крака. Между полуосите на вагоните и релсите имаше шейсет сантиметра разстояние. Не беше много, но щеше да успее да се измъкне.

Обгърнат от миризмата на петрол, прах и креозот, Кърт се движеше възможно най-бързо. При всяко движение острите ръбове на камъчетата от чакъла се забиваха в коленете и лактите му.

Притесняващо се най-вече да не го забележат мъжете, останали навън, но се оказа, че се тревожи излишно. Светлината, която се изливаше от другите вагони, беше толкова силна, че им пречеше да виждат в тъмното. Да гледат към тъмното пространство под влака от наблюдателния си пост беше все едно да се мъчат да видят нещо в черна дупка.

Кърт мина покрай двете талиги, на които бяха подпрени колелата на луксозния вагон, и продължи напред под следващия. Тук настигна Джо и Хейли, която очевидно имаше проблем с придвижването.

— Тази част от пътуването нещо не ми харесва — оплака се Хейли.

— Ти поне се побираш тук долу — каза Кърт. — На мен ми е малко тясно. И направо се чудя как Джо още не е успял да прасне тази негова голяма глава.

Джо се подсмихна. Тримата продължиха напред и скоро стигнаха до задния от двата дизелови локомотива.

— Боя се, че се натъкнахме на препятствие — обади се Джо.

Кърт погледна покрай спътниците си. Разстоянието между земята и локомотива беше много по-малко, отколкото при

пътническите вагони.

— При тези модерни локомотиви електрическите мотори са долу на колелата — обясни Джо и посочи с ръка. — Както и зъбната предавка. Да не говорим, че резервоарът е точно по средата, а отпред сигурно има и предпазна скара.

— Сигурен ли си, че не можем да се проврем?

— Няма начин.

Кърт се намръщи. Ако не успееха да минат отдолу, трябаше да минат или отгоре, или отстрани.

— Ако беше похитител в локомотив, към кое щеше да гледаш?

— Към машиниста — отговори Джо.

Кърт вдигна вежди.

— И аз това си мислех.

— Какво ще правите? — попита Хейли.

Кърт погледна назад. Пазачите до влака все още гледаха към пътническия вагон, но това нямаше да е задълго. Влакът беше спрял на завоя така, че от едната страна на завоя имаше повече вагони, отколкото от другата.

— Ще влезем вътре и ще изненадаме този, който е в предния локомотив. Надявам се да не се наложи да стреляме.

Кърт отново погледна към постовете. Когато мъжете се обърнаха към задния край на влака, той изпълзя изпод пътническия вагон и се втурна напред в тъмното. Стигна до предния локомотив и се качи по стълбичката към подвижното мостче, или разширен перваз, което минаваше по цялата дължина на локомотива, като стъпалата на старите коли.

Джо дотича след него. Хейли бързо ги последва.

Тримата предпазливо се отправиха към кабината на локомотива. Ръмженето на двата дизелови двигателя с шестнайсет цилиндъра прикриваше приближаването им.

Кърт стигна до вратата, хвърли бърз поглед към вътрешността на кабината и видя точно това, на което се надяваше: един-единствен стрелец, застанал с гръб към вратата и насочил пистолета си към набит мъж, седнал на мястото на машиниста.

Кърт сложи ръка на вратата и натисна леко дръжката. Беше сигурен, че не е заключена. Отвори я със замах и влетя вътре.

Похитителят не реагира бързо: обърна се така, сякаш очакваше да види някого от своите хора. Очите му се разшириха едва когато видя насочения към главата му пистолет.

— Добър ден, приятелю — поздрави го Кърт.

Похитителят се поколеба, а после му подаде пистолета си.

ГЛАВА 20

Когато се събуди, Виктор Киров установи, че всичко около него е потънало в мрак, а главата му пулсира от болка. Отне му известно време, но скоро си спомни къде е и каква е мисията му. Лампите в пътническия вагон пак светнаха и след няколко секунди в купето се втурна група от неговите хора.

— Къде са? — попита един от тях.

— Откъде да знам? — отговори Киров. — Когато са излезли, съм бил в безсъзнание.

Единият от двамата набити австралийци посочи напред.

— Тръгнаха на там.

— От там идваме — обади се друг от новодошлите. — Не ги видяхме.

Киров се изправи сърдито на несигурните си крака.

— Значи се крият някъде. Проверете навсякъде! Проверете покрива! Проверете отделенията за багаж! Проверете по два пъти всяко ъгълче!

Мъжете се разпръснаха. Изглеждаха нервни. Партьорът на Киров предпазливо се приближи към него.

— И без това много се забавихме в този влак.

Киров погледна часовника си. Беше му трудно да фокусира погледа си. Не беше сигурен колко време е минало, но това нямаше значение.

— Без жената не тръгвам!

— Това не ти е някоя страна от Третия свят — напомни партньорът му. — Скоро ще пристигнат властите.

Киров се замисли. Не биваше да го заловят на местопрестъплението. Можеше да се наложи да прибегне до цианид — перспектива, за която не искаше и да помисля.

Ненадейно влакът се люшна напред. Всички чуха звука и усетиха вибрирането на двигателите от усилието да раздвижат тежката композиция.

— Те са в локомотива! — каза Киров и тръгна напред.

— Няма да стигнем навреме — изтъкна партньорът му. — Забравяш нещо: камионът още препречва пътя им. Този влак няма да стигне много далеч.

* * *

В кабината на предния локомотив Кърт наблюдаваше с еднооко вратата, а с другото — похитителя, когото бяха изненадали и пленили. Знаеше, че Хейли и Джо се взират в големия камион, препречил пътя им на около сто и петдесет метра по-напред.

Отначало влакът започна да се приближава към него съвсем бавно, но скоро набра скорост. Оглушителният рев на осем хиляди конски сили в двата локомотива започна да печели битката с бездействието. Когато стигнаха на сто и двайсет метра от него, шофьорът започна да примигва с фаровете и да надува клаксона — сякаш имаше човек, който да не знае, че е там!

— Ще се премести! — каза уверено Кърт.

— Ами ако не се премести? — попита Джо.

— На негово място ти би ли останал там?

— Но влаковете дерайлират! — викна Хейли. — Двеста петдесет и три за последните шест месеца в целия свят. И то без да се бълскат в камиони!

Кърт я изгледа изненадано.

— Ти пък откъде знаеш?

— Осведомявам се за всички пътни злополуки — обясни Хейли.

— Така си напомням защо не пътувам.

На сто метра от големия камион ярката светлина на фаровете освети едната му страна. Виждаше се как шофьорът предпазва очите си с ръка от светлината.

Кърт включи радиото и започна да сменя каналите, докато най-накрая не чу някой да говори.

— ... не оставяй влака да мине — казваше друг глас с руски акцент.

Кърт се намеси веднага щом честотата се изясни достатъчно:

— Който и да си ти, там в камиона, на твоето място щях да го преместя.

Сега се разнесе гласът на Киров:

— Шофьоре, ако преместиш този камион, лично ще ти изтръгна сърцето!

До сблъсъка оставаха шейсет метра и скоростта на влака се увеличаваше. В този момент шофьорът на камиона взе решение, което промени всичко: отвори със замах вратата, скочи от кабината и се втурна към хълмовете.

— Това не го очаквах — измърмори Джо.

— О, не! — ахна Хейли.

— Трябва да спрете незабавно! — изрече заплашително Киров.

— Не спирай! — обърна се Кърт към якия австралийски машинист.

— Не се тревожи — отвърна едрият мъж.

— Не искам да катастрофирам с влак! — извика Хейли.

Машинистът погледна към нея.

— Не се тревожи, скъпа — успокой я той. — При тази скорост вече не се намираме във влак.

Камионът беше само на трийсет метра от тях.

— А в какво се намираме тогава? — попита Хейли.

На лицето на машиниста се изписа доволна усмивка. Той задържа дроселната клапа на вибриращия двигател широко отворена.

— В най-големия и най-мощен булдозер в света! — отвърна той.

У машиниста имаше нещо, което беше едновременно вдъхновяващо и откаченено. Във всеки случай не намали скоростта. И Кърт остана доволен.

— Пригответе се! — викна машинистът.

Последните трийсет метра се стопиха за десет секунди. Трополящият влак се заби отстрани на камиона и го бълсна напред. Само локомотивите тежаха двеста и седемдесет хиляди килограма. Силата, която генерираха, както и тежестта на целия влак, мигновено се справиха с камиона — вдигнаха го, а после го метнаха надясно, сякаш беше играчка.

Сблъсъкът бе невероятно шумен — оглушителен тътен, последван от пронизителния звук на алуминий, направен на парчета. Усещането бе, сякаш си на борда на кораб, който разцепва голяма

вълна. Влакът понесе удара с невероятна издръжливост. Фаровете се счупиха, а предното стъкло се пропука, но обезопасителното стъкло остана на мястото си. А когато последните парчета от камиона най-после отлетяха настрана и започнаха да се търкалят бързо по насипа, влакът все още беше на релсите.

* * *

Четири вагона по-назад пътниците почувстваха сблъсъка, сякаш машинистът ненадейно бе набил спирачки. Киров и партньорът му трябваше да се хванат за парапета, за да не се озоват на земята от силата на удара. Видяха как останките от камиона излитат настани и усетиха как влакът продължава напред и плавно набира скорост.

— Как сега ще влезем в този локомотив? — попита партньорът му. — Ще ни чакат и ще ни нападнат в мига, в който отворим вратата. Ако изобщо успеем да стигнем до там. Между двата локомотива няма врата. Те са съвсем самостоятелни.

— Може би ще успеем да минем по покрива — промълви Киров.

Още докато го предлагаше, си помисли, че е лудост. Беше виждал да го правят много пъти във филмите, но се съмняваше, че е възможно в истинския живот.

Вървенето по покрива на люшкащ се влак с попътна скорост осемдесет километра в час беше нещо, което не можеше да се случи. Пълзенето можеше да свърши работа, особено ако успееха да се качат на покрива, преди влакът да е набрал по-голяма скорост.

Преди да стигне до никакви заключения, от системата за оповестяване се разнесе глас.

— Тук е Кърт Остин — каза гласът. — Завзехме влака от похитителите и сега продължаваме по първоначалния маршрут на пътуването. Към пътниците в „Ган“: извиняваме се за всяко неудобство, което може да е предизвикал тазвечерният купон. Установихме сателитна връзка с диспечерите. Вече са уведомени за ситуацията и ни уверяват, че помощта е на път. Към похитителите, които се качиха във влака по време на непредвиденото ни спиране: ако искате да се окажете обкръжени от отряди на австралийските

специални и военни части, моля, седнете, отпуснете се и се чувствайте удобно. Ако ли не... разкарайте се от този влак!

За изненада на Киров сред пътниците се надигна вълна от одобрителни викове. Тя премина през купето и отекна около него от всички страни. Той погледна към партньора си.

— Разменихме си ролите.

Двамата се отправиха към вратата.

Десет секунди по-късно мъжете стояха в пространството между два вагона и се взираха в земята, която преминаваше край тях все по-бързо.

Един вагон зад тях, един мъж скочи и се претърколи през чакъла. На Киров това приземяване му се стори смъртоносно. Още двама го последваха и им се получи малко по-добре.

— Трябва да скочим — каза партньорът му.

Киров не искаше да скача, но алтернативата беше още по-лоша: залавяне, последвано от срам, самоубийство или хвърляне в затвора като шпионин и терорист. Той погледна напред, търсеще открит участък.

— Ти си пръв!

Без да се бави, партньорът му се хвърли надолу. Падна на земята и сякаш не се плъзна, а се претърколи.

Сирената на влака разцепи нощта и Киров разбра, че времето изтича. Ако набереше още малко скорост, скокът щеше да означава сигурна смърт. Пое си дълбоко въздух и скочи.

Една дълга секунда летя във въздуха, размахал ръце, за да запази равновесие. После се приземи странично и се опита да се свие и да се претърколи. Лицето му се бълсна в чакъла. Вратът и раменете му се изкривиха. Превъртя се няколко пъти, измина поне петнайсет метра, стовари се по лице на земята и загуби съзнание за втори път за по-малко от час.

* * *

В предния локомотив Кърт, Джо и машинистът празнуваха, а „Ган“ продължаваше да набира скорост, оставяйки похитителите далеч

назад. Хейли се беше отпусната на една седалка, трепереше и изглеждаше готова да повърне.

— Добре ли си? — обърна се към нея Кърт и й подаде едно кошче за книжни отпадъци, в случай че не е.

— Мисля, че да — отговори Хейли. — Ако не друго, поне това е зад нас.

— Добре — каза той. — Защото в мига, в който стигнем до следващата гара, ще се качим на хеликоптер и така ще изминем останалата част от пътя.

Тя погледна към него и очите ѝ сякаш щяха да изскочат.

— Злополуките с хеликоптер са пет пъти по-многобройни, отколкото с пътнически влакове.

Гласът ѝ загълхна. Всичко случило се ѝ дойде прекалено много, а на всичкото отгоре се беше случило и твърде бързо. Обърна се към кошчето и повърна.

ГЛАВА 21

Щабквартирана на НАМПД, Вашингтон, окръг Колумбия

Дърк Пит излезе от асансьора на десетия етаж. За разлика от другите етажи в сградата на НАМПД, тук нямаше нито рецепционистка, която да регистрира влизашите, нито работници, заети с различни задачи. Всъщност единственият шум в откритото пространство идваше от вентилаторите и от панела за контрол на климатиците, които охлаждаха компютърните сървъри и процесори до необходимата температура.

Дърк мина с бърза крачка между симетричните купове компютърна памет и някъде в средата мерна човека, когото търсеше: мъж с дълга опашка, сини дънки и риза от памучно кадифе.

Дългнестата фигура стоеше между три правоъгълни компютърни екрана с големината и формата на огледала в цял ръст. Всъщност обстановката приличаше малко на пробна в универсален магазин.

В случая обаче наклонените под ъгъл стъклени екрани не отразяваха кой знае колко — може би единствено маниакалната природа на своя проектант и главен потребител: Ирам Йейгър.

Йейгър беше истински гений. От дванайсетгодишен проектираше и изработваше компютри. В НАМПД разполагаше с почти неограничени ресурси, за да изгражда сам системите си, да събира сам данните си и да ги използва така, както сметне за необходимо. Десетият етаж на сградата на НАМПД отдавна беше отстъпен на Йейгър за машините му. В последните години Йейгър се беше разширил и беше завзел и части от единайсетия, за голямо раздразнение на метеоролозите, които бяха преместени в сутерена.

В постоянно си търсене на най-ефективния интерфейс човек/машина Йейгър беше преправял системата си безброй пъти през годините. Използваше множество клавиатури, гласово активиране и дори виртуална реалност и говорещи холограми. Сегашната подредба бе последното му хрумване.

Странно, но макар че системите продължаваха да се развиват, Йейгър си оставаше същият, сякаш бе единствената константа в постоянно променящо се уравнение.

Докато Пит се приближаваше, погледът на Йейгър се стрелкаше по стъклени екрани, върху които тук и там просветваха данни. Той жестикулираше, докосваше и местеше неща от един еcran на друг. Някакво странно приспособление за глава покриваше едното му ухо и добавяше пред дясното му око допълнителен миниатюрен еcran, дълъг едва колкото човешки пръст, който сякаш проблясваше. Дори от три метра разстояние Пит виждаше пробягващата по него информация.

— Някой ден ще вляза тук и ще те намеря вграден в хардуера — обади се Пит.

Йейгър бе така увлечен в работата си, че не беше чул приближаването на Пит. Обърна се, стреснат от гласа му.

— Можеше да почукаш.

— Как е възможно при всичката тази технология да нямаш звънец? — попита Пит. — Или някое от онези неща в моловете, които пищят, когато някой влезе в магазина? Може би трябва да ти взема куче.

Лицето на Йейгър се изкриви.

— Вече имам куче. Оставям го вкъщи, защото пикае върху всичко, което види, и прегризва де що има жици.

— Умно решение.

— Какво те води тук? — осведоми се Йейгър.

Пит сложи на масата дебел пакет, увит в кафява хартия.

— От озитата. Папката и техническите данни. Реших, че ти и компютрите можете да ги анализирате.

— Изпратили са го на хартия!?

— Някои хора все още използват пощата, Ирам.

— Все едно да пишеш с перо — изсумтя Йейгър.

Пит се качи на платформата.

— Какво е всичко това?

— Нов интерфейс.

— Какво е това над окото ти? — попита Пит. — Приличаш на кръстоска между полковник Клинк от „Героите на Хоган“ и киborg от „Стар Трек“.

— За нещастие се чувствам повече като сержант Шулц — оплака се Йейгър. — Защото на този етап „не знам нищо“.

— Това не ми звучи правдоподобно.

— От АНС не искат да ми кажат нищо, въпреки че обещаха. Нищо не ми изпратиха — обясни Йейгър.

— Тази сутрин не ти ли изпратиха цяла партида данни?

— Всичките са сеизмични — отговори Йейгър. — Признавам, че са ни необходими. Но ти искаше да потърся нещо за тази Динамична теория на гравитацията, която уж бил създад Тесла. Поисках всичко, с което разполагат на тази тема, и не получих нищо. Протакат и ми пречат.

Пит реши, че ще се наложи да направи нещо по въпроса.

— Нека ти покажа нещо — каза Йейгър и махна на Дърк да се приближи към платформата между трите екрана.

Пит пристъпи напред.

— Чувствам се така, сякаш ще ми вземаш мярка за костюм.

— Ако искаш, системата може да ти вземе — съвсем сериозно отвърна Йейгър. — Но това ще е само хабене на ресурс.

— Зависи как ще ми стои костюмът — отговори Пит.

Без да му обръща внимание, Ирам посочи към левия еcran, на който се появи снимка на едноетажна тухлена сграда. Имаше десет прозореца, разположени на равни разстояния един от друг, по пет от всяка страна на входната врата. Приличаше на училище.

Зад сградата се издигаше полу завършена конструкция. Беше решетъчна, подобна на Айфеловата кула, но ѝ липсваха елегантните очертания на френската ѝ посестрица. Въщност изглеждаше по-скоро грубовата. На върха ѝ имаше купол. Приличаше на огромна метална гъба.

— „Уордънклиф“ — обясни Йейгър. — Един миллион долларовата глупост на Тесла, както я наричали. Строежът ѝ започнал през 1901-ва. Тесла настоявал, че това е само първата от многото кули, които щял да издигне в цял свят. Тези кули щели да позволят незабавното предаване на данни, както и — което е по-важно — безжичното разпространение на електрическа енергия.

— Удивително! — промълви Пит.

— Така е — съгласи се Йейгър. — Тесла работил по тази кула едновременно с разработването на своята Динамична теория на

гравитацията. Вложил в нея всичко от себе си — всичките си финансови, физически и умствени ресурси. Едва не се самоубил в опитите си да я довърши. През 1905 година парите му свършили. Сградата останала негова години наред, но в крайна сметка обявили ипотеката за просрочена. Най-накрая, през 1917 година, специален екип взривил ръждясалата кула. В много отношения това бил най-големият временен неуспех в живота на Тесла. И все пак ето какво пише в това писмо.

Докато Йейгър говореше, на централния еcran се появи фотокопие на написано на ръка писмо. Беше подписано от Тесла и адресирано до човек на име Уотърсън. Датата беше март 1905 година.

— Кой е Уотърсън? — попита Пит.

— Дениъл Уотърсън — отговори Йейгър. — Откритието чудо на Тесла от онова време. Компютър, моля прочети писмото!

Компютърът започна да говори с чуждестранен акцент, който звучеше доста убедително.

— Това гласът на Тесла ли е? — попита удивен Пит.

— Не — отвърна Йейгър. — Но е автентично пресъздаване на английския на Тесла. Начинът, по който навсярно е говорел.

— Ти ли си го научил да го прави? — погледна Пит към екрана.

— Не, сам избра произношението въз основа на хиляда различни диалекта.

Пит поклати глава с удивление и се заслуша в гласа, който идваше от аудиосистемата на компютъра.

— Млади Дениъл, и двамата се бояхме, че този ден ще настъпи.

Откакто изтекоха патентите ми за електродвигателите на променлив ток, финансирането ни намаля драстично. Нито господин Астор, нито господин Морган са склонни да вложат още средства...

Йейгър се наклони към Пит.

— Това трябва да са Дж. П. Морган и Джон Джейкъб Астор IV — онъ, дето се удавил на „Титаник“.

Пит кимна.

— И преди сме се срещали.

— Спомням си.

— ... *намекнаха, че може би ще са склонни да ни отпуснат повече средства, ако успеем да демонстрираме прехвърлянето на енергия, но предвид факта, че не можем да неутрализираме*

аномалиите, с които се сблъскахме, смятам, че на този етап е прекалено опасно да опитваме. Не забравяй, бедността може да се преодолее с тежка работа. Смъртта не може. Няма да се превърна в инструмент, нанесъл вреда на толкова много хора, които дори не подозират за борбата ни. Поради това трябва да отклоня и другото предложение, което успя да уредиши.

Моля те, съобщи на генерал Кортланд, че оценявам усилията му, но не мога да продължа да работя в тази посока, преди да намеря решение за опасната точка. С много надежди, Никола. —
Компютърът беше приключил.

— Кой е този Кортланд?

— Харалд Кортланд — отговори Йейгър, — бригаден генерал, който отговарял за специалните доставки по онова време.

— Значи Тесла е решил да не иска повече пари от Джейкъб Астор, защото смятал, че е твърде опасно, а после е отказал финансова помощ и от американската армия?

Йейгър кимна.

— Според това писмо е точно така. Но като изключим писмото, не можах да открия никакво доказателство, че от армията изобщо са говорили с Тесла, камо ли да са му предлагали нещо.

Пит отново погледна към снимката на „Уордънклиф“.

— Много прилича на това, което са открили Кърт и Джо в онази наводнена мина.

— Съотношението на купола и тръбите е почти същото — съгласи се Йейгър. — И също като в мината, в кулата „Уордънклиф“ на Тесла е имало електромагнитни проводни тръби, които стигали стотици метри под земята. Според Тесла той ги направил, за да може „да сграбчи здраво Земята“, за която твърдял, че не само ще осигури проводимост на енергията, но и ще осигури самата енергия.

— Един милиондоларова глупост — промълви замислено Пит.
— Само че като те слушам, Тесла май се е отказал от проекта почти с облекчение. Защо? От какво се е страхувал?

Йейгър наклони глава, сякаш отговорът беше очевиден.

— Най-вероятно тъкмо от това, което се стреми да постигне Теро: силата на това енергийно поле на нулевата точка може да се окаже толкова голяма, че да преобърне колата, да разпилее товара и да настане всеобщо разрушение.

Пит кимна. Започващо да вижда повтарящия се модел.

— Доколкото разбирам от това, което ми казваш — започна той, — както и от онова, което е казала онази австралийка, ученият, енергийното поле на нулевата точка е свързано и преплетено с гравитацията. Тесла е започнал да работи върху теорията за гравитацията и върху тези кули приблизително по едно и също време — около началото на века. После сякаш ги е зарязал и двете чак докъм... кога?

— Хиляда деветстотин трийсет и седма година — отговори компютърът.

Пит се огледа.

— Благодаря — каза той. Стори му се странно да благодари на машина. — Защо точно тогава?

— Недостатъчно данни — отвърна компютърът.

— Не може ли да предположи? — обърна се Пит към Йейгър. — И ако той не може, ти не можеш ли?

— Тогава Тесла вече е бил стар и разорен. Може би са му трябвали пари — каза Йейгър.

— Според това, което съм чел, на него постоянно са му трябвали пари. Защо през 1937 година да е било по-различно?

— Ти как мислиш?

Пит вдигна рамене, сякаш отговорът беше очевиден.

— Тесла е унищожил онзи проект „Уордънклиф“, когато е можел да го спаси или поне да го задържи на повърхността. А после, трийсет години по-късно, заявява, че е готов да демонстрира теорията си на цял свят. Как мислиш, колко голям е шансът да го направи, освен ако не е мислил, че е намерил решение?

И този път му отговори компютърът:

— Като се има предвид колко стриктно се е придържал Тесла към принципите си, шансът е по-малко от десет процента.

— Питах Ирам! — сряза го Пит. — Но нищо, благодаря.

— Пак заповядай!

Пит направи странна физиономия.

— Така работим ние — засмя се Йейгър. — Аз му говоря и той ми отговаря. Така работя още от едно време.

— Повече ми харесваше, когато имаше и холограма — заяде се Пит.

— Само защото мацката флиртуваше с теб.

— Може и да си прав. Сега може ли да се върнем към Тесла?
Йейгър кимна.

— Значи смяташ, че Тесла е намерил начин да елиминира опасността — тези аномалии, за които говори в писмото.

— Струва ми се логично — потвърди Пит.

— Може би — съгласи се Йейгър, — но Тесла така и не е публикувал теорията си. А след смъртта му тя е изчезнала.

— Чудя се къде ли — отбеляза саркастично Пит.

— Мислиш, че е у АНС?

— При тях със сигурност има нещо.

— Може и да си прав — съгласи се Йейгър.

Пит се замисли дали да не се обади на Сандекър и да го помоли да притисне АНС, но вицепрезидентът беше в Лондон за среща на Г-20, а за подклаждането на подобен пожар се искаше време.

— Какво ще стане, ако поразбутаме базата им данни? — полюбопитства Пит.

— Да я поразбутаме ли?

— Ами, нали разбираш — заобяснява Пит. — Като автомат за кафе, в който пускаш пари, но той не ти дава това, за което си платил. Поразтърсваш го и накрая нещо пада. Какво ще стане, ако направим точно това с компютрите на АНС?

— Имаш предвид какво друго, освен затвор и тежка затворническа работа?

— Да, освен тях.

Ирам въздъхна.

— Може би ще намерим някакъв друг начин...

— Винаги можеш да стовариш вината върху него — посочи Пит с глава към компютъра и се зачуди дали машината ще разбере какво има предвид.

— Не мисля, че ще се наложи — каза Йейгър.

— Може и така да е — съгласи се Пит. — Ами онзи Уотърсън?

Откри ли нещо за него?

Йейгър въздъхна.

— След работата си с Тесла не е постигнал нищо особено. Доколкото си спомням, е умрял млад. — Ирам наклони глава и се обърна към компютъра. — Компютър, в живота на Дениъл Уотърсън

има ли нещо, което да е от съществена важност за настоящия ни проект?

За секунда-две компютърът започна да прави изчисления, премина през милиарди записи, съпостави ги и потърси някакво звено, някаква връзка, някакви данни, които може да са пропуснали. Найнакрая проговори:

— *От действията на Дениъл Уотърсън след 1905 година не може да бъде извлечено нищо, което да окаже съществено влияние върху този проект. Но е засечена една статистическа невероятност.*

Йейгър се обърна към главния еcran.

— И каква е тя?

— *Според данните от некролозите Дениъл Уотърсън и генерал Харалд Кортланд са починали в един и същи ден. Умрели са в различни щати и от различни причини. Но и двата некролога се състоят точно от петдесет и една думи и идентични фрази, като се изключи името на починалия, причината за смъртта и мястото на смъртта. Статистическата вероятност това да се случи, като се има предвид разликата във възрастта, професията и местожителството им, се изчислява на по-малко от 0.01 процента.*

Пит и Йейгър се спогледаха.

— Май все пак ще поразбутам базата данни на АНС — заключи Йейгър.

— Понякога е по-лесно да получиш орощение, отколкото разрешение — съгласи се Пит.

Йейгър кимна.

— Напомни ми го, когато трошим камъни в Левънуърт — каза той.

ГЛАВА 22

„Пасифик Вояджър“

2400 мили югозападно от Пърт

Патрик Девлин стоеше на боядисаната в черно палуба на плаващата отврат, която някога бе „Пасифик Вояджър“. Вятърът, който свистеше на носа на кораба, беше режещ и студен. От стоманено сивото небе бе започнала да се сипе суграшица, а през последните няколко часа мъглата във въздуха бе понижила видимостта до по-малко от миля.

Девлин загърна по-плътно палтото си, пъхна ръце в джобовете си и пламенно си пожела да има шалче. Въпреки това не му се щеше да се връща вътре.

— Благодаря, че ми позволи да изляза на палубата — обърна се той към една фигура, която стоеше зад него: Янко Минкович, някогашният му колега-моряк и сегашен тъмничар.

— Не виждам защо да не ти позволя. Все пак няма да се отправиш обратно към Джакарта с плуване.

— Забелязах, че към останалите в трюма не прояви същата любезност.

— Те са двайсет и шест — каза Янко. — Качих ги от два кораба, които нападнахме. Ако се съюзят, може да ни създадат неприятности.

Девлин се замисли. „Това значи ли, че екипажът на Янко е малоброен?“

Вятърът стана по-остър, а лапавицата — по-силна.

Температурата и кобалтовосиният цвят на морето караха Девлин да смята, че пътуват на юг. Не можеше да види слънцето, но предполагаше, че вече са навлезли в зоната на Ревящите четирийсет, а може би дори и още по на юг. Струваше му се, че всеки момент ще се разрази буря.

— Това напомня ли ти на нещо? — попита Янко.

— На деня, в който тази развалина потъна — отговори Девлин.

— Денят, в който ни отряза.

— Знаеш, че решението беше на капитана — отвърна рязко Девлин. — Умолявах го да не го прави.

— Спри да го обвиняваш — каза Янко. — Всъщност спри да обвиняваш и себе си, Пади. Погледни се само. Ти си по-голяма развалина дори от този кораб. А си мислеше, че един ден ще станеш капитан.

Девлин го стрелна с поглед.

— Никой от вас не можеше да направи нищо — каза Янко. — Ние сами подредихме нещата така. Ако не бяхте отрязали буксира, щяхме да го отрежем ние.

— Кои? — попита остро Девлин. — Кои сте „вие“? И защо? Защо е трябвало да се преструвате, че корабът потъва? Той вече не ставаше за нищо. Нямаше дори застраховка.

— Човекът, за когото работя, го беше купил още преди години — обясни Янко. — През цялото време, докато стоеше на сух док в Таракан, имаше хора, които работеха по него. Променяха го. Когато настъпи подходящият момент, „Вояджър“ трябваше да изчезне. Затова шефът ни нареди да го вземем на буксир и да го вкараем в бурята.

Девлин се втренчи в него.

— Но ти беше един от екипажа. От нашия екипаж!

— Само от шест месеца, заедно с още двама. Шефът уреди това с твоя работодател.

— Добре — примери се Девлин. — Значи ви е вкарал при нас и е уредил да ви пратят на „Джава Доун“. Но корабът — този кораб — той потъна. Видях го. Това не беше никаква заблуда.

Янко въздъхна като родител, уморен да отговаря на въпроси на любопитно дете.

— Не, Пади, не беше.

— Е, добре, тогава как, по дяволите, го направихте?

— Ела — каза Янко. — Ще разбереш.

Поведе го през главния люк, а после и през втори, вътрешен. За пръв път Девлин забеляза, че външната част на кораба изглежда почти същата, каквато я помнеше отпреди години — занемарена и стара. Но след като минаха през вътрешния люк, всичко се промени.

Скоро Девлин се озова в модерна контролна зала, заобиколен от щурмански маси, измерватели за тяга, радароскопи и графични изображения. Големи екрани бяха подредени на стената пред него и уж

улавяха изгледа от мостика, но в действителност показваха сивото небе и студеното море пред кораба, уловени от най-високата точка за наблюдение от няколко видеокамери.

— Кога сте направили всичко това?

— Нали ти казах — отвърна Янко. — Направиха промените, преди този кораб да се отдели от брега.

— Но нали го проверихме за течове.

— Само отвън — напомни му Янко. — А освен това аз бях с вас и се погрижих да не влезете в някоя от тези части.

Сега Девлин си спомни. Наистина провериха местата на поправките, долните палуби, помещението с двигателите и най-широката част на дъното. Никой не си беше направил труда да влезе във вътрешните помещения на кораба.

Янко се обърна към един от моряците.

— Дай на инфрачервено.

Мъжът натисна един превключвател и изображението на десния екран се завъртя. Цветът му се промени от сив в оранжев. Ненадейно облаците, мъглата и ръмящият дъжд изчезнаха. Видимостта, която доскоро беше по-малка от миля, вече не беше проблем. Сякаш призован с магия, в центъра на монитора ненадейно се появи силуетът на голям конусообразен остров. Върхът в средата му се издигаше на хиляди метри в небето. Изглеждаше невъзможно да са били само на миля от острова, а мъглата да го е скрила от очите им така напълно.

Очите на Девлин се разшириха, а в ушите му нещо изпушка.

— Какво става?

— Вътрешната част на корпуса е херметизирана — каза един от моряците, — външната част се наводнява.

На левия екран Девлин видя как носът на кораба се насочва надолу към морето. Само след няколко секунди водата го заля от всички страни. Предната палуба беше потопена. Нивото на водата бързо се покачи, мина по надстройката и погълна камерата.

Ненадейно единственото, което можеше да види Девлин, се оказаха тъмнината и водовъртежът пред обектива. След минута-две фокусът се изясни, но дори и тогава камерата не показва нищо, освен носа на кораба.

— Подводница? — възклика Девлин. — Превърнали сте кораба в скапана подводница?

— Централната част на този кораб представлява корпус — обясни Янко. — Другото е просто камуфлаж.

Въпреки гнева си Девлин установи, че е впечатлен.

— Колко дълбоко гази?

— Не повече от двайсет и шест метра.

— Ще ви забележат от въздуха.

— Черната боя не отразява почти никаква светлина, а освен това поглъща сигнала на радарите.

„Това обяснява защо боята е толкова дебела и гумена“ — помисли си Девлин.

— А всички радарни мачти и антени?

— Трябваше да ги махнем — обясни Янко. — Създаваха проблеми при потапянето.

— Пак ще ви засекат със сонар.

Янко изглеждаше раздразнен.

— Ние не пътуваме под водата, Пади. Плаваме на повърхността, както преди. Потапяме се само когато трябва да се скрием. И да... акостираме.

— Да акостирате ли?

— Активирай светлините за приближаване — обърна се Янко към един моряк.

В далечината блеснаха редица жълто-зелени светлини. Те бяха наредени по морското дъно. Наподобяваха разделителната линия по средата на тъмна магистрала.

— Пет градуса наляво! — нареди Янко. — Намали скоростта до три възела!

Девлин видя как морякът от лявата му страна започна да трака на клавиатура.

— Автоматично насочване застопорено! Последователност за автоматично влизане в док започната!

Корабът продължи да се движи към слабите светлини.

— На място — съобщи морякът.

— Отвори външните врати.

Още няколко тракания, след което в нещо, което приличаше на каменна стена, се появи тънък лъч светлина. Пред очите на Девлин лъчът се разшири — плавно се отвориха огромни врати и разкриха тесен портал в основата на острова.

„Вояджър“ преодоля течението и бавно влезе в нещо, което се оказа гигантска естествена пещера.

— Стоп машини! — нареди кормчията.

— Вратите на пещерата се затварят — съобщи другият моряк.

— Изкарайте „Вояджър“ на повърхността! — заповяда Янко.

Чу се звук от въздух под високо налягане, който изтласква водата от резервоарите на кораба. Звукът достигна кресчендо в мига, в който сто и трийсет метровият съд разцепи повърхността на водата.

Девлин гледаше със страхопочитание как резервоарите се изпразват, корабът изплува и от палубата се застичаха потоци вода. Пещерата бе осветена и Девлин видя, че помещението е малко по-голямо от самия „Пасифик Вояджър“.

Усети лек трус.

— Доковата рампа е на място — съобщи морякът.

Янко кимна.

— Отведи затворниците — нареди му той. — Аз лично ще покажа на Пади новия му дом.

— Нов дом ли?

— Точно така — потвърди Янко. — Добре дошъл в Тартар!
Затворът на боговете.

ГЛАВА 23

*Корабът на НАМПД „Орион“, 15.30 часа
1700 мили югозападно от Пърт*

След като осуетиха опита за завладяване на „Ган“, Кърт, Джо и Хейли смениха превозното средство и се качиха на чартърен реактивен самолет. Той ги отведе до Пърт, откъдето тримата се прехвърлиха на хеликоптер „Сий Линкс“, който ги откара до кораба на НАМПД „Орион“ на триста мили от брега.

След това „Орион“ се насочи право на югозапад към открито море. Към тях щяха да се присъединят още три съда на НАМПД, които после щяха да се отправят в различни посоки. Корабите щяха да потеглят на юг и да се опитат да определят местоположението на терористите с помощта на детектори, разработени от Хейли. Планът им беше прост: ако Теро реши да изпробва оръжието си, би трябвало да успеят да го засекат.

Хейли се зае с тежката задача да калибрира детектори, а Кърт се запъти към мостика. Влезе на мостика, точно когато започваше третата вахта.

През големите прозорци от дебело стъкло се виждаше небето — потъмняло и надвиснало над тъмносивото като олово море. Вълнението беше западно и не повече от четири бала — изненадващо спокойно за тази част на света. На Кърт обаче нещата не му изглеждаха добре.

Той взе две чаши с надпис „ОРИОН“ и малко изображение на съзвездietо върху тях, напълни ги с кафе и се запъти към Джо, който бе застанал до капитана и разглеждаше картите и метеорологичната прогноза.

- Капитане? — Кърт му подаде една от чашите.
- Не, благодаря! — отговори капитан Уинслоу.
- Аз ще пия — каза Джо.

Кърт му подаде едната чаша и задържа другата за себе си. Отпи и после кимна към метеорологичната прогноза.

— Как е?

— Още няма буря — отговори Джо, — но налягането пада. Очакваме вълнение от запад.

Беше март, което означаваше, че в южното полукълбо е началото на есента. До най-големите студове оставаха още месец-два, но с прекосяването на 40 градуса южна ширина бяха навлезли в територия, известна като Ревящите четирийсет. На тази ширина Южният океан обгръщаше планетата като пръстен, непрекъснат от сула. Можеше да вдигне страховита буря, когато си поискаш.

— До момента имаме късмет — обади се Уинслоу. — Но старите ми кокали ми подсказват, че това време няма да се задържи дълго така.

— Затишие пред буря? — попита Джо.

— Нещо такова — потвърди капитанът.

— Трябва да продължим — настоя Кърт, — дори ако времето стане много лошо.

Уинслоу също изглеждаше решен, но само донякъде.

— Няма да те подведем — обърна се той към Кърт. — Но ако в някакъв момент се окаже, че опасността за кораба и екипажа е прекалено голяма, ще трябва да взема правилното решение, Кърт. „Орион“ е стабилен кораб, но не е предназначен за истински ураган.

Кърт кимна. Капитанът беше господарят на кораба и макар че Кърт отговаряше за мисията, думата на капитана щеше да е решаваща.

— Какво става с другите?

Джо посочи към картата.

— Пол и Гамей са на борда на „Джемини“.

На картата „Джемини“ се намираше далеч от останалите кораби на НАМПД.

— Защо е толкова назад?

— Трябаше да измине целия път от Сингапур до тук.

— Неприятно — въздъхна Кърт. — Но си струва да почакаме, за да могат Пол и Гамей да се присъединят към екипа. А останалите?

— „Дорадо“ е тук — посочи Джо към друга част на картата, далеч на изток, почти под самия център на Австралия.

— А „Хъдсън“ е ей там, на юг от Нова Зеландия. Току-що са разтоварили оборудването. Най-малко два дни, преди да влязат в онлайн обхват.

Кърт огледа картата. Четири миниатюрни кораба — малки точки на картата в огромното море. Те бяха единствената им надежда да намерят Тero, преди да е пристъпил към действие.

— Как смяташ, дали ще успеем? — попита Джо.
— Всичко зависи от детекторите на Хейли.
— Не изглеждаш толкова сигурен, колкото преди — отбеляза Джо.

— Тя крие нещо — обясни Кърт.
— Да, но я харесваш — подметна Джо.
— Още една причина да внимавам.
Джо кимна.

— Най-силният удар винаги е този, който не очакваш.

Кърт отпи от кафето и погледна през прозорците на мостика към сгъстяващия се мрак. Не можеше да не се запита от коя посока ще дойде този удар.

* * *

На осемдесет и шест мили зад „Орион“ в мрака се носеше друг кораб. На външен вид моторният кораб „Рама“ приличаше на контейнеровоз. Проверка на дневниците и товара му щеше да покаже, че през повечето време превозва стоки от Виетнам до Австралия и обратно. Всъщност беше натъпкан докрай с електроника и се намираше само на часове разстояние от Пърт, когато Дмитрий Евченко го купи с всичко на борда и го насочи на юг, като го превърна в команден кораб за Антон Григорович и командосите, предоставени му от руското правителство.

„Рама“ беше по-малък от повечето модерни контейнеровози — едва сто и осемдесет метра, и то по време, когато двеста и трийсет и двеста и шейсет метровите кораби бързо се превръщаха в джуджета на фон на трристаметровите гиганти. Но това, което му липсваше като размери, „Рама“ компенсираше със скорост. Можеше да вдигне двайсет и осем възела.

Докато гледаше към изображенията, които им предаваше един руски сателит, Григорович си помисли, че е доволен, задето са му дали

този кораб. Американците не бяха спрели да летят на юг с почти трийсет възела от мига, в който ги засече.

— Защо ги следваме? — попита един мъж с увito в дебели превръзки лице.

— Защото не успя да заловиш жената — отговори Григорович.

— Разполагаме с хеликоптери и оборудване за заглушаване — отговори Виктор Киров. — Както и с двайсет обучени командоси. Можем да пленим кораба още сега, и то с лекота.

На Григорович не му беше приятно, че в екипа му има официални руски агенти. Не му беше приятно дори присъствието на командосите от Червената армия, които му изпратиха, но на войниците поне можеше да има доверие. С амбициозен служител на ГРУ като Киров това не бе възможно.

— Имаш късмет, че изобщо ти позволих да дойдеш, Виктор. Загубих всякакво уважение към теб.

Киров настърхна, но не отговори.

— Не виждаш ли? — попита Григорович. — Американците знаят нещо. Ако не знаеха, нямаше да летят през вълните с максимална скорост. Те са хрътките, които преследват лисицата. А ние сме ловците, яхнали коне. На този етап е най-добре да ги следим от разстояние и да ги държим под око иззад хоризонта с помощта на сателита, който ни дадоха от Кремъл. Когато разберат къде е плячката и спрат, ще действаме.

Киров изсумтя и поклати глава.

— Ако се окаже, че Теро разполага с работещо оръжие, американците ще се стекат тук като рояк настървени пчели. С малката сила, с която разполагаме, няма да можем да им се противопоставим. Трябва да открием и да унищожим това, което строи, или да му го отнемем, преди да го изпробва и целият свят да разбере, че нещо става.

— Да му го отнемем ли? — попита Григорович. — Значи вече имаме алтернативен план?

— Ако можем да направим възстановка на част от технологията, трябва да го направим — отговори Киров.

— На мен ми бях дадени други заповеди — възрази Григорович.

— Моите са точно такива! — отсече Киров.

„Странно — помисли си Григорович, — но не очаквано.“ Сви рамене и спря да мисли за това — повече го притесняваше не самата

задача, колкото фактът, че не му бяха казали.

— А какво ще правим с малката играчка, която донесе? — кимна той към един сандък, прикрепен към стойката на най-далечната спасителна лодка. Вътре имаше ядрена бойна глава — куфарна бомба. Всъщност, шедъвър сред куфарните бомби.

Руснаците я бяха кръстили RA-117 Н. Повечето тактически ядрени глави имаха мощност най-много няколко килотона — достатъчно, за да заличат наведнъж няколко квартала и може би да опустошат някой и друг квадратен километър; RA-117 Н обаче беше много по-мощна. Почти три пъти повече от бомбата над Хирошима.

— След като вземем мостри от технологията, трябва да активираме оръжието и да унищожим мястото. Този път не трябва да остане нищо нито от Тero, нито от експериментите му.

ГЛАВА 24

Максимилиан Теро мина покрай инженерите и техниците си, строени в редица — група аутсайдери, които бе превърнал в продуктивен екип. Сред тях имаше един севернокореец, избягал от Ким Джонг-Ил, една иранска двойка, заподозряна в предателство от радикалното правителство на Ахмадинеджад, когато усилията му да създаде атомна бомба бяха осуетени от американски или израелски компютърен вирус, един пакистански учен, търсен от Интерпол за продаване на атомни тайни, германка на средна възраст с радикални идеи, които я бяха превърнали в персона нон грата в родината ѝ, и един младеж от Чечня, невероятно гениален за годините си, но принуден да мине в нелегалност под заплаха от смъртна присъда за убийство на руски войници.

В известен смисъл те бяха като негови деца — така си мислеше Теро. Но само в известен смисъл.

Това, което ги държеше при него и ги караше да работят здраво, беше смесица от страх, обещания и липса на каквото и да било други възможности.

— Вие сте загубените овце, които прибрах под крилото си — каза Теро. Високомерният му баритонов глас отекна в полуутъмната контролна зала. — Заедно ще видим плодовете на усилията си. Ще видим гения ми в целия му блъсък.

Той застана до един контролен панел и натисна няколко превключвателя. Наоколо светнаха крушки, включиха се няколко компютърни монитора. Зад панелите имаше голям прозорец. От другата страна се виждаше огромна пещера, която сега се освети. Беше съвършено кълбовидна, с излъскан каменен под и извит куполовиден таван на почти сто и седемдесет метра. Формата ѝ беше предимно естествена, но вярващите на Теро и робите му я бяха подобрili и я бяха превърнали в идеална сфера.

В сферата се издигаше механично кълбо, изградено от метални тръби и скеле. Приличаше на чудовищен жiroskop и в известен

смисъл можеше да изпълнява подобни функции — можеше да се върти във всички посоки.

Това беше оръдието на Теро, крайната демонстрация на гения му. С него той можеше да насочи огромни количества енергия към всяка точка на Земята. Но за разлика от повечето оръдия, това нямаше да всее опустошение от горе на долу. Щеше да накара опустошението да изригне отдолу нагоре.

Като извадеше от равновесие енергията на нулевата точка, скрита в недрата на Земята, Теро можеше да прелее тази енергия през самото сърце на земното кълбо, стига да поиска.

Една по една светлините на редицата от индикатори станаха зелени.

— Всички системи работят! — оповести чеченецът.

— Нагласете ги за минимално извлечане! — заповяда Теро.

Инженерите започнаха да преминават през стълките на протокола на Теро, през проверките и процедурите. Скоро стигнаха до точката, след която нямаше връщане.

— Превключвам от геотермално въвеждане — каза германката.

За миг светлините отслабнаха, а после пак блеснаха силно.

— Започвам последователността за зареждане — съобщи иранецът.

След няколко секунди проблесналата иконка на панела пред Теро показва, че зареждането е завършено. Мигът на истината настъпи. Теро натисна бутона за включване.

Светлините отново намаляха, този път много повече. Няколко от тях угаснаха. Извличането на огромното количество енергия от включения механизъм напрягаше докрай електрическата мрежа.

На един еcran, поставен над наблюдателния прозорец, се появи равна линия. В първия миг не се случи нищо. А после линията затрепка и на екрана се появи ниска вълна.

В пещерата по дълбината на тръбопровода и из кръглото пространство премина бледа вълна от слаба светлина. Проблесна и изчезна. Последва втора вибрация на енергия. Но за разлика от първата тази вълна се задържа. Започна да се движи назад-напред като призрак, уловен в капана на някакво изобретено от човешка ръка чистилище.

— Магнитното ограничително поле действа — съобщи иранката. Осветлението около тях бавно възвърна интензитета си.

— В този момент всичко около нас се захранва от енергията на нулевата точка — оповести гордо германката.

В стаята се разнесоха приглушени възгласи — хората се радваха. Теро наблюдаваше монитора пред себе си. Вълната продължаваше да се люшка от висини към спадове, докато накрая започна да просветва един жълт индикатор.

— Нещо не е наред — обади се младият чеченец и се върна зад бюрото си. — Ритъмът не е стабилен.

— Невъзможно! — отсече някой от другите.

— Погледни сам.

Теро пристъпи към панела и огледа триизмерното изображение.

Трябваше да бъде идеална сфера, като пещерата, но беше изкривено в една част, близо до върха. Линиите се дръпнаха на една страна, върнаха се рязко обратно и после пак се дръпнаха, като лоша картина на стар телевизор.

— Оправете го! — нареди Теро. Още докато говореше, се включи втора аларма.

— Модулирайте полето!

Пакистанецът затрака по клавишите на клавиатурата си. Навън в пещерата грамадната, подобна на жироскоп конструкция започна да се върти в огромния си такелаж. Обърна се бавно, като гигантски телескоп, който се опитва да се ориентира според конкретна част от небето. Докато се движеше, втората аларма се изключи. Остана само пробляването на жълтия маркер на подобния на осцилоскоп экран.

Огромният набор от тръби се застопори. Призраци на електромагнитна енергия започнаха да се гонят един друг във вътрешността на сферата и да танцуват по лъскавите ѝ стени. Цялата конструкция продължи да блести, сякаш бе обградено с Огън на свети Елмо.

— Контрабалансиращите вибрации са в действие — съобщи иранецът. — Би трявало да са настроени идеално, но все още има леко изкривяване.

Теро побесня. Беше готов да заличи от лицето на земята този, който го беше провалил. Леко изкривяване при ниска енергия можеше да се окаже фатално при по-високи енергийни нива. Това щеше да направи заплахата му несъстоятелна.

— Обяснете провала! — заповяда той. Всеки един от инженерите и техниците започна да изучава внимателно екраните си, проверяваше и препроверяваше за всеки признак, който можеше да е пропуснал. Заговориха помежду си, опитвайки се да разберат какво виждат.

— Е?!

— Не е от нас — каза най-накрая германката. — Енергията, която извлечаме, е идеално балансирана.

— Тогава какво става?

Чеченският младеж проговори колебливо, сякаш не беше сигурен:

— Нещо там навън разчита сигнала ни, абсорбира част от него. Създава вмешателство и обърква баланса.

— Разчита сигнала ни ли? — повтори Теро и му се зави свят.

— Да — отговори младежът. — Мисля, че мога да го преодолея и да възстановя...

Ненадейно Теро проумя какво става. Истината го удари като чук.

— Не — нареди той. — Изключете го! Изключете всичко!

— Какво? — попита някой. — Защо?

— В момента ни сондират. Чакат да заредим, след което ще ни открият по сигнала. Изключете системата!

Теро понечи да изключи системата лично, когато една ръка се протегна пред него и му попречи. Обърна се и видя сина си Джордж.

— Как смееш да възпираш ръката ми! — изрева Теро.

— Късно е — отвърна спокойно синът му. — Вече ни засякоха, също като с радар. Вече няма смисъл да я спираме.

— Може да не е вярно — възрази Теро.

— Знаеш, че е.

— Тогава трябва да ги спрем — избъбри Теро.

Погледна към инженерите.

— Щом те могат да ни засекат, значи и ние можем да ги открием.

Разберете откъде идва това изкривяване. Бързо!

Кореецът и двамата иранци веднага се наведоха над клавиатурите, като от време навреме хвърляха нервни погледи към Теро. Гледаха го уплашено и объркано, докато той продължаваше да разговаря със сина си.

— Не ни гледайте!

Те отново сведоха очи към работата си, направиха поредица от изчисления и стигнаха до резултат.

— В момента въвеждам местоположението — съобщи иранката.

Над чертожното поле на монитора се появи карта. На нея се виждаше местоположението на Теро — остров Тартар. Освен това се виждаха водите на Южния океан, както и югозападният край на Австралия. Просветваща точка показваше мястото, където се намираше източникът на изкривяването — почти право на изток, едва на деветстотин мили от острова.

— Как е възможно да са толкова близо? — изпъшка той. — Предател! Някой от нас трябва да е предател!

— Трябва да е кораб — обади се кореецът.

— Разбира се, че е кораб! — изрева Теро.

— Може би трябва да изключим системата — предложи синът му.

— Сега ли?! — сопна се Теро. — Няма да стане! Както ти сам каза, вече е късно. Приготви се да ги унищожиш.

— Не е благоразумно да рискуваме с пълна мощност, без да сме провели изпитания.

Екипът продължаваше да зяпа Теро. Той се притесни и това го разяри още повече.

— Без повече въпроси!

— Системата не е готова! — промълви синът му.

— Тишина!

След тези думи синът на Теро се оттегли, а той погледна към екипа си.

— Пригответе машината за кратък импулс — нареди той. — Искам разместването да се случи точно на пътя им. Изкривяването само по себе си трябва да е достатъчно, за да ги засмуче и погълне.

ГЛАВА 25

Кърт и Джо все още бяха на мостика и очакваха принтерът да изкара последната метеорологична карта, когато той заби по средата на страницата и не се рестартира.

— Какво направи? — попита Джо.

— Изобщо не съм го пипал — отговори Кърт.

Джо се приближи към компютъра, за да подаде ръчна команда за рестартиране.

— Странно!

— Кое е странно?

— Няма сигнал.

— Телеметричната система не работи — обясни им капитан Уинслоу. — Цял ден се включва и изключва. Слънчевите изригвания объркват сигнала на сателитите ни.

Кърт си спомни, че е чувал, че това ще представлява проблем тази година — слънцето навлизаше в най-активната фаза от единайсетгодишния си цикъл.

Слънчевите петна и изригвания предизвикваха силни електромагнитни бури в горната част на атмосферата и създаваха невероятни оптични игри на светлината над Северния и Южния полюс.

Кърт погледна през прозореца. Ако не бяха покрити с дебела покривка от облаци, щеше да му е много приятно да види Аврора Австралис — южното сияние.

— Излизам да взема малко въздух — каза Кърт. — Повикайте ме, когато сигналът се възстанови.

Отвори вратата и излезе навън. Леденият вятър го бълсна в лицето, засвири покрай него и защипа голата му кожа. Той загърна пътно якето си и пъхна ръце в джобовете.

Пристигъл към парапета и остана там, наслаждавайки се на усамотението. Внезапно чу зад гърба си отваряне на врата.

Погледна назад и видя, че Хейли е излязла на палубата.

— Кърт! — викна тя. — Мисля, че ги открихме. Мисля, че открихме Теро!

Тръгна към него, като гледаше внимателно парапета. В стиснатата ѝ длан трепкаха няколко листа, които вятърът се мъчеше да изтръгне.

Кърт ги взе, а тя се вкопчи в парапета с две ръце.

Кърт погледна към разпечатките. Най-отгоре имаше карта с арки и линии, които се отклоняваха на запад. На тази карта сякаш нямаше нищо друго, освен открит океан. На ръба на страницата имаше цифрова ориентировка към обекта.

— Те са някъде по тази линия — каза Хейли. — Без втори детектор не мога да определя къде точно, но са някъде по тази линия.

— Сигурна ли си?

— Три пъти повторих изчисленията — отговори тя. — Проверих всичко. Няма грешка. Нещо в тази посока предизвиква смущения в енергийното поле на нулевата точка.

Вдигна глава и погледна към Кърт с радостна усмивка. После се надигна на пръсти и бързо го целуна.

— Нали все казват да действаме спонтанно. Реших да пробвам — обясни смутено тя.

Кърт се усмихна.

— Много се радвам.

Протегна ръка към нея, плъзна я зад главата ѝ и я придърпа към себе си за истинска целувка.

— Твоята ми харесва повече — предаде се Хейли. — Може ли пак?

— Нека първо да говорим с капитана.

— Наистина ли ни трябва разрешение? — попита Хейли. — Знам, че това е неговият кораб, но...

— За картата — обясни Кърт. — И за новия ни курс.

— О... добре — промълви тя.

Той я хвана за ръката и направи крачка към люка, но се спря, когато вниманието му бе привлечено от някакъв проблясък на хоризонта.

Обърна се и впери поглед в нощта, но видя само мрак.

— Видя ли това? — попита той.

— Кое?

— Този пробляськ.

— Не — отговори тя. — Не видях нищо.

Двамата останаха на място и се загледаха в мрака, сякаш очакваха взривяването на фойерверки. Кърт усети как го обзema странно чувство. Усещаше как косъмчетата по врата му настръхват.

Най-после просветна нова искра.

Този път Кърт я видя ясно, но това не беше мимолетно сияние на хоризонта като стробоскопна лампа или дори като видима електрическа искра. Приличаше по-скоро на топлинна мълния през лятото. Искрата покри целия хоризонт и започна да просветва слабо. Само че не идваше от небето. Самото море проблясваше, сякаш целият океан предизвикващ биолуминесценция.

— Възможно ли е това да е ефект от сиянието? — попита той.

Разтреперана, Хейли се отдръпна назад.

— Не е от сиянието — промълви тя. Гласът ѝ бе странно студен и в него се долавяха нотки на страх.

— Какво е?

— Електромагнитен разряд — отговори Хейли. — Страницен ефект от смущенията в енергийното поле на нулевата точка.

— Заради детектора ти ли?

— Не — Хейли трепереше. — Не е от нас. От Тero е.

Морето отново блесна и угасна, този път много по-ярко, и корабът се люшна надолу. Случи се толкова внезапно, че Кърт и Хейли бяха запратени към палубата. Носът се заби във водата. Високо във въздуха се издигна стена от пяна и ги заля като с ведро.

Кърт се надигна и погледна назад. В тъмнината се простираше ивица от пяна, докъдето му стигаше погледа, права като линеал и перпендикулярна на посоката, в която се движеха. Но той не виждаше отдръпваща се вълна.

— Кърт! — извика Хейли.

Той бързо премести поглед напред. Океанът отново блестеше — бледо синьо-зелено, точно толкова светло, колкото да направи очертанията му видими в тъмното. На петдесетина метра пред тях върху морето се оформяше нова ивица. Тя се отдръпна назад като разцепваща се кожа и образува дълбока падина точно пред кораба. Падината се простираше през океана в права линия, но не беше вълна — нямаше никакъв издигнат вертикален компонент. Повече

приличаше на дупка във водата, като дренажен канал, издълбан напряко на пътя.

„Орион“ влезе в тази дупка под лек ъгъл и се люшна тромаво.

Кърт обви едната си ръка около Хейли, притисна я към себе си с всичка сила и промуши другата си ръка през пролуките на парапета.

Носът на кораба се заби в дъното на падината почти като подводница. Когато стигна до другата страна, вече се надигаше в движение, подобно на спирала, и запрати Кърт и Хейли във въздуха като ездачи, които някой първокласен бик е метнал нагоре.

Стовариха се на палубата точно когато върху им се стовари второ ведро ледена вода и ги измокри до кости.

Кърт усети соления вкус на водата. Той опари очите му и раздразни ожулванията, получени при първия сблъсък. Без да чака Хейли да се изправи, той я сграбчи, дръпна я да стане и хукна към вратата, зад която щяха да са на сигурно място.

Предната палуба бе покrita с трийсет сантиметра вода, която се плискаше по дренажните отвори, понесла със себе си разпечатките на Хейли.

Над главите им изрева сирена и Кърт осъзна, че това е алармата на кораба, която предупреждаваше за сблъсък. Корабът започна да прави остьр завой.

— Подготви се за удар! — разнесе се гласът на капитана по високоговорителите. — Екипаж, подготви се за удар!

Кърт погледна към носа. Прожекторите на кораба се бяха включили и осветяваха нова падина само на стотина метра пред тях. Беше по-дълбока и по-широва от първата, достатъчно голяма да погълне кораба. Кърт имаше чувството, че се намират на ръба на огромна скала — ръб, който всеки момент щяха да преминат.

„Орион“ се наклони рязко напред. Кърт усети как корабът се разтресе, когато витлата заработиха на заден ход.

Един поглед му стигаше, за да разбере, че това няма да помогне.

Той отвори бързо люка, бълсна Хейли вътре, мушна се след нея и затръшна металната врата. Натисна дръжката надолу и я застопори точно когато палубата под него започна да пропада.

Последва миг на безтегловност, сякаш се намираха на някакво огромно увеселително влакче. А после нещо го запрати върху палубата. През целия кораб премина страховит тътен, сякаш цяла

дузина оръдия бяха стреляли едновременно. Това беше звукът, който издаваше стена от вода при сблъсъка си с корпуса на кораб.

Последва глуха тишина и Кърт разбра, че корабът е под водата. Ако беше херметизиран, би трябвало да излезе обратно на повърхността. Но Кърт не усещаше да се издигат.

Изминаха няколко секунди, преди корабът да започне да се издига и още няколко, преди морето да ги освободи от прегръдката си.

Корабът изскочи от водата като тапа, а после се стовари обратно като огромен кит. Кърт дръпна Хейли да стане и я побутна напред.

Стигнаха до мостика и видяха, че навсякъде е пълно с вода. Един от прозорците беше разбит на парчета. Капитанът едва удържаше руля. През лицето му минаваше кървав разрез. Помощник-капитанът лежеше в безсъзнание — сблъсъкът го бе запратил право в най-отдалечения ъгъл.

Джо набиваше метална плоча на мястото на разбития прозорец.

Натисна силно лоста и закова метала на място точно когато осветлението угасна.

— Нямаме електричество! — възклика капитанът.

Морето отново блесна в красиво смъртоносно синьо, което се понесе вихрено във всички посоки. Пред тях започна да се отваря нова падина. Водите се разделяха като Червено море пред евреите.

Корабът отново пропадна надолу.

В тъмнината преживяването беше ужасяващо — свободно падане, което продължи само секунди, но изглеждаше безкрайно. Корабът се стовари в дъното на падината и се разтресе. Чу се звук от огъване на метал. Нитовете по обшивката изскочиха, а някъде дълбоко във вътрешността на кораба нещо се строши. И сякаш за да ги довършат, гигантските стени от морска вода се сключиха около „Орион“ от двете страни едновременно, сякаш великан плесна с ръце.

Този последен яростен изблик на морето можеше да убие всички на борда, но двете огромни ръце изхабиха по-голямата част от енергията си да се удрят взаимно. Докато отскачаха една от друга, течението, което създадоха, издърпа смазания съд на повърхността.

Корабът се задържа на повърхността само за минута. Скоро започна да се пълни с вода и да потъва. От сблъсъка останалите прозорци на мостика се изпотрошиха и помещението започна да се пълни с вода — ледена и режеща като нож.

Кърт все още стоеше, обвил ръка около Хейли. На мъждукащите аварийни светлини видя, че Джо отваря контейнер със спасителни салове, а капитан Уинслоу отчаяно заповядва на екипажа да напусне кораба.

Кърт грабна една спасителна жилетка, нахлузи я през главата на Хейли и я стегна здраво.

— Стой при Джо! — изкреша се той.

Хейли кимна, а Кърт тръгна през водата към падналия помощник-капитан. Мъжът все още беше в безсъзнание. Надигна безчувственото му тяло и го подаде в ръцете на капитана. После погледна към стълбите към долната палуба.

Видя как водата се плисна върху един моряк, който залитна напред. Беше ранен. Нямаше сили да се бори с нахлуващата вода. Кърт го дръпна и му помогна да стигне до Хейли, която му навлече спасителна жилетка. Кърт се вкопчи в парапета и тръгна надолу.

— Няма смисъл — обади се морякът, — всички са мъртви. Тези, които не успяха да се изтеглят, когато корабът се разби, се удавиха. От тази палуба надолу всичко е пълно с вода.

Без да обръща внимание на думите му, Кърт се спусна по потъналото във вода стълбище и се гмурна в ледената черна течност. Запромъква се напред. С едната ръка се подпираше на стената, а другата държеше протегната напред и безчувствените му пръсти търсеха следа от някой моряк. Не намери никого и се върна обратно.

През разбитите прозорци на мостика продължаваше да нахлува вода. Почти всичко беше залято.

Джо сграбчи Кърт и го отскубна от парапета.

— Няма да те оставя да се убиеш! — изкреша се той и го повлече към люка и към надутия оранжев сал.

Метна го на сала и скочи след него. Салът се отклони настрани от борда на потъващия „Орион“. След малко корабът изчезна под вълните с няколко приглушени изригвания на въздух и вода.

Кърт се огледа. С изключение на моряка, когото бе успял да качи горе, единствените оцелели бяха хората от мостика.

Шестоъгълният спасителен сал се залюля на една от по-малките вълни и Кърт впери поглед в мрака. Мъчеше се да види някаква следа от друг сал или от някого във водата. Но наоколо се простираше само

мастиления океан. Нямаше и друг пробляськ, подобен на онези, които предшестваха появата на странните пропадания в морето.

— Имаме ли сигнални ракети?

Джо започна да рови в комплекта за оцеляване на сала.

— Шест — отговори той. — Три бели и три червени.

— Изстреляй бяла — каза Кърт. — Трябва да видим дали има още някой.

Джо насочи сигналния пистолет над морето и стреля. Малката пламтяща сфера се понесе със свистене нагоре и хвърли студена светлина над вълните. Кърт се взря във водата. Очите му се стрелкаха напред-назад по подвижния килим от вълни.

На повърхността бяха изплували множество отломки и останки — изолация, разни пакети, спасителни жилетки, всичко, което се беше отскубнало от хватката на потъналия кораб. Кърт не видя следа от друг сал, но зърна двама души, подмятани нагоре-надолу сред отломките.

— Там! — посочи той и грабна едно гребло.

Ракетата продължи да свети около десетина секунди, но Джо бе успял да намери фенерче и задържа лъча, насочен към морящите, докато Кърт и капитан Уинслоу гребяха към тях.

Кърт издърпа първия моряк на сала. Беше млада жена, която си спомняше от стаята с радиостанциите. Вторият оцелял беше помощник-боцманът, когото Кърт беше видял на смяна снощи. Нито един от двамата не реагираше.

После намериха още двама, които Кърт не познаваше.

— Те... живи... ли... са? — попита Хейли през тракащи зъби.

— Едва-едва — отговори капитанът.

— Почти са замръзнали. Във вода с температура три градуса на хипотермията не ѝ трябва много време. Трябва да ги стоплим.

— С какво? — попита Хейли.

— С нашата телесна топлина — отвърна Кърт. — Трябва всички да се сгушим един до друг. Всички сме мокри. Ако не се постараем да запазим топлината си, скоро ще я загубим.

Всички се преместиха към средата на сала и да се облегнаха един на друг, като придърпаха над себе си едно микрофибрно одеяло. Само Кърт и Джо продължиха да обхождат с лъча на фенерчето студеният океан и да търсят още оцелели.

Издърпаха на сала няколко спасителни жилетки, както и няколко парчета плат и пластмаса — неща, които можеха да им свършат работа. Но други оцелели не намериха. Най-накрая се отказаха.

— По-добре да не хабим батерията — каза Кърт.

Двамата с Джо се стушиха до другите и угасиха фенерчето.

— Трийсет и девет мъже и жени — промълви капитанът. — Какво се случи с морето? Какво беше това? Никога не съм виждал такива вълни. Отваряха кратери по пътя ни.

Кърт погледна към Хейли.

— Оръжието на Теро — обясни мрачно тя. — То въздейства на гравитацията.

— А тази гравитация въздейства на течности много по-лесно, отколкото на твърди тела — добави Кърт с мрачен глас, повтарящи думите ѝ отпреди малко.

— Прилича на мехур — успя да промълви тя. — Точно локализиран, но много мощн. Заставя водата да се отдръпне на една страна, а после, когато отмине, кратерът, както го нарекохте вие, рухва под собствената си тежест.

— И водата се плисва обратно — добави капитанът.

Тя кимна.

— Много съжалявам!

— Не сте виновна вие — успокои я капитанът.

— Виновна съм! — отвърна Хейли. — Аз бях една от онези, които създадоха тази теория. А детекторът, който използвах преди малко, вероятно е издал местоположението ни. Това е единственото обяснение. Единственият начин, по който биха могли да ни намерят.

Кърт се опита да я утеши, но не знаеше какво да каже. Дори и в най-оптимистичните си надежди не можеше да си представи как ще успеят да се спасят, а камо ли да попречат на Теро да изпълни злобната си заплаха.

ГЛАВА 26

Щабквартирана на НАМПД, Вашингтон, окръг Колумбия

Дванайсет часа разлика във времето разделяха Вашингтон, окръг Колумбия, и малката флотилия, която приближаваше Антарктика. В осем часа сутрешната смяна застъпи в залата за комуникация на НАМПД — голямо, модерно оборудвано работно пространство, което напомняше на център за ръководство на полети.

От тази зала наблюдаваха и следяха екипите и плавателните съдове на НАМПД по двайсет и четири часа в денонощието, седем дни в седмицата, по цял свят. Имаше много начини за изпращане и получаване на данни и поддържане на комуникация, но криптираната сателитна връзка бързо се превърна в най-предпочитания метод, защото беше най-ефикасна, най-сигурна и най-надеждна.

Освен в случаите, когато не работеше.

Пет минути след като дойде на работа, Бернадет Конри вече знаеше, че това ще е един от онези дни, в които техниката сякаш се е наговорила да им създават повече проблеми, отколкото да им помага.

Бернадет беше ветеран с десетгодишен опит в НАМПД. Имаше къса тъмна коса, светлозелени очи и силно чувство за дълг. Носеше модерни очила, но почти никакви бижута и се славеше като ръководител, който много държи на детайлите.

Първото нещо, което изискваше чувството й за дълг, когато застъпеше на смяна, беше заедно със специалистите по комуникация да прегледа списъка с настоящите операции и да се погрижи всеки проблем да бъде решен. През последната седмица тази задача се оказа доста трудна заради все почетните слънчеви изригвания.

След като прегледа дългия списък с кораби и оперативни екипи, които се бяха сблъскали с проблеми през нощта, Бернадет се зачуди как военноморските командири са успявали да се справят по времето, когато не е имало сателитното проследяване и сателитна връзка.

За щастие видя, че почти всички проблеми от последните дванайсет часа са били решени. Всички, освен един.

Тя седна пред командното табло с надпис „РЕГИОН 15“. Регион 15 включващо по-голямата част от Южния океан на юг от Австралия и това, което НАМПД беше нарекла „Антарктическа зона 1“.

— Какво става с „Орион“? — обърна се тя към оператора.
— През последния час нямаме никакви данни от него — отвърна той.

— Но връзката ту се включва, ту се изключва от два дни насам.
— Получаваш ли данни от „Дорадо“ и „Джемини“?
Операторът затрака по клавишите.
— И тях ги бяхме загубили за малко — каза той. — Но сега имаме чиста връзка и с двата кораба.

Това разтревожи Бернадет. Тя посегна и натисна един клавиши на клавиатурата пред оператора. На екрана се появи карта с последното известно местоположение на „Орион“.

— Много по на юг е от другите кораби, но слънчевата активност вече намаля значително. Би трябвало да получаваме сигнал. Да се обаждали по радиото?

— Те са на безшумен режим — напомни й операторът.
— Кой е на борда?
— Остин и Дзавала.

Госпожа Конри въздъхна.

— Тези двамата са пословично нехайни по отношение на докладите. Кой е дал нареддането за безшумен режим?

— Лично Дърк Пит.

Обикновено почти цялата работа на НАМПД вървеше без каквито и да било конфликти, ако изключим обичайните бюрократични брътвежи, които се срещаха навсякъде. Още от самото начало организацията беше готова да се разправя с тези, които по един или друг начин нарушават правилата. Щом имаше заповед „без контакт“, „без шум“ или „само наблюдение и проследяване“, това най-често означаваше, че става дума за деликатна или тайна задача. Означаваше също така, че не бива да беспокоят конкретен кораб или екип или да се свързват с тях по какъвто и да било начин, който би могъл да издаде присъствието му на трета страна.

Сателитните комуникации им помагаха да заобиколят тази пречка. Данните можеха да бъдат кодирани, а после изпращани и получавани, без да издадат местоположението на кораба, както би го

издало използването на радио, ако го засечаха. Но ако слънчева буря например пречи на работата на сателитите, това оставяше отдалечените кораби, както и отговорниците, които трябваше да ги държат под око, в пълно неведение.

— Нещо необичайно при последното предаване на данни?

Операторът поклати глава.

— Когато връзката прекъсна, всички данни бяха нормални. Няма признания за беда. Светлинният авариен сигнал на „Орион“ също не се е активирал.

Светлинните аварийни сигнали бяха автоматични и бяха конструирани така, че да се задействат, когато корабът потъне, дори наблизо да няма никой, който да ги активира. Но Бернадет Конри си спомняше поне един случай, когато корабът потъна толкова бързо, че светлинният сигнал изобщо не получи възможност да изпрати съобщение.

— Какъв е метеорологичният доклад?

— Нищо особено — отговори той. — Западно вълнение, около четири бала. Средно силна буря, която се задава на около петстотин мили от последното им известно местоположение.

„Времето не е лошо — помисли си тя. — А и все пак става въпрос за Остин и Дзавала.“

— Внимавай за всяка промяна — нареди Бернадет. — Ще съобщя на директора, че сме загубили телеметричните им сигнали.

* * *

Дърк Пит изслуша доклада и кимна. Инстинктът му подсказваше, че нещо не е наред. Това чувство се засили при следващото обаждане от Ирам Йейгър.

— От АНС току-що ми изпратиха нови данни — каза Йейгър. — Засекли са голяма експлозия на неутрино частици преди малко повече от час. Било е някъде близо до „Орион“.

— Това не е хубаво — каза Пит.

— Защо?

— Защото „Орион“ изчезна от радара — отговори Пит. — Загубихме контакт с тях преди около час, точно когато се канеха да

активират детекторите за енергия на нулевата точка. Или са се провалили с гръм и трясък, или е станало нещо по-лошо. И в единия, и в другия случай единствената ни надежда да намерим Тero е, ако другите кораби успеят бързо да вкарат детекторите си в обхват.

Йейгър замълча за миг.

— Не съм сигурен, че идеята е добра — каза най-накрая той.

— Защо?

— Никой от нас не разбира добре как действа детекторът — обясни Йейгър. — А тази енергия на нулевата точка е като дух в бутилка, при това на настроения. Симулациите, които пуснах, още не са довели до устойчиви резултати. Като се има предвид този факт, има възможност, макар и съвсем малка, самият детектор да е въздействал на полето на нулевата енергия и или да е прекъснал всички системи на „Орион“, или да е предизвикал нещо още по-лошо.

Пит обмисли тази възможност, преди да отговори:

— Всъщност не това те притеснява, нали?

— Не — призна Йейгър. — По-вероятно е по някакъв начин детекторът да е издал местоположението им. И ако Тero е разбрал, че го наблюдават...

— Ще отговори — довърши Пит.

— Именно — потвърди Йейгър. — А ако притежава силата да разцепи цял континент наполовина, нападението над един малък кораб е все едно да убие муха.

Пит си помисли за екипажа на „Орион“. На борда на този кораб имаше трийсет и девет мъже и жени, сред които някои от най-близките му приятели.

— Защо не ни е предупредила? — зачуди се на глас той. — Ако е съществувала такава възможност, защо госпожица Андерсън не ни е съобщила за това?

— Нямам идея — отвърна тихо Йейгър. — Но според мен не трябва да използваме детекторите.

— Не е толкова просто — измърмори Пит. — Имаме задача, а времето ни изтича.

— Не знаех, че се движим по часовник.

— Пристигна ново писмо — обясни Пит — от Брадшоу от АССР.

Ще ти го препратя. Тero казва, че е чакал достатъчно. Обещава да

удари Австралия в мига, в който слънцето се издигне над Сидни след два дни. Нарича мига на нападението „Час нула“.

Йейгър не каза нищо.

— Трябват ми отговори и то бързо, Ирам. В сегашния момент тези детектори са единственият начин да открием Тero. Трябва да знам дали са безопасни. И ако не са, трябва да намериш друг начин да разбера къде е, преди да удари часът нула. Или още по-добре, намери начин да спра настъпването на часа нула дори ако Тero направи хода си.

— Ще направя всичко, каквото мога — обеща Йейгър. — До момента установихме, че тези енергийни изригвания следват странна последователност. Според проучванията на госпожица Андерсън създават един вид триизмерна вълна — нещо като мехур. Може би ще успеем да открием начин да попречим на образуването на този мехур. Или начин да го спукаме веднага след образуването му.

— Веднага щом разбереш нещо, ми съобщи.

Йейгър каза, че ще го направи, и Пит затвори. Поколеба се само за секунда, преди да набере залата за комуникации.

Заговори бързо:

— Госпожо Конри, моля опитайте се да се свържете с „Орион“ по всеки начин, с който разполагате. Ако не успеете, предупредете „Дорадо“ и „Джемини“. Предайте им последното местоположение на „Орион“, което ни е известно, и им наредете да започнат спасителни операции.

— Нещо друго?

Пит даде една последна заповед:

— Предайте на другите кораби да не активират новите детектори, върху които работят. Да не ги използват при никакви обстоятелства, освен ако не дам допълнителни наредждания.

Докато затваряше, иззвъня другата линия. Беше вицепрезидентът Сандекър. Гласът му беше изменен от пронизително бръмчене. Изглежда се намираше във въздуха.

— След четири минути на покрива ще кацне военноморски „Блек Хоук“ — каза Сандекър. — Искам да се качиш.

— В момента съм малко зает — отвърна кисело Пит.

— Знам — сряза го Сандекър. — Ирам изтормозил момчетата от АНС за повече данни за Тесла. Когато не му ги дали, хакнал

компютърната им система, за да измъкне още няколко файла. Като познавам Ирам, едва ли го е направил без твоя заповед.

От самото начало Пит очакваше, че ще ги хванат, но не очакваше да стане толкова бързо.

— Може да съм оставил у него впечатление, че ще погледна на другата страна — каза той. — Но те не бива да ни прочат. Не и в момент като сегашния.

— Имаш късмет, стари приятелю, защото най-накрая ги убедих да се съгласят с теб. Ще ти дадат всичко, с което разполагат за Тесла. Но искат преди това да видиш нещо. Остават ти три минути. Ще се видим на покрива.

Пит наистина нямаше избор.

— Къде отиваме? — въздъхна дълбоко той.

— Хеликоптерът ще ни закара до „Андрюс“ — отговори Сандекър. Имаше предвид военновъздушната база на шестнайсет километра югоизточно от Вашингтон.

— А от там?

— Ще разбереш, когато хеликоптерът се отдели от земята.

ГЛАВА 27

Корабът на НАМПД „Джемини“, приблизително 750 мили североизточно от последното известно местоположение на „Орион“

В затъмнената комуникационна зала на „Джемини“ Гамей Траут се взираще в компютърния еcran. От щабквартирата на НАМПД пристигаха нови заповеди.

Пол седеше до нея и четеше на глас.

— „Орион“ не отговаря на нито един опит за установяване на връзка. Продължете към последното известно местоположение на кораба с максимална скорост. Бъдете готови да започнете спасителни или издирвателни операции, ако не намерите кораба. Преминаващ сателит не успя да открие инфрачервен подpis в радиус от петстотин мили от последното известно местоположение на „Орион“. Поради гъста облачна покривка на този етап визуално потвърждение не е възможно.

Съобщението изглеждаше хладно и бюрократично. Сякаш корабът не беше пълен с техни приятели и колеги.

— Не е възможно! — промълви Гамей. — Без авариен сигнал? Без обаждане за проблем? Няма начин някой от корабите ни да потъне толкова бързо.

Пол продължи:

— Следващите заповеди засягат набора от детекторни устройства, предоставен от госпожица Андерсън. Не го активирайте при никакви обстоятелства! Ако вече е попълнен, разкачете го от хардуера на системите на „Джемини“, за да не може да се използва.

Установихме пряка времева корелация между активирането на детектора на „Орион“, експлозията на неутрино частици с голяма енергия, засечена от надземните станции на АНС, и последните данни, получени от „Орион“. Засега е неизвестно дали експлозията се дължи на детектора, но на този етап не можем да изключим тази възможност.

Само след няколко часа щяха да са готови да активират собствените си устройства.

— Възможно ли е наистина да са се самовзривили?

— Експлозията в Ягишири, унищожила лабораторията на Теро, така и не е получила обяснение досега — каза Пол, — но според Йейгър е по-вероятно детекторът да е издал местоположението им и така Теро е имал възможност да нанесе удар.

„Джемини“ вече променяше курса си. Двамата усещаха бръмченето на двигателите и витлата. Гамей погледна към картата.

— Седемстотин и петдесет мили — измърмори тя. — Трийсет часа. Прекалено дълго е. Няма да издържат.

И Пол изглеждаше мрачен.

— Ако са във водата, значи са обречени — каза той. — Три или трийсет часа — няма никаква разлика. Да се надяваме, че са успели да се качат на лодките.

Гамей му беше благодарна за усилието да я успокои, но знаеше как стоят нещата.

— Ако корабът е потънал толкова бързо, че аварийният сигнал не е могъл да се задейства, какъв е шансът да са се качили на спасителните лодки?

Представяше си какво преживява в момента екипажът на „Орион“. Температурата на водата навярно беше около нулата, а тази на въздуха нощем падаше под нулата.

Пол посегна към нея и я прегърна.

— Не можем да спрем да се надяваме. И няма да се откажем да ги търсим.

— Ето затова те обичам, Пол — промълви тя. — Колкото и да ме подлудяваш понякога, наистина знаеш от какво имам нужда.

— Знам и друго — отвърна той. — Че Кърт и Джо са от хората, които оцеляват. И че всеки мъж и жена на този кораб е добре обучен. Така че да не ги отписваме все още. Вместо това да се подгответим да им помогнем, когато стигнем там.

Тя обви ръце около кръста му и кимна.

— Добре, но не ме пускай още. Имам нужда да постоя така още малко, преди да се върна в реалния свят.

* * *

На седемстотин и петдесет мили от „Джемини“ оцелелите от „Орион“ се бяха сгущили един до друг на малкия оранжев сал, който се люшкаше по вълните.

През последните четири часа салът постоянно се вдигаше и спускаше, обграден от абсолютна тъмнина. През дебелия пласт облаци не се виждаха нито луната, нито звездите. С изключение на мътния блясък, който идваше от часовника му, Кърт не виждаше никаква светлина наоколо.

Още по-лоша от тъмнината беше тишината. Но най-ужасен беше студът.

Мразовитият въздух беше болезнено омаломощаващ за мъжете и жените в мокрите им дрехи. Макар че се бяха сгущили един до друг под термалното одеяло, телесната им температурабавно спадаше — процес, който щеше да се ускори, след като телата им преработеха последната храна, която бяха изяли.

Кърт вече беше гладен, макар че полагаше всички усилия да не мисли за храна и вместо това се опитваше да си представи, че е на някой средиземноморски плаж с горещо слънце и питие в ръка. Образът обаче нещо отказваше да се задържи дълго.

Всички бяха изпаднали в нещо като транс. Кърт реши, че ще е най-добре да разчупи тишината по някакъв начин.

— Как мислиш, дали има шанс ония твои извънземни приятели да слязат да ни приберат? — измърмори той на Джо. — Бих предпочел някой топъл космически кораб със зелени човечета вместо този леден сал.

Джо вдигна рамене.

— Май и те не обичат студа. Розуел, Айърс Рок, Чичен Ица... Ако се бяхме разбили малко по-близо до някое от тези места, щяхме да имаме шанс.

Кърт не си направи труда да изтъкне, че край нито едно от тези места няма много вода.

— „Дорадо“ и „Джемини“ не са далеч — каза той. — Ако аварийният ни сигнал се е задействал, значи вече са на път.

— Как мислиш, дали на борда имат автомат за горещ шоколад?
— попита Джо.

— Надявам се.

— А сауна? — попита някой от останалите.

— Нещо ми подсказва, че НАМПД не е фен на идеята за сауна на корабите.

— Жалко — измърмори Джо.

— Аз ще се задоволя със сухи дрехи и топла бутилка — заяви Кърт. — А междувременно се опитвам да си представя суха сауна с гладка дървена облицовка на стените и аромат на евкалиптово масло. Само че нещо не ми се получава. Съзнанието определяло битието и тъй нататък — тая работа май е по-трудна, отколкото си мислим.

— Не знам дали си прав — каза Джо. — Лично аз се убедих, че чувам приближаващ кораб.

Кърт наклони глава. Не чуваше нищо.

— Какъв кораб? — попита той.

Думите прозвучаха странно. Устните им бяха почти замръзнали.

— Хубава голяма яхта — осведоми го Джо. — С няколко мацки от списания, няколко момичета от „Хавайън Тропик“ и добре зареден бар. Мисля, че чувам дори джаз група, която свири парче на Луис Армстронг.

— Започваш да откачаш — каза Кърт. — Но щом трябва да фантазираш...

И спря по средата на изречението. Колкото и да беше странно, стори му се, че и той чува в далечината шум на двигатели. Ако имаше какъвто и да е вятър, може би нямаше да го чуе, но неподвижният въздух беше ужасно тих.

Кърт отметна края на термалното одеяло за раздразнение на останалите.

— Ей! — измърмори някой. — Какво правиш?

— Тихо!

— Какво?

— Джо чу кораб, аз също.

Кърт се взря напрегнато в нощта. Ако наблизо наистина имаше кораб, светлините му трябваше да се виждат. Той обаче не виждаше нищо.

— Чувам го! — обади се Хейли. — И аз го чувам!

Кърт се зачуди дали това не е масова халюцинация. Често се случваше при корабокрушенците, но обикновено едва след като прекарат дни в морето и се дехидратират.

— Дай ми ракета! — каза Кърт.

Джо му подаде сигналния пистолет. Вече ясно се чуваше шумът на тежки дизелови двигатели. Някъде наблизо имаше кораб, който поради някаква причина се движеше без светлини. Но по-важното беше, че приближава.

Кърт вдигна пистолета към небето и дръпна спусъка. Ракетата изсвистя право нагоре и освети морето край тях. На около осемстотин метра от тях имаше товарен кораб. Беше се насочил приблизително в тяхната посока, макар че щеше да мине източно от тях.

— Не е от нашите — обади се капитан Уинслоу.

— Не е и яхта с джаз група и бар — каза разочаровано Джо. — Но нищо, пак ще се кача.

Ракетата свети около четирийсет секунди и след това отново се въззари мрак.

Те чакаха.

— Няма начин да не са я видели — заяви Джо.

Кърт зареди нова ракета.

— Да се надяваме, че не спят и не гледат телевизия.

Тъкмо се канеше да изстреля втората ракета, когато шумът от големите двигатели се промени.

— Спряха двигателите! — обади се радостно Уинслоу.

Кърт се спря, преди да изстреля ракетата. Чакаше и се надяваше.

Близо до кърмата на големия кораб се появи лъч светлина. Затанцува по водата, и накрая се прикова в оранжевия сал. За миг угасна, а после започна да присвятква — изпращаща съобщение.

— Включи фенерчето — каза Кърт.

Джо се премести до ръба, включи фенерчето и започна да изпраща сигнал за помощ по морзовата азбука.

От кораба последваха още присвятвания.

— Идват! — съобщи капитанът, като разчете съобщението, преди Кърт да успее да проговори. — Ще ни приберат!

Над сала се надигна вик „Ура!“

Светлината се прикова върху тях и корабокрушенците видяха как товарният кораб спира — първо намали, а после заобиколи и спря на

стотина метра на запад от сала, блокирайки донякъде течението.

С огромен ентузиазъм Кърт и Джо загребаха към кораба. Усилията им бяха възнаградени, когато оранжевият надуваем сал се бълсна в боядисания в синьо корпус.

На десет метра над главите им в корпуса се отвори широк товарен люк и в дупката се появиха няколко лица. Спуснаха кош, за да издърпат ранения моряк. След задържането на сала провесиха товарна мрежа край корпуса вместо стълба, за да се покатерят и останалите.

Накрая останаха само Кърт и капитанът.

— След теб! — каза Кърт.

Капитанът поклати глава.

— Корабът ми потъна без мен. Най-малкото, което мога да направя, е да сляза последен от спасителния сал.

Кърт кимна, завърза сигналния пистолет на колана си и се закатери по мрежата.

Погледна надолу и видя, че Уинслоу се хваща за мрежата, а оранжевия спасителен сал се понася в морето. Истината бе, че извадиха голям късмет — късмет, че оцеляха след потъването на „Орион“, късмет, че не получиха хипотермия, късмет, че ги прибра друг кораб.

Всъщност бяха извадили не голям късмет, а направо огромен. Спасителите им не бяха от НАМПД, нито от някоя военноморска или брегова охрана. Корабът беше търговски. Дванайсет метра над главата си Кърт едва-едва различи очертанията на товарни контейнери, подредени в три редици един върху друг.

В главата му започна да се оформя една мисъл — ненадейно прозрение, което се помъчи да проблесне в уморения му полузамръзнал мозък. „Намираме се на хиляда мили от най-близкия търговски маршрут“ — каза си той. Какво, за бога, търси тук контейнеровоз?

Когато го издърпаха през люка, получи част от отговора под формата на черен пистолет, притиснат към слепоочието му.

Огледа се наоколо. Останалите оцелели стояха на колене, заобиколени от мъже със суров вид и автомати „Калашников“.

Капитан Уинслоу се качи след Кърт и получи същото посрещане.

Останалата част от отговора дойде секунда по-късно, когато един от въоръжените мъже вдигна корабния телефон.

— Да — каза той, притиснал телефона до ухото си, и се извърна обратно към пленниците. — Извадихме голям късмет. Жената е с тях.

— Руснаци! — измърмори Кърт.

Мъжът затвори телефона в момента, в който корабът се разтресе от вибрацията на витла. Приближи се към Кърт. Беше висок, но слаб. Половината му лице бе покрито с рани, които бяха започнали да хващат коричка. Въпреки това Кърт го позна.

— Ето че пак се срещаме — каза Киров и стовари дулото на автомата си върху краката на Кърт.

Кърт се свлече на колене. За миг изпита благодарност, че краката му са почти безчувствени.

Потисна порива си да отвърне на удара или да каже нещо саркастично. И тъй като Киров не го застреля, реши, че е постъпил мъдро. Или поне така си мислеше, докато Киров не направи крачка към отворения люк, през който, докато корабът набираше скорост, бе започнал да нахлува студен жилещ въздух.

— Ти ме накара да скоча от влак в движение — каза Киров и погледна към студеното море отдолу. — Изглежда, съдбата иска да ти върна услугата.

И кимна към хората си.

— Изхвърлете го!

Двама мъже сграбчиха Кърт и се опитаха да го повлекат към люка. Кърт се изтрягна от единия и стовари юмрук в лицето на другия, но в мелето се намеси и трети.

Докато всички очи бяха приковани в Кърт, Джо рязко се завъртя и бълсна насочения към него автомат. Както си беше на колене, нанесе ъперкът в слабините на пазача, който падна, изтърва оръжието и изсумтя, обзет от убийствена болка.

Капитан Уинслоу се хвърли към един от пазачите и се сборичка с него, преди руснакът да успее да стреля.

Настъпилата безредица отвлече вниманието на Киров. Кърт успя да се освободи с ритник от последния пазач, хвърли се към Киров и го стисна в хватка ключ, преди другите руснаци да успеят да реагират.

— Стига!

Гласът му отекна гръмко сред металните стени на малкото помещение. Всички погледнаха към него. Той изцеждаше живота на

Киров с едната си ръка. С другата държеше сигналния пистолет опрян до бузата му.

В помещението настъпи тревожна тишина. Джо взе една пушка, която лежеше на пода, но най-близкият пазач вдигна оръжието си.

— Кажи на хората си да свалят оръжието — изръмжа Кърт, — или ще ти направя химичен пилинг, от който никога няма да се оправиш.

Киров преглътна с усилие и адамовата му ябълка заподскача нагоре-надолу.

— Свалете оръжието! — нареди Киров. — Но не го пускайте.

„Полупобеда — помисли си Кърт. — По-добре от нищо.“

Тъкмо мислеше какво да направи сега, когато до слуха му стигна шум от отключване на врата.

Кърт се обърна тъкмо когато вратата се отвори широко и през люка се показа един мъж, як като дъб. Въпреки размерите си той се движеше плавно. Носеше тъмни панталони и черен пуловер. Имаше високи ъгловати скули, почти като огледала на спортна кола.

В негово присъствие руските командоси веднага се поизправиха. Кърт предположи, че това е началникът на Киров. Определено приличаше на такъв. Беше въоръжен с два черни пистолета, макар че засега си стояха в кобурите, по един от двете страни на гърдите му.

— Какво става тук? — попита той.

— Малко разногласие — обясни Кърт. — Твойт плужек искаше да ме хвърли в океана. А на мен не ми се щеше да участвам в програмата „хващане и пускане“.

— Да, така изглежда — прие обяснението непознатият.

— Ти кой си? — попита Кърт. — Не беше във влака.

— Казвам се Григорович — отвърна новодошлият. — И си прав, наистина избегнах този жалък епизод.

После се огледа наоколо.

— Ти май си направил всичко, което ти позволява ситуацията — обърна той се към Кърт. — Но ние сме повече и сме въоръжени. От всички вас жената е единствената, която има стойност за нас, а Киров не ме интересува чак толкова, че да преговарям за живота му.

После се обърна към един от командосите:

— Застреляй и двамата!

Командосът вдигна автомата и се прицели. Кърт се подготви да бълсне Киров напред като жив щит и да стреля със сигналния пистолет в лицето на Григорович.

— Чакайте! — извика един глас.

Принадлежеше не на друг, а на Хейли.

— Той е единственият, който знае! — викна тя.

Всички замряха.

— Единственият, който знае какво? — попита Григорович.

— Знам за заплахата — заяви Хейли. — Най-напред ще накажат моята страна, после Русия и накрая Съединените щати. Вие сте руснаци. Навсякъде и вие като нас се опитвате да заловите Теро. Затова сте тук. Затова се опитахте да ме свалите от влака. Навсякъде си мислите, че мога да ви помогна да го откриете, но грешите. Кърт е единственият, който знае къде е Теро.

Кърт усети лека надежда. Хейли мислеше бързо.

— Наистина ли очакваш, че ще ти повярвам? — попита мускулестият руснак. — Ти си ученият. Имали са причина да те вземат — същата причина, поради която ние се опитахме да те отвлечем. Защото ти си единствената, която разбира какво прави Теро. Следователно е логично ти, а не той да си разбрала къде се намира Теро.

— Компютърът определи местоположението на Теро — заобяснява отчаяно Хейли. — Извадих разпечатка с това местоположение. Втурнах се към Кърт, за да му я покажа. На нея имаше числа и линии, но аз не знам нищо за азимут, обхват и координати. За бога, дори не обичам да излизам от Сидни! Показах я на Кърт, той я видя. Разчете я. Каза ми, че плаваме в грешна посока. А после ни удари вълната, разби кораба и ни потопи за трийсет секунди.

Командосите се спогледаха.

— Чудехме се какво е станало — каза Григорович. — Видяхме много отломки, както и някои от членовете на екипажа ви. Боя се, че всички бяха мъртви.

— Оръжието на Теро работи — обясни Хейли. — Откри ни, защото изльзихме вибрация. Което означава, че дори да направя детектор, ако го включите, само ще си подпишете смъртната присъда. Той ще ви унищожи точно така, както унищожи и нас.

Григорович се обърна към Кърт:

— Тя говори убедително, но това променя нещата само временно. Ще ми дадеш това, което искам, или ще убия приятелите ти един по един.

Кърт беше сигурен, че ще ги убие така или иначе.

— Не — заяви категорично той, — няма да стане така!

Руснакът вдигна вежди.

— Ще стане така, както аз кажа! — каза твърдо той.

— Не ми приличаш на глупак — започна Кърт, — затова не се дръж с мен като с глупак. Ако ти дам това, което искаш, вече няма да имаш нужда от нас. И тогава всички ще умрем. Не си въобразявам, че ако ти дам в ръцете единствения коз, с който разполагаме, ще спася когото и да било. Не съм чак толкова тъп.

— Тогава ще ти го изтръгна с изтезания — отсече Григорович. — Ще те накарам да проговориш.

Кърт погледна руския убиец право в очите.

— Давай. Може да проговоря. Може да ти дам местоположение. А може и да ти дам цяла дузина местоположения, така че да се луташ цяла вечност из Антарктика и да търсиш плячката си. А може и да те пратя право пред него, за да те вземе на прицел и да разбие този кораб така, както разби нашия. Наистина ли искаш да поемеш този риск? Давай, опитай се да ми изтръгнеш отговора със сила. Няма да разбереш какво получаваш.

Григорович изглеждаше впечатлен от предизвикателството на Кърт. Дори започна да се подсмихва.

— Гениален отговор — рече той. — Нещо повече: вярвам ти. Не защото нямам друг избор, а защото на твоето място щях да направя съвсем същото. Само че имам заповеди и ще ги изпълня... до последната подробност.

— Тогава ми позволи да ти помогна — каза Кърт.

Григорович присви очи.

— Преследваме една и съща цел — обясни Кърт. — Да спрем Тero. На теб може и да не ти пука кога точно ще се случи това, но ние бихме предпочели да побързаме, преди да е опустошил Австралия.

— Ние можем да го спрем — заяви Григорович. — Кажи ми къде да го намеря, и ще унищожа бърлогата му. Давам ти думата си, че когато свършим, ще освободим и теб, и екипажа ти.

— Имам по-добра идея — каза Кърт. — Ще ви заведа до него и тогава ще го унищожим заедно.

Григорович поглеждаше дълбоко въздух. Необходимостта да преговаря или да помисли за какъвто и да било компромис го разгневяваше. „Щом началното предложение не му хареса — помисли си Кърт, — окончателният вариант пък съвсем няма да му е по вкуса.“

— А освен това — продължи той — ще ни дадете оръжия. Пушки и резервни пълнители за мен, Джо, капитана и всеки друг член на екипажа ни, който поиска.

— Бройте ме и мен — обади се Хейли.

— Мен също — присъедини се помощник-капитанът.

Григорович вдигна вежди.

— Очаквате да ви дам оръжие? Тук, на този кораб?

— Да — каза спокойно Кърт. — И преди това няма да ти кажа и дума.

Григорович кипеше от гняв. Очите му се присвиха, а зъбите му изскърцаха. Беше в капан и го знаеше. Но не отхвърли директно предложението. Това означаваше, че най-малкото го обмисля.

— Един мой сънародник използва израза „мир посредством сила“ — цитира Кърт Роналд Рейгън. — Твоята и моята нация държаха взаимно ядрени оръжия до главите си цял половин век. Това осигури стабилни — макар и донякъде напрегнати — отношения. Но никой не дръпна спусъка, така че методът очевидно работи. Според мен все ще успеем да преживеем няколко дни при подобни условия, още повече, че имаме и обща цел.

— Това е лудост! — намеси се Киров.

Кърт прегърът отговора си, без да откъсва поглед от Григорович.

— Споразумяхме ли се?

Григорович се облегна на стойката за спасителна лодка и поглади замислено брадичката си. Кърт почти можеше да чуе как щрака мозъкът му.

— Ще ти дам един пистолет — каза най-накрая той. — А на този от приятелите си, когото избереш, ще дам една пушка. Няма да получиш от мен нищо повече — освен смърт.

— Докато не постигнем общата си цел — добави Кърт.

Григорович не каза нищо в отговор на това заявление. Само погледна към Джо.

— Ти! Въоръжи се.

Позволиха на Джо да вземе една пушка. Той бързо я провери и я насочи към Григорович. В отговор двама от командосите насочиха оръжията си към него.

— Виждаш ли? — отбеляза Кърт. — Спокойно и стабилно.

После освободи Киров, подаде сигналния пистолет на капитан Уинслоу и грабна от палубата един от пистолетите „Макаров“. Дръпна затвора, за да се увери, че в патронника има патрон, и после върна ударника на мястото му.

— Получихте оръжията си — каза Григорович. — Сега ще ме придружиш до мостика и ще кажеш на навигатора в коя посока да се движим.

Кърт погледна към другите и получи поредица от погледи в смисъл „Надявам се, че знаеш какво правиш.“ Кимна уверено.

— Води ме!

Руснакът мина през люка. Кърт го последва, а зад тях се занизаха Киров и всички останали.

Пътят до мостика щеше да им отнеме не повече от минута — време, което Кърт можеше да удължи, ако започнеше да влачи крака. Но това беше цялото време, с което разполагаше, за да състави план, който да насочи товарния кораб във върната посока и да задоволи руснаците, без в същия миг отново да направи безполезни и него, и останалите оцелели членове на НАМПД.

„Най-много две минути“ — помисли си Кърт. И това време вече течеше.

ГЛАВА 28

Мостикът на моторния кораб „Рама“, 23.40 часа, пет мили на югоизток от мястото на потъването на „Орион“

— Чакаме, господин Остин!

Думите излязоха от устата на Григорович, но можеше да ги е изрекъл всеки един от командосите, от моряците виетнамци, които управляваха кораба, или дори от оцелелите членове на НАМПД всички те стояха и гледаха с очакване към Кърт.

Двайсет души, половината от които въоръжени, набълъскани в помещение, по-подходящо за осем или десет. „Идеална рецепта за бедствие.“

— Дай ни курс — добави Григорович, вдигна пистолета и дръпна затвора.

Кърт продължи да гледа право напред. Стоеше до учудващо модерна щурманска маса. Всъщност пред огромен плосък монитор с тъчскрийн. Екранът беше бял, с черни индикационни линии. Изображението беше почти идентично с това на старите карти, когато ги осветят отдолу. Разликата беше, че този еcran имаше функции за увеличаване и намаляване на изображението, можеше да показва теченията, вятъра и приливите. Можеше да предоставя информация по десетки различни начини.

Което в настоящия момент ни най-малко не можеше да помогне на Кърт.

Сега еcranът беше центриран на местоположението на моторния кораб „Рама“, обгърнат единствено от дълбоко море, чак до ръба на картата.

— Намали увеличението — каза Кърт.

Навигаторът виетнамец погледна към Григорович, който кимна.

Навигаторът докосна екрана и почука по икона с увеличително стъкло и малък минус вътре. Екранът промени резолюцията си и показа ново ниво на увеличение — четиристотин мили от единия до другия ъгъл.

— Намали увеличението — повтори Кърт.

Повториха процедурата още няколко пъти, докато накрая картата покри по-голямата част от Южното полукълбо.

— Ако и сега не е на картата, ще ни трябва повече гориво — отбеляза Григорович.

Хората му се разсмяха, но смехът им беше нервен.

— Увеличи два пъти — каза Кърт.

Този път в горния десен ъгъл на фокусираната карта се появиша Пърт и югоизточният край на Австралия. Покрай долния ръб на екрана се виждаше назъбеният бряг на Антарктика. В крайната лява част на изображението стърчеше върхът на Мадагаскар.

Кърт впери поглед в самия център на картата, прикова очи в точката, която маркираше моторния кораб „Рама“. Опита се да види с периферното си зрение — не искаше да отклони дори най-бегло поглед в каквато и да било посока, за да не издаде какво търси. Умът му трескаво препускаше. Трябва да има начин.

Знаеше къде трябва да отиде този кораб, но как можеше да насочи „Рама“ към целта, без да издаде местоположението на руснаците?

Григорович направи крачка напред и притисна в тила му студеното дуло на пистолета.

— Няма да те питам пак! — каза той.

Отговорът осени Кърт като прозрение — спомен, извлечен от всички години, в които изучаваше правилата на морската война. Щяха да криволичат, да променят курса почти произволно на всеки няколко часа, така както съюзническите конвои се бяха изпльзвали на немските подводници през Втората световна война.

Подобен подход имаше две предимства: първо, така руснаците щяха постоянно да правят предположения и щяха да оставят Кърт и екипажа от НАМПД живи, и второ, ако случайно някой наблюдаваше, можеше да забележи един контейнеровоз, загубен в края на света, и да се запита защо ли е поел по такъв наудничав курс.

— Рулеви — каза Кърт, все още приковал поглед в центъра на картата, — би ли завъртял кораба на 195 градуса?

Григорович свали пистолета и отстъпи назад. Всички очи се приковаха в картата. Рулевият въведе координатите. На картата се появи линия. Водеше почти на юг, със съвсем лек наклон на запад.

Минаваше по върха на назъбен малък полуостров, който стърчеше от Антарктика.

— Значи станцията на Теро е там? — попита без заобикалки Киров. — В Антарктика?

Кърт не каза нищо. Внимаваше погледът му да е неподвижен и изчисляваше скоростта на кораба.

„Рама“ започна завой — първият етап от криволиченето на Кърт. Той погледна часовника си. „Четири часа“ — помисли си. След четири часа щеше да им даде ново направление.

— Отговори ми! — настоя Киров и го сграбчи.

— Чакай! — викна му Григорович. — Вече сме на път. Предполагам, че ако някак се отклоним от курса, нашата пътеводна звезда господин Остин ще ни насочи пак.

Очевидно разбираше какво прави Кърт. И очевидно нямаше нищо против. Кърт вече нямаше никакво съмнение, че не греши по отношение на Григорович, когато руснакът подаде една пушка на капитан Уинслоу.

— *Detente*^[1] — обясни той. После погледна към един от виетнамските моряци и щракна с пръсти. — Заведете ги в каютите им. Двамата с господин Остин ще отидем да пийнем по едно.

Ситуацията се бе развила по-добре, отколкото можеше да се надява Кърт. Бяха спечелили малко време, а освен това сега имаха две пушки и един пистолет. Можеше и да оцелеят до сутринта.

* * *

Дърк Пит стоеше на един нисък хълм, обграден от мъглата и заобиколен от високи борове и кедри. Двамата с вицепрезидента Сандекър се качиха на един бомбардировач Б-1, който извършваше трансконтинентален полет, и летейки със свръхзвукова скорост, пристигнаха във военновъздушната база „Травис“ в Северна Калифорния почти цял час преди следващото си излитане, поне според местното време.

Полетът беше страхотен и достави удоволствие на Пит като пилот. Ако знаеше целта на пътуването, щеше да му хареса още повече.

От Травис хеликоптер „Ес Ейч-53 Сий Сталиън“ ги отведе на северозапад. Свистеше над земята като буря и най-накрая ги остави на оголения връх на недостъпен хребет, който гледаше към езерото Сонома.

Там Пит и Сандекър се срещнаха с Джим Къlvър, шефа на АНС. Той кипеше от гняв и двамата с Пит може би щяха да се сбият, ако Сандекър не беше там, за да се намеси.

— За какви се мислите? Да хаквате защитена база данни на АНС?

— Смея да твърдя, че едва ли е била чак толкова защитена, щом успяхме за един ден — отговори Пит, макар да знаеше, че малко хора на този свят имат способностите на Йейгър. — А освен това — добави той, — изобщо нямаше да се налага да го правя, ако бяхте проявили малко повече отзивчивост и ни бяхте предоставили някой и друг отговор за Тесла и за една теория, която преди седемдесет години или е изгорил, или е скрил.

— Значи признавате?

— И още как — потвърди Пит. — Имаме терорист на свобода, който заплашва да превърне цяла една държава в паркинг. И няма да оставя и един-единствен камък непреобрънат, щом има възможност да го спра. Ако това ви дразни, съжалявам, но не ми пука. Един от корабите ми вече изчезна. Може да са го потопили заедно с целия екипаж. Каквато и тайна да се опитвате да опазите, не ми пука за нея, когато става дума за живота на всички тези хора.

Къlvър се отдръпна назад. Годините, прекарани на Уол Стрийт и в заседателните зали, последвани от успешна политическа кариера, не го бяха подготвили за ситуацията, пред която го изправяше Пит. Гневът в бистрите зелени очи на шефа на НАМПД накара Къlvър да забрави, че е два сантиметра по-висок и петнайсет кила по-тежък от Пит.

Той се обърна към Сандекър:

— Знам, че ви е приятел, господин вицепрезидент. И съм сигурен, че ще го защитите. Но това е непростимо.

— Той не само ми е приятел — заяви гордо Сандекър. — Той също така е и патриот, направил за тази страна много повече, отколкото някога ще направите вие и цялата ви армия от интриганти и бюрократи. Така че какъвто и да ви е проблемът, преодолейте го.

Президентът заповяда пълно сътрудничество по този въпрос. Затова сме тук.

— Вие двамата имате ли представа какъв е залогът? — попита Къlvър.

— А вие имате ли? — изстреля на свой ред Пит.

Къlvър кипеше от гняв. Каквато и съпротива да оказваше, знаеше, че току-що се бе провалил.

— Добре. Но искам да разберете едно: това, което ще ви покажа, е известно само на президентите на Съединените щати, както и на неколцина грижливо подбрани хора. Дори членовете на Конгреса не знаят. Смята се за държавна тайна от най-висок порядък. Ако проговорите за нея или по някакъв друг начин разкриете това, което ще видите тук, ви очаква наказание. Сигурен съм, че това се отнася дори за вас, господин Пит.

Пит се огледа.

— Не съм сигурен как това тук може да бъде някаква голяма тайна. Доколкото виждам, се намираме в национален парк или нещо подобно.

— Не — поправи го Къlvър, — намирате се над мястото на катастрофа. Това е истинският епицентър на земетресението в Сан Франциско от 1906-а година. Целият свят го смята за природно бедствие, но всъщност става въпрос за най-голямата рана, нанесена от нас на нас самите в историята на САЩ.

— 18 април 1906-а година — каза Пит. — Денят, в който са умрели Дениъл Уотърсън и генерал Хал Кортланд.

— Точно така — потвърди Къlvър. — Само че не са умрели в Топека, Канзас, и Сан Диего, Калифорния, както пише в документите. Умрели са тук, двайсет етажа под краката ни, заедно с още осемдесет и един человека — жертви, които не фигурират в официалния списък със загиналите при земетресението.

— Некролозите — прекъсна го Пит, разбрали какво се е случило.

— Всички те са еднакви, бяха променени само няколко думи: име, причина за смъртта и местоположение. Всички те са били написани от един човек като част от прикриването на истината. Никой не си е направил труда да внесе някаква разлика. Който и да ги е написал, не е подозирал, че съвременният компютърен анализ ще забележи повтарящия се модел.

— Било е 1906-а — отбеляза Кълвър. — Допускам, че не са мислили чак толкова напред. Елате!

Тримата навлязоха в гората. Минаха през електрическа ограда и стигнаха до запечатан капак, по-стабилен от който и да е морски люк, който някога бе виждал Пит. Всъщност му напомняше на вратите на планинския бункер на НОРАД, само че много по-малък.

Кълвър въведе код, а после извади карта-ключ. Разнесе се звук от разчупване на печат и люкът се отвори. Зад него се показаха стъпала.

Тримата влязоха и Кълвър натисна един по един редица от превключватели. Модерни халогенни лампи осветиха мебели в стила на 40-те години на XX век. Повървяха малко и се спряха пред друга запечатана врата. Минаха през нея и се озоваха в асансьор, който ги свали в осветена пещера.

Помещението беше грамадно, но изглеждаше създадено или поне укрепено от човешка ръка. На места по стените имаше бетонни площи. Стоманени греди, на места заварени и кръстосани, пресичаха пещерата във всички посоки. На Пит му се стори, че някой великан се е развилял с детски строител.

Накрая стигнаха до открито пространство. Пит погледна към бездна, която се простираше стотици метри надолу. Дъното ѝ беше пълно с вода.

— Тук се е провел експериментът — започна Кълвър. — Използвайки теорията на Тесла, Уотърсън заявил, че може да изтегли неограничена енергия. Построили машина, подобна на тази, която вашият приятел е открил в мината.

Пит се досети как са се развили събитията.

— След като Тесла се е отказал от „Уордънклиф“, Уотърсън е предложил идеята на армията и е склучил сделка с генерал Кортланд от свое име.

Кълвър кимна.

— Твърдял, че е разработил нова, подобрена версия.

— Зависи какво отделните хора смятат за „подобрена“ — отбеляза Сандекър.

— Правилно — съгласи се Кълвър и посочи към някакви блестящи частици по стените. — Виждате ли това? Нарича се шоков кварт. Образува се само при сблъсък на метеорит със Земята или при

избухване на атомна бомба. Цялата пещера е покрита с него, дори долу, в пропастта.

— От експеримента? — попита Пит.

Кълвър кимна.

— Уотърсън задействал машината си и започнал да получава обратна информация. Една линия, която свързва тази пещера с малка сигнална станция на повърхността, е записала какво се е случило. Многобройни вълни от енергия, предизвикани от първоначална малка вибрация. Всяка от тях била многократно по-силна от предишната.

— Значи експериментът на Уотърсън е бил успешен — отбеляза Пит.

— Прекалено успешен дори — потвърди мрачно Кълвър. — Уотърсън не могъл да спре машината. Не могъл да овладее енергията, която отприщил. Вълните ставали все по-силни, нахлували и се оттичали от тази пещера и я разтресли така, че я разрушили. Наблюдателите и военните били затрупани и смазани тук. Но опустошението продължило, докато най-накрая вълните предизвикали движение, което отдавна се очаквало в разлома Сан Андреас.

— Значи този експеримент е предизвикал земетресението в Сан Франциско през 1906-а? — попита недоверчиво Пит.

Кълвър кимна.

— По подразбиране това означава, че го е предизвикало американското правителство, а после така и не си признало. Загинали три хиляди души, безброй други били тежко обгорени или ранени. Осемдесет и пет процента от града били унищожени. Сега разбирате защо това трябва да остане в тайна. Ако хората разберат, никога вече няма да вярват на правителството.

Дърк Пит не вярваше на ушите си.

— Имам новина за вас, Кълвър: така или иначе никой не вярва на правителството. И основната причина за това е, че правителството крие тайни като тази.

— Това, което ви съобщих, не бива да излиза от тази пещера! — изсумтя Кълвър.

— Добре — съгласи се Пит. — Това, което се е случило преди сто години, не ме интересува. В момента се опитвам да попречи да се повтори, само че хиляда пъти по-ужасно. И за целта ми трябва теорията на Тесла. Знам, че е у вас. След смъртта му Агенцията за

собственост на чужденците е иззела документите му. Дали са ги на Службата за стратегически проучвания и всичко това води до вас.

— У нас е — призна Кълвър, — но не защото са я откраднали. Службата за стратегически проучвания довела Тесла тук през 1937-ма, когато той обявил, че ще публикува теорията. Показали му това място. Предоставили му данните и му разказали какво се е случило. Той им предал теорията още същия ден. Агенцията за собственост на чужденците просто се е уверила, че не съществуват други копия.

— Тогава ни дайте вашето — не се предаваше Пит.

— Ще ви го дам — съгласи се Кълвър. — Но да сме наясно: теорията и технологията трябва да останат в тайна. След този инцидент и други хора са се доближавали до това, което е открил Тесла. Деветдесет и девет процента от тях го докосват, а после се отклоняват в друга посока, дори сериозни учени. Тези, които не се отклониха, преживяха трудни моменти.

— Значи сте наблюдавали Теро — уточни сухо Пит. — И навярно сте се погрижили да не успее.

— Не беше трудно — призна Кълвър. — Той е напълно откачен. Страда от самозаблуди, а може би е и шизофреник. Просто помогнахме на хората да видят това по-ясно.

Пит хвърли поглед към Сандекър.

— Това, че си параноичен, не значи, че не те преследват.

— Така е — съгласи се вицепрезидентът.

Пит се извърна към Кълвър.

— Навярно можехте да спестите на света много болка, ако просто го бяхте привлечли в редиците си.

— Трябваше да го застреляме — отвърна горчиво Кълвър. — Не гоискаме в редиците си — нито него, нито някого като него. Не искаме никой да си играе с това. Никога!

Пит присви очи.

— Защо? Опитваме се да развием всякакви други технологии. Атомни бомби, биологични и химически оръжия... Защо не това?

Кълвър замълча. После започна отдалече:

— С жена ми имаме ферма, господин Пит. Имаме няколко крави, няколко кози, няколко коли за всякакъв терен и много кучета. Някои кучета са големи, други са малки, някои — добри, други — не, а трети са дори злобни. Но има един мършав пес, който така и не можах да

разбера. В поведението му няма никаква последователност — в един момент е дружелюбен, а в следващия се опитва да ти откъсне ръката. Това куче ме плаши повече от злобните. Плаши и другите кучета. Стоят настрани от него. Дори големите, водачите. Енергията на нулевата точка е нещо такова. Непредвидима и произволна. АНС я изучава от десетилетия. И прекалено много ни е страх да повторим никакъв експеримент от този вид, защото при всяка проверка излизат цял куп възможни резултати, а не само един. Можете ли да си представите да вдигнете пистолет и да стреляте, ако шансът да улучите и шансът оръжието да гръмне в лицето ви е петдесет на петдесет?

— Не — призна Пит.

— И аз не мога — потвърди Къlvъr. — Но точно така стоят нещата. При пистолета натискаш спусъка и куршумът излиза. При бомбата натискаш детонатора и експлозивите избухват. Дори при водородната бомба си има определена последователност. Но с тази енергия... С тази енергия резултатите са произволни, сякаш тя има свой собствен разум. А това означава, че натиснеш ли бутона, няма никаква сигурност. В този момент може да се случи всичко.

Пит си спомни думите на Йейгър, че енергията на нулевата точка била като дух на настроения и най-добре било да го държат в бутилка. Изглежда, от АНС бяха съгласни. Имаше чувството, че Къlvъr има конкретна причина да набляга на това.

— Какво всъщност се опитвате да ни кажете?

Къlvъr все още не искаше да заговори без заобикалки. Може би се наслаждаваше на малкото власт, която му бе останала.

— Накарайте вашия човек да пусне проверка — каза той. — Ако не е съгласен с нашите хора, може да поспорим. Но при никакви обстоятелства не бива да допускаме това устройство да заработи. Уверявам ви, че точно това е позицията и на президента. В момента към това място са се отправили две атомни подводници, готови за атака. Веднага щом разберем местоположението, ще го унищожат с ядрени ракети.

Пит погледна към Сандекър, който мрачно кимна. Вече му бяха съобщили за това.

— Трябва да го направим — каза вицепрезидентът.

За своя изненада Пит осъзна, че е съгласен.

[1] букв. Разведряване, свободно (фр.). — Б.пр. ↑

ГЛАВА 29

Моторен кораб „Рама“, 03.30 часа местно време

След като се отби в столовата и се преоблече, Кърт седна в мръсна каюта със сиво-кафяви стени, осветена от една-единствена нажежена до бяло крушка.

Пред него на малка масичка беше поставена дъска за шах. Партията вече беше наполовина разиграна. Около една четвърт от фигурите стояха на страна — повалени войници, вече взети от другия играч.

Отляво имаше почти празна бутилка водка „Столичная“, както и две чаши, които Антон Григорович току-що бе долял за седми път. Отдясно — така че и двамата да могат да го стигнат лесно — беше пистолетът „Макаров“, който руснакът бе дал на Кърт.

Кърт бе прекарал тук почти цялата нощ. Това беше третата им партия. От време на време Григорович му задаваше въпроси, които Кърт се стараеше да отклонява. През повечето време обаче седеше и се мръщеше.

Кърт предполагаше, че това е някакъв тест — проверка дали носи на алкохол и дали умее да държи езика зад зъбите си.

Григорович огледа мълчаливо дъската и най-накрая пълзна един офицер в полето на Кърт. Този ход създаваше възможности — заставяше Кърт да избере дали да спаси пешка, дали да спаси топ или да атакува и да се откаже и от двете.

След като направи хода си, Григорович бутна една от преливащите чаши към Кърт и вдигна другата към устните си.

Гаврътна я, а после се извърна към бутилката, за да я напълни пак. През това време Кърт изля чашата си в сандъче с умираща папрат и бързо я поднесе към устата си.

Допи последната гълтка точно когато Григорович се обърна към него.

— На твоето място не бих го направил — каза Кърт и оставил решително чашата на масата.

— Кое? — попита Григорович. — Офицерът или водката?

— Така ми даваш възможност да ти дам шах — каза Кърт.

— Само ако ме оставиш да взема една от фигурите ти — подчертва Григорович и гаврътна чашата.

Кърт огледа внимателно дъската.

Премести топа до една пешка, за да защити и двете, вместо да заплаши Григорович с шах, който руснакът лесно можеше да избегне.

— Мисля, че не разбираш тази игра — каза Григорович. — Постоянно играеш в защита, пазиш си пешките. Тази игра, също като живота, се печели с нападение.

И взе още една от фигурите на Кърт, при което безразсъдно постави царицата си в опасност.

— Какво знаеш ти за живота? — попита Кърт. — Освен да го прекъсваш?

Този път той беше този, който поsegна към бутилката и наля чашите. Постара се ръката му да затрепери и да изглежда несигурна.

Григорович се подсмихна.

— Знам, че животът означава да намериш своето място в цялата тази лудост — каза той. — За някои хора това е лесно. Може би за теб е било така. Но моята пътека беше по-сложна. Когато бях момче, майка ми ни напусна — характерът на баща ми и опакото на ръката му ѝ дойдоха в повече. Така че той, естествено, си го изкарваше на мен. Когато пиеше, за всичко бях виновен аз. Когато беше трезвен, за всичко бях виновен аз.

Григорович поклати глава.

— Каквото и да правех, все беше недоволен. И тогава ме пребиваше. Любимата му игра беше да ме изхвърля навън и да ме кара да стоя в ледената вода на тресавището. Тя ми стигаше до бедрата, краката ми замръзваха и когато това станеше, той ме пребиваше с колана си, докато водата почервенееше или докато коленете ми се подгънха и паднех в мочурището. Не усещах долната половина на тялото си, но пък усещах още по-силно всеки сантиметър от този колан върху гърба си.

Кърт вдигна поглед от дъската.

— Един ден — продължи Григорович — реших, че ще остана прав. Ще остана прав, докато ме убие, и тогава ще бъда свободен. Стоях, докато ме пребиваше, и успях да не падна. Това го вбеси още

повече, докато най-накрая влезе във водата и се опита да ме събори. Това събуди нещо у мен — нещо, което не бях изпитвал никога дотогава. Бях го накарал да се промени. И така, вместо да го оставя да ме удави, започнах да се боря с него. За пръв път в живота си го ударих с юмрук. И когато го превърнах в кървава каша, взех онзи колан и удуших с него жалкото копеле.

Кърт не каза нищо.

— Погледът му — продължи Григорович. — Изражението му, докато умираше, не изразяваше нито шок, нито страх. Изразяваше гордост. За пръв път в живота си и за последен път в неговия бях успял да го впечатля.

Кърт обърна поредната чаша водка.

— Защо ми разказваш тази трогателна семейна история?

— Защото от този ден нататък вече знаех кой съм — отвърна студено Григорович. — От този ден нататък вече разбирах живота. Разбрах какъв ми е предопределено да стана. Убиец. Наемен убиец. Това е дарбата ми. Никога не съм се провалял при изпълнението на задача. Никога не съм оставял набелязаната мишена неуничожена. Това е съвършенството. Аз съм съвършенството!

— Освен Тero — вметна Кърт.

Споменаването на името сякаш потопи Григорович в мрачни размисли.

— Стига! — настоя Кърт. — Не е толкова трудно да се досети човек. Някой е взривил лабораторията на Тero и я е направил на парчета. По някакъв начин той е оцелял, а сега Русия е в списъка му с мишени. Вие сте били тези, които сте го взривили. Изглежда, сте смазали всичко, освен главата на змията. Бих казал, че с нея сте се провалили с гръм и трясък.

Григорович се хвърли през масата и шахматните фигури се разпилиха из стаята, когато се опита да сграбчи пистолета. Стигна до него, преди Кърт да успее да реагира.

Кърт направи друго. Лявата му ръка се стрелна към бутилката с водка, сграбчи я и я разби в стената, след което доближи нащъренената основа до врата на Григорович. То се допря до кожата на руснака в мига, в който дулото на пистолета „Макаров“ се заби в корема на Кърт.

Предпазителят беше вдигнат, черният дроб на Кърт — незашитен.

Но югуларната вена на противника му също бе незашитена. И единият, и другият можеше да сложи край на живота на врага си само за секунда, но се намираха в патова ситуация. Ако Григорович стреляше, тялото на Кърт щеше да се сгърчи в конвулсия и назъбеното стъкло на бутилката щеше да пререже вената на руснака. Ако Кърт натиснеше ръба на бутилката, щеше да нанесе на Григорович смъртоносен удар, но смъртта нямаше да е достатъчно бърза, за да попречи на деветмилиметровия куршум да мине през черния му дроб и да разкъса вътрешните му органи.

Двамата се погледнаха в очите — двама мъже на прага на битката.

— В шахмата това се нарича „кръв“ — каза Григорович. — Фигура за фигура — справедлива размяна. Но нашата размяна няма да е справедлива, нали? Сложи край на живота ми, и аз ще сложа край на твоя, но Киров ще накара да разстрелят екипажа ти преди зазоряване. Пешките, които така отчаяно се мъчиш да спасиш, ще умрат заедно с царя си. А предчувствам, че подобен изход не ти е по вкуса.

— Може и така да е — призна Кърт. — Но ако ме убиеш, ще загубиш единствения си шанс да намериш Тero, единствената възможност да заличиш единствения си голям провал. А гордостта ти няма да го допусне, колкото и да съм те разгневил.

Руснакът избухна в смях.

— Поне се разбираме!

Григорович свали пистолета и го пусна в ската на Кърт. После бавно се отдръпна от стъклото.

Кърт грабна пистолета и запрати настрана строшената бутилка.

— Ще намеря Тero и ще го унищожа — заяви Григорович. — За мен няма значение дали това ще се случи преди или след като е унищожил Австралия, Русия или останалата част от света. Ще го намеря и ще го убия, защото за мен това е нещо лично. И ще го направя, дори ако се наложи да тласна всеки мъж и всяка жена на този кораб към смъртта им.

Кърт кимна. Разпозна у руснака съвременен Ахав.

— Защо е необходимо да подтикваш толкова енергично хората си? — попита Кърт. — За тях заповедите не са ли същите като за теб?

— Заповедите да. Но самите те не са така пламенни като мен. Неспокойни са — още откакто разбрахме какво се е случило с твоя

кораб. Също като хората на Колумб, и те се страхуват, че това пътуване ще ни отведе отвъд ръба на картата.

— Ето защо ни даде оръжие — проумя Кърт.

— Ти и хората ти сте добър противовес срещу тях — призна Григорович. — Сега си имат други грижи, не мислят само как да се отърват от мен.

— Ти си бил същински Макиавели — отбеляза Кърт.

— До момента действа — изперчи се Григорович, — но не знам докога ще е така. Киров ги подстрекава и заговорничи срещу мен. Може пък да намерят смелост да ме предизвикат. Ако стане така, ти и хората ти със сигурност ще загинете.

— Или пък ще се сражаваме за теб — предположи Кърт.

— Колкото и странно да звучи, да.

— Предполагам, че нямаме избор — рече замислено Кърт. — Въпросът е следният: според теб с колко време разполагаме, преди това да се случи?

Григорович поклати глава.

— Не — каза той, — не е това въпросът. Въпросът е: докъде си готов да стигнеш, за да спреш Тero?

Ето значи какво било. Григорович си търсеше партньор, кръвен брат в преследването на плячката, която му бе избягала.

— За да попреча на Тero да убие милиони ли? — попита Кърт.

— До края на земята, ако е необходимо.

Григорович кимна. Точно този отговор искаше да чуе. По една случайност този отговор беше самата истина.

— Вече сме много на юг — каза руснакът. — Струва ми се, че почти сме там.

— Още не — отговори Кърт. Изправи се и погледна часовника си. Беше време за ново направление. — Кажи на кормчията да промени курса. Новият ни курс трябва да е 245 градуса.

— Значи все пак няма да ходим в Антарктика?

— Още не — каза Кърт, като запази истината за себе си. — Отивам си в каютата, за да поспя след всичко това. Ако Киров не ме убие през нощта, утре сутрин пак ще има промени в курса.

Григорович кимна и Кърт излезе в коридора. Там го чакаше един от командосите.

— Ти сигурно си пиколото — измърмори Кърт. — Заведи ме в каютата ми.

Мъжът наистина го поведе и накрая двамата стигнаха до двойка руски командоси, застанали пред каютата, в която беше настанен екипажът на НАМПД. Кърт мина покрай тях и влезе вътре, където го посрещна разгорещен спор.

Капитан Уинслоу и неговият помощник бяха от едната страна, Джо и Хейли от другата.

— ... до момента успя да ни опази — казваше разгорещено Хейли.

— Залага живота ни на карта — възрази помощник-капитанът.

— Ако им беше казал това, което искаха да чуят, всички ние вече щяхме да сме мъртви — намеси се Джо.

Очевидно на кораба назряваше не само един бунт.

— На кого да кажа това, което е искал да чуе? — попита Кърт.

Всички се обърнаха едновременно.

— На руснаците — отговори капитан Уинслоу. — Докато ти беше долу и пиеше с шефа им, те дойдоха и отведоха ранените ни хора в лазарета. Сега обаче ни казват, че никой няма да получи медицинска помощ, преди да им дадем повече информация.

На Кърт това не му хареса. Но нямаше връщане назад.

— Не знам дали това е правилният начин на действие — добави Уинслоу.

— Друг не ни остава — отсече Кърт.

— Трябва да им дадем нещо — настоя капитанът. — Поне някакъв намек.

— Не. Ако направят правилно предположение, всички ще умрем — обясни Кърт. — Ще ни окачат тежести на краката и ще ни хвърлят през борда, за да не хабят куршумите.

— Моряците ми са в шок — каза Уинслоу. — Умират. За бога, Кърт, прояви малко разум!

— Няма място за разум! — тросна се Кърт. — Не виждате ли?!

Останалите погледнаха към него, изненадани от този необичаен пристъп на ярост.

— Хванати сме в капан между един луд и един умопомрачен — обясни той. — Григорович не е наред с главата. За него това не е задача. Това е някаква вендета. Може би дори самоубийствена мисия.

Преди години не е успял да убие Теро и това го разяжда отвътре. Ако се наложи, ще ни убие до един само за да получи втора възможност да убие Теро. А той пък е още по-зле. Преди години е бил шизофреник, социопат. Можете ли да си представите как са му се отразили времето и болката? Нарекъл е бърлогата си „Тартар“ — затвора на боговете. Как мислите, какво ни подсказва това за него? Той се смята за бог, при това преследван бог. Смятате ли, че ще се откаже от заплахата си?

Всички го гледаха странно. Несъмнено на този етап и той изглеждаше полуобъркан.

— Не може да е толкова зле — промълви помощник-капитанът.

— Может! И е! — увери го Кърт. — Ако някой мисли да оцелее на този кораб, предлагам да спре да си губи времето, защото най-вероятно няма да стане. Единственото, на което можем да се надяваме, е да попречим на Теро да действа. И за тази цел имаме нужда от руснаците също толкова, колкото и те от нас.

Джо го подкрепи — верен приятел както винаги. Хейли като че ли разбираше истината и се бе примирila с нея. Дори помощник-капитанът сякаш омекна. Но Уинслоу поклати глава.

— Това са моите моряци — каза той. — Те са моя отговорност!

Кърт разбираше това. Предположи, че безсънието и вината също тежат на капитана.

— Повечето от моряците ти вече пожертваха живота си, за да се преборят с това — каза той. — Както и девет членове на АССР и поне четириима цивилни, които са се опитали да се изплъзнат от хватката на Теро. Единственият начин да направим така, че смъртта им да има смисъл, е да попречим на Теро да победи. Ако се съюзим с Григорович, имаме шанс да го постигнем. Знам, че не е много вероятно. Но е единствената ни възможност.

Уинслоу изглеждаше несигурен.

Кърт сложи ръка на рамото му и го погледна в очите.

— Знам какво преживяваш. Нито един от нас нямаше да се намира в тази ситуация, ако аз не си бях наврял носа във всичко това. Смъртта на тези моряци тежи на моята съвест, не на твоята. Но не можем да ги върнем. Можем само да направим всичко, което зависи от нас, смъртта им да не е напразна.

Уинслоу отвърна на погледа му и сякаш разбра.

— Какво ще правим сега?

— Трябва да намалим броя на командосите, с които разполагат
— отговори Кърт. — Да поизправним силите.

— Как? Те ни държат под стража.

Кърт беше мислил за това, докато губеше на шах от Григорович.

— Тук се хранят на бюфет — каза той. При единственото си минаване през столовата го беше забелязал. — Този кораб е невероятно мръсен. Навярно гъмжи от бактерии. Изстържете каквато мръсотия успеете да намерите. Не ми пука откъде ще я вземете и честно казано, не искам да знам. Съберете я и намерете начин да я пуснете в храната точно по времето за хранене — след като ние си вземем порциите, разбира се.

— Бактериална война — обади се Джо.

— Ако командосите са прекалено болни, за да се бият, Григорович няма да има друг избор, освен да ни вземе на мисията.

— Този план ми харесва — одобри Джо. — Ами ако все пак ни остави?

— Тогава ще превземем кораба и ако можем, ще се свържем с НАМПД.

Джо кимна, а Хейли се усмихна тъжно. Дори помощник-капитанът се ухили при мисълта за разнообразие да минат в нападение. Уинслоу се съгласи.

— Добре — каза той. — С теб съм!

ГЛАВА 30

Тартар

Дълбоко под повърхността на покрития с лед остров Патрик Девлин усети, че ушите му бучат. През последния час тежкото бръмчене на една огромна бормашина, от която всичко се тресеше, едва не го оглуши. Когато бормашината ненадейно спря, тишината беше почти болезнена.

— Достатъчно е дълбоко! — изкрешя един едър надзирател.

Девлин се отдръпна от стената. Тежката бормашина беше монтирана върху нещо като миньорска количка. Задачата на Пади беше да я натиска и да пробие в стената няколко редици дупки. Покрит с прах и мръсотия, той отстъпи назад, а един друг мъж сложи в дупките множество заряди и започна да прикрепя жици към капсулите.

Прозвуча остьр писък на свирка.

— Всички в тунела! — нареди един от надзирателите.

Разпръснати из голямата пещера, десетина други работници, които разбиваха камъни и трупаха чакъла на конвейерна лента, спряха работа и се затътриха към малък тунел от едната страна на пещерата.

Успяха да се поберат вътре и да намерят подслон под подсилената със стомана арка — уморени души, доволни да оставят за малко инструментите си. Девлин забеляза, че лицата им са изпiti, но телата — силни и стегнати.

Когато въоръженият надзирател и помощникът му отидоха да проверят експлозивите, Девлин реши да се възползва от шанса си.

— Как се казваш? — попита той черния мъж, който стоеше до него.

— Масинга — отговори мъжът с очевиден южноафрикански акцент.

Девлин кимна.

— Аз съм Патрик — каза той. — Понякога ми викат Пади. Какво е това място?

— Не знаеш ли?

Девлин поклати глава.

— Диамантена мина — отговори Масинга.

Девлин огледа натрошения камък, струпан върху неподвижната конвейерна лента.

— Не виждам диаманти.

— Те са в камъните — обясни Масинга. — Щом не го знаеш, не си кой знае какъв миньор.

— Изобщо не съм миньор — заяви Девлин.

— Тогава какво правиш тук?

— Прибраха ме насила — обясни стariят моряк и изруга под нос. — Теб не те ли прибраха така?

— Не — отговори Масинга. — Подписах договор. Всички подписахме. Платиха ни два пъти повече, отколкото ни предлагаше „Де Бирс“. Само че когато дойде време да си тръгнем, ни задържаха тук против волята ни.

— Опитвали ли сте се да избягате?

Събеседникът му се разсмя.

— Да ти приличаме на риби? Намираме се на остров на сред океана. Къде да избягаме?

— Ами... семействата ви — настоя Пади. — Те положително могат да протестират.

— Съобщиха им, че сме загинали при злополука — обади се друг мъж. Ако се съдеше по гласа му, може би беше от Южна Америка.

— А освен това те изобщо не знаят къде са ни довели. И ние не знаехме, преди да се окажем тук.

На Девлин всичко това му звучеше като лудост, но пък откакто бе зърнал „Вояджър“ в пристанището на Джакарта, почти нищо не беше логично.

— Ами ти? — попита Масинга. — Може би някой ще дойде да те потърси.

— Едва ли — каза Пади, защото си спомни, че когато откри „Вояджър“, Киън беше в безсъзнание. — Ако трябва да предположа, бих казал, че целият свят навярно мисли, че и аз съм мъртъв.

— Щом е така, значи наистина си мъртъв — отсъди Масинга. — Като всички нас.

— Тартар — измърмори Девлин. Затворът в подземното царство. Сега разбра.

— Огън! — провикна се надзирателят и натисна един превключвател.

Дузина малки заряди се изстреляха един след друг в бърза последователност. Стената се издуда, за миг запази формата си, а после рухна сред страхотен шум и облак прах.

Веднага се включиха вентилатори, предназначени да извличат от пещерата праха и горещината. Облакът се изстреля нагоре по голяма вертикална шахта, която водеше към повърхността. Завихри се край тях и полепна по покритите им с пот тела. Когато отмина, лицето на Пади беше също толкова тъмно, колкото и лицето на Масинга. Всъщност цветът на кожата им нямаше значение — и двамата бяха еднакво сиви.

Надзирателят се огледа наоколо, подпрял пушката на рамото си.

— Край на почивката! — изкрещя той. — Връщайте се на работа!

Масинга и останалите станаха и уморено се върнаха по местата си. Против волята си Девлин ги последва.

ГЛАВА 31

Моторен кораб „Рама“, 17.45 часа

Местоположение 61.37° ю.ш., 87.22° и.д.

Петнайсет часа след внезапното прекъсване на партията шах Григорович стоеше над осветената щурманска маса, докато му чертаеха нов курс. Този водеше на северозапад.

Кърт стоеше срещу него заедно с един от командосите.

— За девети път променя курса.

Всички усещаха, че моторният кораб „Рама“ обръща надясно.

— Поемаме по новия курс — провикна се нервно навигаторът.

— Триста двайсет и три градуса.

— Той си играе с нас — заяви студено Киров. — А ти все му угаждаш.

Григорович впери поглед в него. Присъствието на втори командос беше идея на Киров — демонстрация на сила. Несъмнено бунтът, който назряваше, щеше да избухне скоро.

Хората му започваха да се изнервят — това беше осезаемо. Те бяха командоси, които обикновено действат на твърда земя, а сега се бяха озовали далеч от къщи в опасна ситуация при непрекъснато влошаващи се условия. Корабът се люшкаше силно във все по-бурните вълни, а небето беше станало сиво-бяло. Като че ли скоро щеше да завали сняг. По указания на Остин бяха стигнали толкова далеч на юг, че се налагаше да заобикалят малки айсберги — нещо, за което намалената видимост никак не помагаше.

Но най-лошо от всичко бе, че бяха чули в подробности разказа как „Орион“ е бил смазан и завлечен в морето сякаш от някакво чудовище, излязло от дълбините. Засега редът си оставаше ненарушен, но Григорович предчувствуваше, че това няма да е задълго.

— Сега поне тръгваме на север — обърна се той към навигатора.

— Какво има в тази посока?

Навигаторът почука по екрана, мащабът на картата бавно се смили и Григорович зърна жълта точка право на пътя им.

— Остров Хърд — съобщи навигаторът.

Киров почука на екрана върху местоположението на острова, за да види информацията за него.

— Австралийска територия — зачете той от екрана. — Вулканичен. Последното по-голямо изригване е било през 2005 година. Покрит с ледници и абсолютно ненаселен.

Киров вдигна глава и на покритото му с корички от рани лице се изписа усмивка от едното ухо до другото.

— Това е! — заяви той. — Целта ни е остров Хърд. Точно там се крие Теро. Остин най-накрая разкри картите си. Сега можем да убием и него, и екипажа му и да приключим с работата, без да се беспокоим за тях.

Мисълта да загуби хората, които му служеха за противовес, не допадна на Григорович. А освен това не мислеше, че след като толкова време демонстрира колко е лукав, Остин ще сглупи да разкрие тайната си толкова лесно.

— Намалете увеличението! — нареди той.

Виетнамският навигатор изпълни инструкцията и картата отново се разшири. Появиха се още няколко точки, приблизително на двеста и седемдесет мили отвъд остров Хърд, право по същата линия: 323 градуса.

Указанията на Остин бяха довели „Рама“ до точка, от която се приближаваха едновременно до два острова.

— Френски южни и антарктически територии — каза навигаторът.

— Що за име е това? — възклика Киров.

— Такова, което няма да забравиш — изрепчи му се Григорович.

— Този курс ни отвежда към двата острова едновременно. Теро може да се крие и на едното място, и на другото място. Или пък Остин може да ни приближи още малко, а после да ни насочи в съвсем друга посока. Не можем да го убием, преди да разберем със сигурност.

— А след като разберем със сигурност?

— Не можеш ли да мислиш по-надалеч от следващия ход? — попита язвително Григорович. — Да предположим, че лабораторията на Теро е на остров Хърд. Заповедта ни е да я унищожим с ядрено оръжие. Хърд е австралийска територия. Не виждаш ли предимството

да оставим няколко овъглени и пълни с радиация американски трупа в покрайнините на периметъра на подобна експлозия?

Киров кимна.

— Пригответе далекообхватните безпилотни самолети — нареди той. — Ако на остров Хърд нещо се движи, искам да разбера.

* * *

Докато вървеше към столовата на кораба заедно с Хейли Андерсън, вниманието на Джо Дзавала бе привлечено от шумното бръмчене на бутални двигатели.

— Какво е това? — попита Хейли.

Джо наклони глава и се заслуша.

Зукът му напомняше за безпилотния военен самолет, по който работеше преди няколко месеца.

— Руснаците се канят да изстрелят нещо от палубата — обясни той. — Малък самолет или може би безпилотен самолет.

— Но защо?

През главата на Джо минаха няколко възможни отговора, но се отказа да ги изрече на глас, защото видя шумна група руски командоси да приближава по коридора.

— Идея нямам — каза той. — Дай да се наредим на опашката, преди тези тук да ни изпреварят.

После бързо се обърна и влезе в столовата. Хейли го последва, но малко по-бавно, като държеше под око коридора.

Джо се приближи към бюфета и пое дълбоко въздух. Обичаше виетнамската кухня, подправките ѝ и всички зеленчуци. Корабният готвач се беше представил добре. Беше едва ли не срамота да съсиш плода на усилията му.

— Идват! — прошепна Хейли.

Джо кимна, усмихна се на готвача и започна да трупа в чинията си огромни купчини от всичко — достатъчно храна за него и поне още двама.

Готвачът го погледна удивено. Джо се потупа по корема.

— Нищо не отваря апетита на човек така, както корабокрушение, последвано от престой в ледена вода и отвличане от предполагаеми

спасители.

Лицето на готвача остана безизразно. Джо предположи, че не говори английски. Събра длани и леко се поклони.

— *Кат инг!* — каза той. „Благодаря“ беше една от малкото думи, които знаеше на виетнамски.

Готвачът се усмихна. Изражението на гладкото му лице изразяваше искрено задоволство. В известен смисъл моряците от „Рама“ бяха пленници също както и екипажът на „Орион“.

Хейли се промъкна тихо до него и на свой ред започна да пълни чинията си.

— Сега или никога! — каза тя.

Джо посочи зад готвача към един уок^[1], който димеше и всеки момент щеше да се подпали.

Готвачът се обърна и отиде да го свали от огъня, а Джо като умел фокусник извади от ръкава си малка кесийка. С бързо движение на ръката посипа със съдържанието й във всичко на бюфета. Изпразни кесийката и бързо пъхна ръката си в джоба.

Руснаците влязоха в столовата и за миг изгледаха Джо и Хейли, след което застанаха най-отпред на опашката. Колкото и странна да им се виждаше ситуацията, изглеждаха по-заинтересувани от храната, отколкото от това да започнат сблъсък, заради който после щяха да понесат последствия.

Джо и Хейли седнаха в ъгъла и се постараха да не гледат как команdosите лакомо се тъпчат с огромни количества замърсена храна.

* * *

Осем часа по-късно Кърт застана на мостика, загледа се в снимките на остров Хърд и се зачуди дали всичко не е свършило.

Островът имаше форма на бадем, дълъг около двайсет и пет километра и широк шестнайсет. Врязващо се в морето под ъгъл четирийсет и пет градуса. Тънка ивица земя, наречена Ельфънт Спит, стърчеше на изток като вълнолом, а на северозапад тесен провлак свързваше края на острова с малка точица — полуостров Лорънс.

Остров Хърд очевидно беше вулканичен. Централният му връх Биг Бен се извисява на три хиляди метра над морето в класическа

конусовидна форма. Това беше един от най-високите върхове на австралийска територия, по-висок от всички планини на самия континент.

Сателитна снимка показваше ледници, които пълзяха надолу от Биг Бен като спици на колело. Спускаха се на стръмни тераси към океана във всички посоки и там, където се срещаха с водата, се образуваха айсберги. Бели късове лед, много от които бяха по-големи от „Рама“, заобикаляха острова като малки рибки главата на акула.

Докато Кърт разглеждаше снимките, Киров и Григорович седяха мълчаливо, удовлетворени от себе си. Беше им безкрайно приятно да покажат на Кърт всичко, което са открили.

— Имате ли инфрачервени кадри? — попита Кърт.

От другата страна на масата Григорович побутна към него нова серия от снимки.

Бяха направени от безпилотните самолети и показваха тюлени, пингвини и колонии от птици. На следващата снимка се виждаше редица от ясно разпознаваеми топлинни източници, групирани на югоизточния бряг на острова на място, наречено Уинстън Лагун.

— Първата група обекти са никакви термални отдушници — обясни Григорович. — Може да са естествени и да са свързани с вулкана, а може и да са изкуствени, което означава, че е възможно да се извършват никакви подземни работи. Другите са ясни — това са хора в снегомобили. Които и да са те, изчезнали са в дупки в земята само секунди след заснемането на тези кадри.

Кърт разгледа внимателно местоположението на снегомобилите на снимките.

— Съвсем близо до Уинстън Лагун — каза той. — Удобно място за скривалище. Но не виждам никакви кораби.

— Вероятно са свалили пътниците и са си тръгнали — предположи Григорович. — Така действа Теро. Лабораторията му в Ягишири се намираше под земята. Експериментите му изискват дълбаене надълбоко в недрата ѝ. Тези люкове водят до станцията на Теро. Сигурен съм!

Кърт също не се съмняваше. Но не се съмняваше и в друго — че Теро е подготвен за нападението.

— Мислиш ли, че са чули самолетите ви?

— Хората, които видяхме, не показваха никакви признания на тревога — каза Григорович. — Самолетите ни са почти безшумни и е почти невъзможно да ги видиш с просто око.

Кърт кимна. „Рама“ все още не можеше да бъде видян от острова, защото се намираше отвъд хоризонта и вдигаше само толкова пара, колкото да се задържи неподвижен в течението.

— Проверихте ли за сигнали от радар?

Григорович кимна.

— Не засякохме нищо. Изглежда, разчитат на това, че се скрили добре. Не знаят, че идваме.

— Има и други, по-незабележими начини да се засече приближаващ враг — отбелая Кърт. — Инфрачервени лъчи като тези на самолетите ви. Визуални устройства. Той може да е разположил наоколо камери, които засичат движение, или дори да ви проследи с устройство за засичане на звук. Ако се отправите директно към него, ще свали хеликоптерите ви още преди да стигнете до брега. И тъй като се намира под земята, дори да изстреляте някой и друг снаряд, това няма да му навреди особено.

— Едва ли Теро разполага с противовъздушна защита — подсмихна се подигравателно Киров.

— Не му и трябва — поясни Кърт. — Разполага със своя смъртоносен лъч. Ако засече този кораб, ще изкриви вълните право към нас с огромна сила и ще ни смаже, както направи с „Орион“. А ако засече птиците ви във въздуха, ще ви удари с друго оръжие, което е разработил. Нещо, което наричат „изсмуквач“. Вече го използва срещу АССР. То ще изключи всички системи на летателните машини, включително и нервната система на пилотите. Всички ще умрете мигновено, преди някой да е дошъл на себе си.

Говореше бързо, опитващ се да вземе инициативата, преди да са решили, че повече нямат нужда от него. Руснаците го гледаха така, сякаш си измисляше.

— Ти просто се опитваш да спасиш кожата си — изсмя се язвително Киров.

— Ами, обичам кожата си — призна Кърт. — След всички тези години свикнах с нея.

Киров не оцени шагата. Григорович погледна към картата.

— Можем да останем на сегашната позиция — започна той. — Да закараме хеликоптерите на север, отвъд визуалния обхват, и после да заобиколим покрай острова. Ако се приближим от северната част, централният масив ще прикрива приближаването ни. По този начин би трябвало да успеем да се приближим незабелязано.

— Това е абсурдно! — възрази Киров. — Какво? Ще приемаме заповеди и тактически съвети от затворник ли?

Без да му обръща внимание, Григорович посочи към едно място на картата близо до билото на Биг Бен.

— Ако минем през тази седловина и спрем от другата страна на Биг Бен, не би трябвало да засекат присъствието ни. От там до Уинстън Лагун има не повече от десет-дванайсет километра, при това по нанадолнище.

Планът беше добър. И определено нямаха нужда от Кърт, за да го изпълнят.

— Е, добре, значи сте готови — каза Остин и премести ръката си малко по-близо до пистолета, в случай че току-що е престанал да им е от полза.

— Не само ние — отговори Григорович.

Кърт присви очи.

— Ти и хората ти идвate с нас.

— Няма ли да стане малко тесничко в хеликоптерите? Толкова много хора, а за това заобикаляне ще ти трябва допълнително гориво.

— Оказа се, че разполагаме с няколко излишни седалки — осведоми го Григорович. — Дванайсет от командосите са пипнали ужасен стомашен вирус.

— Е, добре, дай им да пият течности и им кажи да спрат да симулират — предложи Кърт. Надяваше се да не го послушат.

Григорович поклати глава.

— Няма да се качвам по ледник с хора, които изповъръщат червата си на всеки пет минути. Дехидратирани са и са толкова слаби, че от тях няма никаква полза. Ти и твоите хора ще дойдете на тяхно място.

— И от нашите хора не всички са здрави — каза Кърт. — Четирима от тях са в лазарета.

— Трима — поправи го Киров. — Единият умря през нощта. Остатъчен ефект от шока.

— Единственото, от което имаха нужда, бяха грижи! — викна гневно Кърт. — Що за хора сте вие?

— Такива, които пускат кръв, ако се наложи — намеси се Григорович. Несъмнено намекваше за шахматната им партия и за кавгата, която едва не уби и двама им. — Стига да ни сътрудничиш, останалите ще получат грижите, които заслужават.

Кърт го изгледа втренчено.

— Кого искаш да вземеш?

— Теб, приятеля ти Дзавала и госпожица Андерсън.

— На този етап няма причина да я въвлечаме — възпротиви се Кърт.

— На мен причина не ми трябва! — сряза го Григорович.

Кърт се зачуди дали руснакът знае, че точно на това се е надявал.

— Добре — съгласи се той. — Но не и преди да се уверя, че останалите са получили медицински грижи.

На намръщеното лице на руснака се появи подигравателна усмивка.

— Още си защитаваш пешките, а? — подметна той. — Така да бъде. Ще получат това, от което се нуждаят. Но за теб и мен моментът настъпи. Довечера ще довършим играта си точно тук, където каза, че ще бъдем: на самия край на Земята.

[1] Дълбок полусферичен тиган за приготвяне на азиатска храна с малък диаметър на дъното, което позволява да се пържи с малко мазнина и на силен огън. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 32

Корабът на НАМПД „Джемини“

Гамей Траут седеше в затъмнената стая на контролния център за дистанционно управляеми машини на „Джемини“ и се взираше в трепкащия пред нея черно-бял монитор. На четири хиляди метра под тях една от дистанционно управляемите машини на кораба се беше натъкнала на участък с останки.

Изпотрошени безформени отломки покриваха морското дъно. Гамей беше проучвала и описвала останки от безброй катастрофи. Тези обаче бяха от тежен кораб.

— Линията на магнитомера се вдига — обади се седналият до нея Пол. — Корабът трябва да е наблизо.

Пол, Гамей и капитанът на „Джемини“ се бяха натъпкали в помещението заедно с още трима техници. Стаята беше тясна и никой не искаше да види това, което им предстоеше да видят. Гамей забави уредите и наклони камерата. Миг по-късно пред очите им се появи червената обшивка на кила на „Орион“ заедно с изкривения му рул и витлото с шест перки. Корабът лежеше на една страна.

— Той е — оповести мрачно капитанът. — Вдигнете дистанционните машини трийсет метра. Да видим цялата картина.

Гамей изпълни наредждането. Действаше спокойно, макар че усещаше как започва да ѝ се гади.

Машината с дистанционно управление се издигна над отломките и разкри цялата катастрофа. Килът на кораба беше разцепен от край до край, сякаш някой бе счупил огромно яйце. Неясно как двете половини бяха останали свързани при потъването, но пораженията бяха огромни и им беше трудно да проумеят как изобщо е било възможно да се случи.

— Нищо чудно, че са потънали толкова бързо — промълви Пол.

Докато машината с дистанционно управление се носеше по течението, те видяха, че процепът минава през цялата ширина на корпуса.

— Никога не съм виждал такава пробойна. На никакъв кораб — обади се капитанът.

„Орион“ започна да изчезва от полезрението им.

— Гамей? — обърна се към нея Пол, притеснен от бледото ѝ лице.

Тя стана.

— Моля ви, нека някой друг да поеме от тук нататък!

Един от техниците седна на мястото ѝ, а тя мина покрай колегите си и излезе на задната палуба. Бутна люка, за да го отвори, и с радост усети по лицето си ледения студ.

Пое си дълбоко въздух и това пооблекчи ужасното чувство, което я бе обзело, но когато погледът ѝ попадна върху брезента, опънат на палубата, отново ѝ прилоща. Под брезента лежаха трите тела, които откриха и извадиха от морето. Моряци от екипажа на „Орион“, които или се бяха удавили, или бяха умрели от хипотермия, докато са очаквали някой да ги спаси. Сега лежаха в чували на палубата. Корабът нямаше хладилно помещение, но леденият въздух на водите на Антарктика вършеше същата работа.

Зад гърба ѝ се появи Пол и Гамей се извърна на страна.

— Добре ли си?

— Не съм! Не мога да се преструвам, че това е някакво най-обикновено разследване. Това е един от нашите кораби! Тези хора са наши приятели!

— И трябва да разберем защо са загинали — напомни ѝ Пол. — Трябва да видим дали има следи от експлозиви. Трябва да разберем дали деформациите се дължат на сблъсък с мина, с торпедо или снаряд или дали корпусът се е огънал отвътре навън от някаква вътрешна експлозия. Ако пораженията са дошли отвън, можем да изключим възможността причината да е детекторът на госпожица Андерсън и да активираме нашия.

— Знам всичко това — отвърна Гамей.

— Но?

Тя въздъхна.

— Ами ако там вътре намерим Кърт или Джо? Ако вкараме машината в корпуса и видим някого от тях двамата? Всеки път щом извадехме някого от морето, се боях, че ще е някой от тях.

Пол я хвани за ръката.

— Разбирам! — каза меко той. — Ще накарам някой от техниците да направлява уредите.

Тя знаеше, че Пол ще ѝ го предложи, но не искаше да го правят. Просто ѝ трябваше малко време, за да се успокои.

— Как мислиш, дали са живи?

За миг Пол се поколеба, но после поклати глава.

— Не мисля, че е възможно.

Тя оцени честността му. Признанието, че е възможно приятелите им да са мъртви, някак намали страха ѝ.

— Добре — заяви тя и се отправи към вратата. — Ако аз бях изчезнала, щях да искам Джо и Кърт да разберат какво се е случило.

— Аз също — съгласи се Пол, отвори вратата и я задържа. Гамей влезе и се подготви за това, което им предстоеше да открият.

* * *

За акцията Кърт, Джо и Хейли получиха минимално количество зимно облекло: пътно прилепнали влагоизолирани дрехи, върху тях облякоха термодрехи и накрая гащеризони от водоустойчива материя. Панталоните, якетата и качулките бяха камуфлажни, в бяло и светлосиво. Дадоха им също така и бели ботуши, както и бели кальфи за пушките.

— Как изглеждам? — попита Джо, когато се облече.

— Като по-малкото братче на отвратителния снежен човек — отвърна Кърт.

— Очевидно тези не ги произвеждат в моя размер — обади се Хейли. Ръкавите на якето ѝ се вееха доста пред ръцете ѝ.

— Толкова си могат — каза Кърт, стана и се приготви за тръгване.

В горещата корабна каюта екипът му се струваше задушаващ. Надяваше се, че ще окаже полезен в студа на ледника.

Кърт пъхна пистолета „Макаров“ в кобура на бедрото си, пристъпи към люка, отвори го и излезе на палубата. Там, отвъд контейнерите, зърна два от най-грозните сиви хеликоптери, които бе виждал някога.

— С тези измишльотини ли ще летим? — попита Хейли стъписана.

„Елегантен“ не беше подходящо описание за руския модел „Камов Ка-32“, наречен от НАТО с кодовото име „Хеликс“. Хеликоптерите приличаха на стари автобуси, със заоблени ъгли и три малки колелца отдолу. Двойната опашка изглеждаше така, сякаш са я залепили отзад поради някакво случайно хрумване, дошло наум на проектантите в последния момент.

Впечатлението, че нещо не е наред, се подсилваше от руската система на двоен ротор. Вместо ротор на опашката, за стабилност руснаците предпочитаха да използват два ротора над хеликоптера. Обръщаха ги един срещу друг, за да стабилизират жirosкопските сили. Руснаците използваха тази система от десетилетия, но на земята, с роторите, увиснали под собствената си тежест, двата хеликса приличаха на резултати от неуспешен научен експеримент.

— Винаги съм се чудил как тези ротори не се оплитат — отбеляза Джо. — Това нещо прилича на огромна тел за разбиване на яйца. Перките наистина би трябвало да се удрят една в друга с такава сила, че да се начупят.

Кърт го стрелна с поглед, но вече беше късно. Хейли попиваше с отворена уста.

— Хайде! — подкани ги Кърт, забелязал, че вятърът се е усилил и са започнали да падат снежинки. — Имаме по-малко от осемнайсет часа.

Григорович насочи Дзавала към единия хеликоптер заедно с Киров, а на Кърт и Хейли заповяда да тръгнат към другия, където се качи и той.

— С колко души разполагаме? — попита Кърт, когато вратата се затвори и двигателите се включиха.

— Десет, ако не броим пилотите — отговори руснакът. — Вие тримата, аз, Киров и петима командоси.

Кърт видя в задната част на пещероподобния хеликоптер три снегомобила, въжета и катераческо оборудване.

— Със снегомобил или пеша?

— И с двете — отговори Григорович. — През по-голямата част от пътуването ще се движим със снегомобилите, но когато наблизим

ръба на ледника, звукът на двигателите ще ни издаде. От там нататък ще продължим пеша.

Сякаш чул думите му, воят на турбините се извиси трескаво, а ревът на низходящия поток, предизвикан от роторите, разтресе тежко натоварения хеликоптер. В продължение на няколко секунди машината се люшка напред-назад, а после бавно започна да се издига. Кърт се загледа през прозореца и усети как ги удря настъпният вятър.

Все още се издигаха, когато вятърът ги издуха настани. Пилотът коригира курса точно навреме, за да не се бълснат в един от контейнерите. След като се издигнаха на десетина метра, отклониха вляво и когато подминаха носа на „Рама“, ускориха.

Тъй като нямаха слушалки, оглушителното бучене на роторите ги принуждаваше да крещят, за да се чуят.

— Мислиш ли, че когато се върнем, ще е тук? — викна Кърт и хвърли поглед към „Рама“.

Григорович сви рамене.

— Не ми пука!

На кораба бяха останали поне трима командоси, без да се броят тези с хранителното натравяне. Кърт се надяваше, че руснаците ще зачетат нестабилното примирие и му се искаше да вярва, че ако не го сторят, капитан Уинслоу и неговият помощник ще им окажат решителна съпротива, но в момента не можеше да направи нищо повече, за да ги защити. Единственото, което имаше значение в момента, беше да изпълнят мисията, която им предстоеше.

— И така, как смяташ да го спреш? — попита Кърт.

— Ще завладея лабораторията му със сила — отговори Григорович и посочи към малко куфарче, завързано за задната част на един от снегомобилите и белязано с международния символ за радиация. — А после ще го взривя.

— Какво е това? Същото, което си мисля ли? — попита Хейли.

— Боя се, че да — отвърна Кърт.

С всяка изминалата секунда Хейли позеленяваше все повече. Кърт си помисли, че престоят в една кабина с ядрено оръжие няма да намали особено страхът от летене. От друга страна, също като руския убиец, с когото сега бяха от една и съща страна на барикадата, Кърт се радваше, че разполагат с оръжие, което не оставя място за съмнение относно намеренията им.

* * *

Новините, които обикновено пристигаха във Вашингтон посред нощ, рядко бяха добри. Дърк Пит беше сам в кабинета си и стрелката на часовника наблизаваше полунощ, когато върху му се стовари последният удар.

— ... до момента сред отломките откряхме осем трупа — съобщи гласът на Пол Траут по високоговорителя. Сигналът беше лош и изкривен от продължаващата слънчева активност. — Почти всички са били заварени от смъртта или на поста си, или близо до него. Предвид големината на процепа в корпуса, хората под палубата изобщо не са имали шанс.

Пит потри слепоочията си.

— Можете ли да определите какво е предизвикало разцепването?

— Обшивката е изкривена и силно деформирана — отговори Пол. — Но не откряхме следи от изгаряне или от експлозия. На места корпусът изглежда така, сякаш се е извил отвътре навън. Но не мога да ти дам категоричен отговор.

Пит отново се намираше в начална позиция. Беше се надявал да открият следи от ракeten снаряд или детонатор или дори от вътрешна експлозия. Нещо, което да му докаже, че катастрофата не се дължи на детектора на госпожица Андерсън. Без това доказателство не можеше да заповядва на „Джемини“ да зареди своя детектор и да рискува да го сполети същата участ.

— Проведохме гласуване — прекъсна мислите му гласът на Пол. — Всички на борда са готови да рискуват и да използваме детектора, ако това означава, че ще имаме възможност да открием хората, отговорни за смъртта на приятелите ни.

По лицето на Пит премина лека усмивка. Гордееше се със смелостта, проявена от екипажа на „Джемини“.

— Жалко, но в НАМПД няма демокрация — каза той. — Дръжте това нещо изключено, докато не ви кажа друго.

— Добре.

— Докладвайте веднага, ако разберете нещо ново — продължи Пит.

— При вас е посред нощ.

— Имаме седемнайсет часа, преди да настъпи часът нула — отвърна Пит. — Никой тук няма да си тръгне преди това.

— Ясно — отговори Пол.

Пит зачака връзката да прекъсне, но Пол още стоеше на линия.

— Има ли още нещо, Пол?

Чу се статично прашене.

— Не ме попита... Но си помислих, че ще искаш да знаеш — не открихме нито Кърт, нито Джо.

— Продължавайте да търсите — нареди Пит.

— Да. „Джемини“ прекъсва връзката.

Линията загълхна и Пит се облегна назад. Погледна през прозореца към светлините, блещукащи в мрака от другата страна на Потомак. Не можеше с чиста съвест да заповядва на „Джемини“ да рискува и да го сполети участта на „Орион“, но как иначе можеха да открият Теро и да го спрат?

Той заби пръст в интеркома и натисна номера на етажа на Ирам Йейгър.

— Тук Йейгър — отговори уморен глас.

— Кажи ми, че си разбрали нещо ново, Ирам.

— Разбрах — отговори смутено Йейгър. — Но мисля, че няма да помогне.

— На този етап ще приема всичко — увери го Пит.

— Включих компютъра на автоматично търсене — започна Йейгър. — Търси всичко, което може да се окаже важно. Така, както откри връзка между некролозите на Кортланд и Уотърсън.

— И какво откри този път?

— Още едно странно съвпадение — отговори компютърният спец. — Написаните на ръка бележки, които са получили в АССР.

— Продължавай!

— Компютърът ги сравни и установи с деветдесет процента сигурност, че написаната на ръка заплаха, изпратена до Австралия, и документите, изпратени на АССР от информатора, са написани от един и същ човек.

Пит се облегна назад.

— Мислех, че от АССР вече са изключили тази възможност. Едното е написано от левичар, а другото — от десняк.

— Почеркът е преправен, за да изглежда различен — обясни Йейгър, — но изборът на думи, точките на притискане на химикалката и дължината на чертичките си приличат.

— Но анализът вече потвърди, че почеркът на писмото със заплахата съвпада с почерка на Тero — каза Пит.

— Знам — съгласи се Йейгър. — Значи или компютърът греши, или Тero действа и като извършител на престъплението, и като информатор.

Пит нямаше представа какво може да означава това последно смайващо разкритие, но предположи, че зад него се крие някаква зловеща причина. Със сигурност знаеше, че не е добра идея да се съмнява в компютъра на Йейгър.

Той погледна към часовника на стената. Стрелката за минутите премина от другата страна на полунощ. Каквото и да означаваше този последен обрат, трябваше да почака.

— Не ме интересува как ще го направиш, Ирам, но разполагаш с два часа да намериш начин да открием Тero. Ако не успееш, ще съм принуден да наредя на „Джемини“ да използва детектора.

Йейгър изръмжа нещо, което Пит не разбра, и каза:

— Започвам!

Пит затвори и се обърна отново към прозореца. Във Вашингтон, окръг Колумбия, беше полунощ, но в Австралия беше ден. Ако не успееха да открият Тero и да го спрат, това можеше да се окаже последният мирен ден, който тази нация преживяваше.

ГЛАВА 33

Руските хеликоптери излетяха от клатещата се палуба на моторния кораб „Рама“ посред лек снеговалеж. Натоварени с толкова гориво, колкото можеха да поберат, хеликоптерите се заклатушкаха на запад, право към наближаващ атмосферен фронт. Турбуленцията ги тресеше почти непрестанно. Видимостта се понижи до по-малко от километър и половина. А температурите скоро паднаха толкова, че във вътрешността на неотоплената кабина започна да се образува лед.

Хейли отлепи едно ледено парченце и то се разтопи в ръцете ѝ.

— Напомня на фризера ми вкъщи.

— Кондензация — каза Кърт. — От дъха ни.

— Никога не съм си представяла, че някога ще разбера как се чувства замразеният грах — отговори тя.

Разтърси ги нова вълна на турбуленция и Хейли се вкопчи в страничната облегалка на седалката.

— Добре се справяш — окуражи я Кърт.

— В момента съм някак безчувствена към всичко.

— Погледни от хубавата страна — каза Кърт. — Ако оцелеем, може да се излекуваш от страха си от летене.

Хейли само го изгледа с празен поглед. Кърт познаваше това изражение на човек, който изпада в униние. В момента Хейли преминаваше през всичко случващо се без особена надежда, лишена от емоции, и автоматично правеше това, което се очакваше от нея.

Усмивката на Кърт се стопи.

— След като веднъж кацнем, кой знае какво може да се случи.

Трябва да знам дали мога да ти имам доверие.

— Можеш — увери го тя.

— Тогава ми кажи какво криеш — помоли я той. — Още от самото начало пазиш някаква тайна. Време е да я споделиш.

Тя го погледна. Кафявите ѝ очи бяха празни.

— Мисля, че знам кой е информаторът — каза тя. — Това е синът на Теро, Джордж.

— Синът на Теро?

Хейли кимна.

— Какво те кара да мислиш така?

— Почекът прилича на неговия — отговори тя. — А в първото писмо информаторът пишеше, че действа „воден от съвестта си“. Повечето хора казват, че действат „по съвест“, но Джордж винаги използваше другия израз. Понякога дори настояваше, че той бил съвестта на баща си. Понякога успяваше да го убеди да не върши определени неща или да не побеснява от някое непредвидено събитие.

— Мислех, че е мъртъв.

— И аз така мислех — отвърна Хейли. — Но всички си мислехме, че и Теро е мъртъв, нали?

Кърт кимна.

— След експлозията не остана почти нищо — продължи Хейли.

— Имаше погребения, но с празни ковчези, знаеше ли това?

— Значи щом Теро е оцелял, е възможно и децата му да са оцелели — довърши Кърт. — Но защо не си го казала на никого?

— Не бях сигурна — обясни тя. — Когато успях да се убедя, че е възможно да е Джордж, вече бяха разкрили и убили първите двама куриери. На този етап беше пределно ясно, че от АССР изтича информация. Уплаших се, че всяка информация, която предам на Брадшоу, може да стигне до Теро, затова си замълчах. Помислих си, че ако съм права и Джордж е оцелял след експлозията на Ягишири, не искам да бъде убит, задето се опитва да спре баща си.

— Мисля, че решението ти е било мъдро — каза Кърт. — Наистина ли смяташ, че може да е той?

— Той беше добър човек — настоя тя. — Не искаше да ходи в Япония. Не искаше да продължава с експериментите, но реши, че ако не отиде, няма да има кой да обуздава баща му.

— Затова ли така постоянноставаш в усилията си? Смяташ, че му дължиш нещо?

— А не му ли дължа?

— Не съм аз човекът, който може да ти отговори — каза Кърт.

— Ако успеем да влезем вътре и да го намерим — продължи Хейли, — той може би ще ни помогне.

— Може би — съгласи се сдържано Кърт.

Нови вихри разтърсиха хеликоптера и Хейли се вкопчи в ръката на Кърт. Той я погали успокоително, а после стана и отиде до пилотската кабина. Когато подаде глава вътре, видя, че Григорович и пилотът гледат навън. Усети, че летателната машина забавя скоростта си.

— Пристигнахме ли?

— Почти — отговори Григорович.

Кърт се взря през предното стъкло.

Не видя нищо, освен бели облаци и сняг, който се сипеше покрай тях.

Предположи, че с очилата навярно се вижда по-добре, вероятно заради лазерните далекомери и инфрачервените капсули, които бе видял на носа на хеликоптера.

— Надявам се, че сте включили оборудването за предпазване от обледяване — добави Кърт.

Вятърът блъскаше странично спускащия се хеликоптер. Металическият глас на един от уредите съобщаваше на руски колко разстояние остава до земята. За миг Кърт мерна другия хеликоптер — беше се устремил напред и нагоре, преди отново да изчезне сред вихрушка от облаци и сняг.

Отново ги разтърси турбуленция, която заплашваше да преобърне хеликоптера.

— От Биг Бен идва снижаващо се въздушно течение — съобщи пилотът, докато се бореше да удържи машината.

Най-накрая слязоха под облаците и Кърт видя, че се намират само на петнайсетина метра над земята. Другият хеликоптер беше отлясно пред тях и се плъзгаше над заснежения терен. Без очила беше трудно да се каже къде свършва небето и къде започва земята. Всичко беше бяло. Но и двата хеликоптера намалиха и започнаха маневри за приземяване.

Около тях засвири вихрушка, предизвикана от низходящия поток на роторите, и отново ги избута настрами, преди колелата най-после да докоснат земята и да потънат в снега.

Кърт рядко бе изпитвал такава голяма радост при стъпване на твърда земя.

Пет минути по-късно, след бърз оглед на околността, за да се уверят, че не са ги забелязали, всички слязоха от хеликоптерите.

Разтовариха шест снегомобила, катераческото оборудване и куфарчето бомба.

Събраха се на едно по-заслонено място, но вятърът все още плющеше от билото и духаше снега странично към тях. Кърт се зачуди колко още ще се влоши времето. Облаците закриваха почти целия Биг Бен.

Докато Григорович подсвиркаше на пилотите да дойдат, Кърт намери Джо, който завързваше за раницата си въже и нещо, което приличаше на острие на копие. Тръгна към него през вятъра, който не спираше да го блъска.

— За това пътуване dadoха ли ти отстъпка за редовен клиент? — провикна се той.

— Да — отговори Джо. — А на теб?

— Не се разписах — призна Кърт. — Надявам се никога вече да не летя с тази авиолиния, така че нямаше смисъл. — После посочи към копието. — Това какво е?

— ХРД — обясни Джо. — Харпун с ракетен двигател. Можеш да го изстреляш право в леда и да си спестиш свободното падане.

— Защо са ти го дали?

— Никой не иска да го носи — отговори Джо. — Главата е от волфрам и олово. Тежи цял тон.

— Поне ще ни спести време, ако се наложи да се качваме.

— А теб с какво те натовариха? — попита Джо.

— Експлозив С-4 и няколко детонатора. В случай че се наложи да си проправим път с взривове.

— Постарай се ти да не се взривиш — посъветва го Джо. — Като онзи път на Четвърти юли, когато купи всички ония римски свещи от стоките с намалени цени и...

Изстрел от „Калашников“ прекъсна думите му.

Кърт се хвърли в снега и извади своя „Макаров“. Джо прилекна до него, като използваше снегомобила като прикритие.

Кърт огледа зоната, в която бяха кацнали, но не видя нападатели само руснаци, които се оглеждаха също като тях.

Най-накрая се показа Григорович. Дулото на автомата в ръцете му димеше.

— Пилотите са мъртви — заяви той.

— Какво?! — не повярва на ушите си Киров. — Да не си откачил?

— Просто съм предпазлив — поправи го Григорович. — Чух ги какво си говорят. Смятаха да си тръгнат без нас. Да ни оставят тук и да се върнат на кораба, преди времето да им е попречило да го направят. Сега вече няма да стане.

Командосите пристъпиха нервно от крак на крак. Григорович впери поглед в Киров.

— Може би и ти си смятал да тръгнеш с тях? — обърна се той към съперника си. — Да ме застреляш в гръб и да избягаш у дома като страхливец.

— Не — отрече Киров.

— Но можеш да пилотираш, нали? — уточни Григорович. — Така пише в досието ти.

— Да, но...

Григорович го гръмна, преди да е довършил изречението. Киров се просна по гръб и белият сняг под него се обагри в червено.

— Грешен отговор — измърмори Кърт на Джо.

— Ако ме попита, знам какво да отговоря — увери го Джо.

Руските командоси изглеждаха шокирани.

— И как ще се махнем от тук след края на задачата? — попита един от тях.

— Аз ще ви изведа — отговори Григорович. — Три години съм пилотирал бойни самолети в Афганистан. „Ми-17“ и „Ми-24“. Тези тук не са кой знае колко по-различни.

— И очакваш, че всички ще се поберем на един? — попита друг командос.

Григорович кимна.

— Без оборудването ще има достатъчно място. Но никой няма да ходи никъде, преди да сме открили скривалището на Тero и да сме сложили бомбата.

Напрежението между руснаците можеше да се реже с нож. Но Григорович беше овладял ситуацията така решително, че на всички стана ясно, че нямат избор. Особено ако искаха отново да видят домовете си. Всъщност нещата се бяха развили така, че им се налагаше да пазят Григорович с цената на живота си.

Командосите започнаха да приготвят оръжията си.

— Голям късмет извадихме — измърмори Джо. — Озовахме се в центъра на большевишката революция.

— По-скоро сред екипажа на Кортес, когато изгорил корабите си в пристанището на Веракрус — отговори Кърт, — за да попречи на хората си да напуснат Мексико.

— Този тип е много наблюдателен.

— Рано или късно ще пропусне нещо — каза Кърт. — Каквото и да правиш, не му казвай, че си пилот.

Джо кимна и Кърт закрачи сред снежната вихрушка към мястото, където стоеше Хейли.

— Всичко е наред — каза той.

— Не! — сряза го остро тя. — Не е наред! Сигурна съм, че отсега нататък никога нищо няма да бъде наред!

Кърт се качи на снегомобила. Хейли го последва. Обви ръце около кръста му и той усети, че трепери. Не беше от студа.

Кърт не можеше нито да каже, нито да направи нещо, за да заличи това, което бе видяла току-що. Нещо повече, беше сигурен, че това няма да е последното кръвопролитие, на което ще станат свидетели в близките часове.

Григорович махна с ръка и командосът, който беше най-отпред, включи двигателя и потегли. Кърт надяна оранжеви очила, докато Джо поемаше след водещия снегомобил.

Секунда по-късно дойде ред на Кърт. Той включи двигателя, набра скорост и тръгна след руснаците, като се движеше по техните следи. Григорович остана последен — не искаше да изпусне никого от поглед.

Според картата им предстоеше единайсеткилометрово пътуване в подножието на Биг Бен, а после спускане от седемдесет метра по един склон. От там оставаха три километра пеша през осяено с пукнатини ледено поле. Прекосяха ли го веднъж, щяха да стигнат до края на ледника „Уинстън“, да потърсят люковете и с експлозиви да си пробият път в крепостта на Теро.

„Планът е съвсем прост — помисли си Кърт, — само около милион неща могат да се объркат.“ Но с малко късмет привечер щяха да са в бърлогата на лъва и щяха да разполагат поне с десет часа.

ГЛАВА 34

Щабквартирата на НАМПД

На половин свят разстояние от тях Дърк Пит бе принуден да вземе тежко решение. Ирам Йейгър не можеше да намери начин да открият Тero и затова бе принуден да изложи на риск „Джемини“.

— Херметизирахте ли кораба? — попита той по говорителя.

— Всички херметически врати са затворени — докладва Пол Траут. — Екипажът е облякъл спасителни костюми и се е изтеглил на горните палуби. Лодките са готови. Ако това нещо пробие дупка в дъното или ако Тero ни засече и изпрати към нас някакъв заряд, който да разбие кораба, ще слезем от „Джемини“ за шайсет секунди.

„Всички предпазни мерки са взети“ — помисли си Пит. Не можеше да направи нищо повече.

— Да се надяваме, че просто преувеличаваме.

— Как е телеметричната връзка? — попита Пол.

Пит хвърли поглед към екрана на компютъра.

— Получаваме данните ви нормално — каза той. — Слънчевата активност позатихна малко.

— Добре — включи се женски глас. — Ако вземем, че се взривим, ти ще си първият, който ще разбере.

— Мислех, че са ти заповядали да се качиш горе — обърна се Пит към Гамей.

— Наистина ѝ заповядаха — обясни Пол. — Но тя получи ненадеен проблем със слуха и не чу нареддането.

— Разбирам — примири се Пит. — Когато сте готови...

Последваха няколко секунди тишина, а после гласът на Пол:

— Започваме обратно броене за включване след пет... четири...

— Чакай! — изкрештя глас от преддверието на кабинета на Пит.

— Чакай!

Ирам Йейгър се втурна вътре с някакви документи в ръце.

— Открих нещо!

— Задръж! — каза Пит в говорителя. — Какво носиш, Ирам?
Кажи ми, че е Теро.

— Не точно — компютърният гений му подаде отпечатана страница със син фон и пресичаща го криволичеща линия. Приличаше на игра за свързване на точки.

— Какво е това? — попита Пит.

— Курсът на един кораб през последните четирийсет и осем часа — обясни Йейгър.

— Какъв кораб?

Ирам се задъхваше. Беше тичал от десетия етаж до тук, защото асансьорът не дойде достатъчно бързо.

— Не знам точно — каза той. — Но е важно, сигурен съм!

Пит не се съмняваше в думите на Ирам, но му трябваше повече информация.

— За какво говориш?

— Там, в онзи район, се надига бурия — отговори Ирам. — Всички кораби наблизо би трябвало да се отдръпнат от пътя ѝ или поне да минат колкото може по-бързо, но този променя курса си в странни часове и интервали. Буквално обикаля в кръг. Отнело му е цели два дни да стигне до сегашното си местоположение. Ако е пътувал по права линия, е щял да вземе разстоянието за десет часа. Само по себе си това не означава нищо, но е подозрително.

Пит беше съгласен по принцип, но имаше причини, поради които някои кораби пътуваха по странни курсове. Хрумна му една конкретна.

— В онзи район има много незаконен риболов — каза той. — Озитата постоянно гонят такива кораби. И всяка година дори успяват да заловят някой и друг контрабандист. Тези кораби хвърлят мрежи за най-големия улов. Но стоят настрана от морските птици и никога не се задържат задълго на едно място, защото не искат да ги хванат.

— Точно това си помислих и аз — каза Йейгър. — Но това не е риболовен кораб, а контейнеровоз. И тези завои не са толкова случайни, колкото изглеждат. В тях има повторяемост.

Пит погледна към назъбената линия.

— Не разбирам.

Йейгър държеше в ръката си прозрачен лист за припокриване, на който бе разпечатал нещо.

— Ъглите са малко неправилни — каза той, — а разстоянията не съвпадат точно, но са близки.

Той сложи втория лист върху първия и ги подравни. Лявата страна на модела на листа за припокриване съвпадаше почти точно с разстоянията и курсовете, предприети от загадъчния блуждаещ кораб.

Пит разпозна модела независимо.

— Съзвездието Орион!

Йейгър кимна.

— По причини, които не мога да проумея, този изгубен контейнеровоз пътува по маршрут, който очертава половината от съзвездието. Това изисква доста усилия.

— Възможно ли е да е съвпадение? — зачуди се на глас Пит.

Йейгър поклати глава.

— Шансът един кораб да направи тези завои и разстояния с правилната дължина по случайност е едно на десет милиона. Ако добавим и факта, че „Орион“ потъна само няколко часа преди да започне това странно движение на непознатия кораб в същия район, шансът става едно на един милиард.

Пит кимна. Някой на този кораб, някой, който контролираше кораба, се опитваше да съобщи нещо на света. Пит не можеше да си представи на какво се дължи тази странност, но се сещаше кой може да е достатъчно хитър и интелигентен, за да я осъществи.

— Кърт! — промълви той почти несъзнателно.

Йейгър кимна.

— Той е най-големият любител астроном в целия отдел. Вечно кисне на покрива с телескоп.

— Къде се намира сега корабът?

— Тук — посочи Йейгър към една точка на картата. — Триста мили на изток-югоизток от остров Хърд. За известно време остана на едно място, но сега се е отправил на североизток с максимална скорост.

Пит се обърна към говорителя:

— Пол, чу ли разговора?

— И двамата го чухме — отговори Пол. — Всъщност слухът на Гамей май изведнъж се оправи. Да не говорим колко се оправи настроението и на двама ни.

— Моето също — съгласи се Пит. — Но да не се разсейваме. Върни всички по местата им. Дръж детекторът изключен и кажи на капитана веднага да тръгне на запад с максимална скорост. Бързайте!

— Да се опитаме ли да се свържем с тях по радиото? — попита Пол.

Пит се замисли за секунда.

— Не — отговори той. — Не знам какво става, но ако на борда на този кораб има някой от нашите и той има достъп до радио, досега щеше да се е обадил. Не включвайте радиото, докато не разберем нещо повече. По-късно ще ви дам нови заповеди, но засега не е лоша идея да започнете да се подгответе за абордаж.

— Да, сър! — рече Пол. — „Джемини“ прекъсва връзката.

За пръв път от дни насам Пит почувства прилив на енергия. Отново погледна към неравната линия на курса, за да е сигурен, че не си я е въобразил.

— Разбери всичко, каквото можеш за този кораб — обърна се той към Йейгър. — Искам да знам на кого е, къде е бил и какво прави на края на света.

Йейгър кимна.

— Да предадем ли тази информация на АНС?

Пит се поколеба и накрая поклати глава.

— Нека първо се убедим, че не се заблуждаваме.

ГЛАВА 35

Остров Хърд

Янко вървеше през слабо осветен тунел на няколкостотин метра под повърхността на остров Хърд. Движеше се покрай малка конвейерна лента, която минаваше по цялата дължина на тунела. Лентата постоянно ръмжеше, натоварена с камъни и други материали, които пренасяше. В края на тунела Янко стигна до голямо помещение с неправилна форма, изсечено в скалата.

Помещението с ширина над трийсет метра се спускаше на нива, като тераси. Въздухът беше натежал от прах, както и от шум от чукане, защото вътре на светлината на прожектори се трудаха две дузини работници. Работеха с пневматични чукове и кирки и пренасяха с ръчни колички плодовете от усилията си до конвейерната лента.

Янко се запъти към един плещест мъжага, който надзираваше работниците.

— Учудвам се, че те виждам тук долу — надвика врявата надзирателят.

— Добивът спадна — отвърна сърдито Янко. — Изпращаш ни само камъни.

Надзирателят пристъпи от крак на крак, обърна покритото си с набола четина лице към Янко и се ухили подигравателно.

— Предупредих те още преди месеци — каза той. — Диамантите в тази планина са в кимберлитни тръби. Хилядолетия наред вулканичната дейност ги е изваждала на повърхността. Тази жилка не е хоризонтална, а вертикална. Извадихме късмет, че горната част беше толкова богата. Но лъвският пай се падна на стареца, нали така?

Янко не реагира.

— Както и да е — продължи надзирателят. — Добивът ще продължи да спада, докато не ми намериш тежко оборудване — за предпочитане от онова, което може да се използва под вода.

— Опитахме — отвърна Янко. — АССР засече доставката и я иззе.

— Тогава намери още работници! — отсече надзирателят.

Янко се огледа. Преди разполагаха с над сто работници — мъже и жени, пленени или подмамени с обещания за изгодни договори. Но работата беше тежка, а злополуките чести. През последната година половината от работниците загинаха — повечето при злополуки, неколцина при опит за бягство и още няколко измъчвани и убити за назидание на останалите — нагледен пример, че е по-добре да работят, отколкото да се бунтуват.

На стената иззвъння интерком. Янко вдигна тежката слушалка и с изненада чу гласа на Теро.

— Имаме проблем! — заяви шефът му.

— Какъв проблем?

— Вече не сме сами на нашия пуст остров.

Тялото на Янко се стегна.

— Кой е? Някой, когото можем да си позволим да оставим на мира, като онези бракониери на тюлени, които слязоха на брега миналата година?

— Не — отговори Теро. — Те са във вътрешността на острова и се движат със снегомобили. Навярно са ги пренесли до ледника по въздуха. Това означава, че са военни.

— Какво искате да направя?

— Пригответи ховъркрафтите и иди да се разправиш с тях.

— Тръгвам! — каза Янко.

Затвори и се спогледа с надзирателя.

— Това е краят, нали?

— Не е задължително — отвърна Янко. — Но още отначало знаехме, че няма да продължиечно. Може би ще е най-добре да подгответи последната доставка. Ако всичко пропадне, ще ни е необходимо богатство, което можем да носим.

ГЛАВА 36

Ледникът „Стивънсън“, остров Хърд

Групата снегомобили предпазливо прекоси заледената местност. Тежките облаци, неспирният сняг и поривистият вятър правеха релефа напълно неразличим.

Придвижването в тези условия и по непознат терен беше трудно.

На два пъти водещият снегомобил заседна в по-дълбок и по-мек сняг и трябваше да го издърпват. В един момент наклонът стана прекалено стръмен за безопасно минаване на превозните средства и трябваше да се върнат и да потърсят друг маршрут.

На едно по-заслонено място Григорович извади карта и започна да я разглежда, а Кърт вдигна очилата на главата си и се обърна към Хейли:

— Добре ли си?

— Замръзвам — отвърна тя. — Не усещам пръстите на краката си.

Вдигна очилата си и Кърт видя, че бузите ѝ бяха разранени от вятъра, устните ѝ — посинели, а кичурите руса коса, които се бяха изплъзнали изпод шапката ѝ, бяха покрити с лед.

Той се смъкна от седалката.

— Докато сме тук, трябва да се поразтъпчим. Да помогнем на кръвта да се пораздвижи.

Хейли се съгласи и Кърт ѝ помогна да слезе от машината.

— Къде отивате? — попита един от руснаците.

— Да се поразходим — отговори Кърт. — Денят е толкова хубав.

— Не се отдалечавайте.

Кърт се замисли. Виелицата щеше да им осигури добро прикритие, ако се опитат да избягат, но нямаше смисъл, защото нямаше къде да отидат.

Той направи няколко крачки и посочи към склона.

— Кажи на комисаря, че се качвам горе, за да видя какво ни предстои. Няма да се бавя.

С тези думи той хвана Хейли за ръка и двамата поеха нагоре. Усилието от катеренето по хълм през дълбок до колене сняг на хиляда метра надморска височина бе достатъчно, за да накара сърцето му да започне да изтласква кръвта както трябва. Когато изминаха половината път до върха, му се стори, че е запалил някаква пещ вътре в себе си. Дори лицето му започна да се зачервява.

— По-добре ли си? — попита той.

— Стоплям се, да — потвърди и Хейли. — Как мислиш, дали горе ще има ски станция?

— Съмнявам се — разочарова я Кърт. — Но в случай че...

Така и не довърши изречението, защото през писъка на вятъра се дочу странен шум — пронизителен вой, почти като двигател на малък джет. Звукът заглъхна, а после се чу отново.

Кърт се огледа наоколо и видя, че билото, към което вървяха, има форма на груб полукръг-полкупа, почти идеална за долавяне на далечни звуци.

Когато звукът се разнесе пак, той огледа леденото поле. Падащият сняг му пречеше да вижда ясно. Той дръпна оранжевите очила на очите си, за да има по-силен контраст. Само след секунда мярна движение — група малки превозни средства, които се приближаваха към тях.

— Хюстън, имаме проблем!

— Какво има?

— Беда.

Кърт сграбчи Хейли за ръката и двамата заслизаха надолу. Подскачаха и се плъзгаха по стръмните части, за да слязат колкото се може по-бързо. Стигнаха до подножието и едва не се изтърколиха насред групата.

— Някой идва! — викна Кърт.

— Откъде? — попита Григорович.

— От другата страна на хребета.

— Пеша?

— Не — отговори Кърт, — мисля, че са с ховъркрафт.

Само след секунди пронизителният вой отекна ясно над заледената земя.

— Тръгвайте! — нареди Григорович.

Почти веднага двигателите на снегомобилите вече бръмчаха. Групата ховъркрафти изплува от снежната мъгла като отмъстителни призраци. Кърт и Хейли се метнаха на машината си.

— Дръж се! — викна Кърт, завъртя стартера и запали двигателя.

Тя се вкопчи в него. Снегомобилът се люшна напред. Останалите от групата се разпръснаха в различни посоки като стадо газели, подгонени от лъвове. Тактиката беше непланирана, но се оказа ефикасна. Снегомобилите бяха шест, а ховъркрафтите — само четири. Не можеха да проследят всички.

Докато се носеха надолу по хълма и заобикаляха една пряспа, Кърт хвърли поглед през рамо покрай Хейли. За нещастие едно от елегантните возила, които ги преследваха, се приближаваше бързо към тях.

— Дръж се! — изкрештя той. — Играта ще загрубее!

Обърна се напред, натисна докрай газта и закриволичи из снежното поле. Ако на острова имаше гора, щеше да подкара право към нея, но на остров Хърд нямаше дървета — факт, който не предвещаваше нищо добро за намиране на скривалище.

Кърт рязко зави надясно и с крайчеца на окото си зърна малка експлозия. Избегна я и зави наляво — само за да види втора.

Експлозиите не бяха придружени от никакъв звук, от никакъв трус или дим. Всъщност приличаха повече на размазаната следа зад двигателя на летящ самолет.

— Това ли е, което си мисля?

— Изсмуквач! — викна Хейли. — Дръпни се от пътя му!

— Умен съвет — отвърна Кърт.

Продължиха с главоломна скорост и Кърт се помъчи да види някакви подробности от почти лишения от отличителни черти терен, който фучеше покрай него. Дори с очилата, светлината беше толкова слаба, че беше почти невъзможно да различи низините от възвишенията. На два пъти едва не се преобърнаха в неравни участъци от терена, а после ненадейно се озоваха във въздуха, след като излетяха от ръба на малка тераса.

Снегомобилът изхвърча във въздуха със скорост шейсет и пет километра в час, пропадна около метър и половина надолу и се стовари тежко на склона като участник в офроуд рали.

Брадичката на Кърт се удари в предното стъкло и го разби, а самият той се разтресе от удара. Хейли се задържа на седалката само защото го беше стиснала за кръста катоboa-удушвач.

Без колебание ховъркрафтът се хвърли над същия ръб, понесе се надолу и се приземи плавно на въздушната си възглавница без следа от сътресението, което усетиха Кърт и Хейли.

Брадичката на Кърт кървеше, а умът му препускаше. Сега откри същото, което Джо бе открил в пустошта: ховъркрафтът беше превозно средство, което може да мине през всянакъв терен.

Кърт се понесе напред, като отчаяно се опитваше да намери начин да се изпълзне от хватката му.

* * *

Докато Кърт и Хейли летяха напред, Джо Дзавала разбра, че се е насочил в грешна посока — носът на машината му сочеше към хребета, на който се бяха изкачили Кърт и Хейли. Той бързо даде газ и завъртя ръкохватките. Двигателят зафуча, а веригите се завъртяха. Джо обърна снегомобила в друга посока.

Машината се изстреля напред и профучи нагоре по малко възвишение, а после се спусна надолу, от другата страна. Без малко да изкорми един от руснаците.

Плътно зад превозното средство на командосите един от сивите ховъркрафти летеше надолу по хълма. Широк и плосък, той напомняше на Джо на морската риба скат. Централната част на машината беше издигната, за да побере пътническа кабина и двигател с турбина, а по-тънката част, която я заобикаляше, и гумената подложка под нея, бяха предназначени преди всичко да създадат възглавницата от въздух, по която се движеше ховъркрафтът.

Докато сивата машина преследваше руските командоси, Джо се вряза зад нея. Остана с впечатлението, че шофьорът не го е видял, тъй като вниманието му остана приковано в първоначалната цел. Докато се носеха по леда, Джо се опита да вземе пушката, която висеше на гърба му, и едва не се разби.

Най-накрая успя да пълзне пушката покрай тялото си и я оставил от едната си страна, закачена на ремъка, който продължаваше да виси

през рамото му. Скъси дистанцията между себе си и мишената, като пилот на боен самолет, който се опитва да спаси живота на един от пилотите на поддържащите самолети. Докато ховъркрафтът минаваше пред него, Джо се опита да вдигне предпазителя, но с дебелите ръкавици, които носеше, това се оказа невъзможно. Все още се бореше с пушката, когато руският снегомобил зави рязко надясно.

Ховъркрафтът го последва и Джо се наклони, докато на свой ред завиваше с широко движение, за да може отново да вземе на прицел противника си. Вдигна ръка към устата си, захапа ръкавицата и я издърпа. Пръстите му мигновено замръзнаха от ледения въздух, но с гола ръка успя да хване по-здраво пушката, да дръпне предпазителя и да стреля.

От дулото се изсипа порой от куршуми, но до един се оказаха безполезни.

Ховъркрафтът зави наляво и Джо отново стреля. Този път улучи — във въздуха се разлетяха късчета фибростъкло, но ховъркрафтът продължи да се носи напред.

Пред тях двамата руски командоси бяха стигнали до тесен процеп между скалист хребет и висока пряспа мек сняг. Снегомобилът им профуча през процепа — фатална грешка.

Шофьорът на ховъркрафта с лекота ги взе на прицел и натисна спусъка на собственото си оръжие. Директен удар от изсмуквача повали руснаците и спря двигателя на снегомобила. Машината се преобърна. Дясната част на ските се закачи в една бразда и снегомобилът се плъзна безконтролно, а безчувствените командоси излетяха в две различни посоки.

Вместо да повтори грешката на снегомобила, ховъркрафтът зави надясно, понесе се нагоре по хълма, плъзна се настрани и обърна носа право към Джо.

Джо натисна селектора на пълен автоматичен режим и стреля, като раздра предната част на ховъркрафта и разби предното му стъкло. Въпреки щетите машината не спря.

Джо се опита да се изпълзне, но снегомобилът занесе по леда. Всеки момент щяха или да го бълснат, или да го обезглавят. Той скочи от снегомобила и се хвърли на земята.

Ховъркрафтът прелетя над него с рев като торнадо и бълсна снегомобила като стенобойна машина. Огромното налягане на

низходящия поток под възглавницата на ховъркрафта отнесе Джо настриани като вестник, попаднал в свистящия въздух под някой камион на магистрала.

Веднага щом спря да се премята, Джо скочи на крака и хукна. Ховъркрафтът започна да завива и отново се понесе към него. Джо буквално можеше да си представи как главорезите вътре точат лиги и ръмжат: „Да го сгазим!“

Нямаше да им отнеме много време.

Докато Джо се олюляваше през снега, ховъркрафтът скъси разстоянието със скорост, десет пъти по-голяма от неговата.

Воят на приближаващото превозно средство го оглуши. Джо се хвърли на земята, а наоколо закънтяха изстрели на автоматично оръжие. Джо вдигна глава точно навреме, за да види как ховъркрафтът се отклонява от курса си и оставя след себе си следа от пушек. Машината продължи да се движи още трийсетина метра, преди да загуби мощност и да забие нос в снега. Проби дупка в пряспата и задълба в нея около три метра, преди окончателно да спре.

Един снегомобил се понесе към Джо и спря.

— Качвай се! — изкреша Григорович.

Обикновено Джо предпочиташе сам да шофира, но сега реши да не спори. Покатери се на седалката и едва успя да се задържи, преди Григорович да даде газ и да отпраши напред.

* * *

На около километър разстояние от тях Кърт геройски избягваше зашеметяващия лъч на изсмуквача, но не успяваше нито да заблуди преследвача, нито да му се отскубне. Имаха само едно предимство.

— Нашето сцепление е по-голямо! — изкреша той на Хейли.

— Какво?

— Нещото, което ни преследва, се обръща повече като лодка или самолет — плъзга се и се носи по повърхността. Но когато не сме на леда, всеки път успяваме да се обърнем вътре в радиуса на неговия завой.

— И това с какво ни помага?

— Сега ще видиш — каза Кърт, зави рязко надясно и снегомобилът се понесе вихreno към посоката, от която бяха дошли.

Изпълнителният ховъркрафт го последва, направи широк завой, върна се на стария курс и отново скъси разстоянието.

Кърт караше с пълна газ и едва не загуби контрол, когато заподскачаха по неравния терен.

От дясната им страна профуча още едно привидение, подобно на мираж.

— Това беше ужасно близо — промълви Хейли.

Сега се бяха приближили към по-тесен участък, почти като пешеходна пътека на мост. От дясната им страна се простираше ледникът, а отляво имаше каменисто било, което се издигаше нагоре, покрай ръба на Биг Бен като планински път.

Кърт избра билото и подкара плътно до стената му, а теренът край тях ставаше все по-опасно стръмен. Наложи му се да понамали скоростта, макар и малко.

— Настигат ни! — изкрешя уплашено Хейли.

Билото се стесняваше все повече. Кърт натисна спирачките, обърна кормилото и се натисна с цялата си тежест надолу, към лявата страна на снегомобила. Наведе се колкото може повече, като мотоциклист на остьр завой.

Ските на снегомобила се забиха в снега. И Кърт зърна как зад тях ховъркрафтът прави същия завой. А после зърна в съзнанието си проблясък на светлина и почувства, че пада. Всичко потъна в мрак.

Отпуснатото му тяло излетя над снегомобила и се плъзна петнайсетина метра, преди да се забие в дебела пряспа сняг. Кърт остана там, почти заровен и абсолютно безчувствен.

Хейли също падна от снегомобила, но якето й се закачи в кормилото, разкъса се и я спря, така че тя се озова само на няколко метра от повреденото возило.

Кърт така и не я видя, не видя и колко ефективен се оказа планът му.

Точно както се надяваше, ховъркрафтът не можа да вземе острия завой, плъзна се по повърхността на билото и поднесе настани под силата на скоростта и инерцията си. Ако беше паднал от ниско нямаше да има проблем, но пропадане от двайсет и пет метра се оказа прекалено дори за тази всъдеходна машина.

За да набира повдигаща сила, ховъркрафтът трябва да е близо до земята. Когато земята изчезна, той пропадна и се стовари на снега, почти неуправляем. Машината заора, преобърна се на една страна и започна да се търкаля по нанадолнището. Във всички посоки се разлетя фибростъкло. Накрая ховъркрафтът се сгромоляса окончателно.

Отвътре не се показва никой.

* * *

По-надолу по склона Джо и Григорович бяха загазили сериозно. Още един от ховъркрафтите на Теро ги беше открил и сега ги подкарваше към високата стена на ледника.

— Ще ни запрати право в леда и ще ни приклещи! — изкрещя Джо.

— Не мога да го заобиколя! — на свой ред изкрещя Григорович.

Джо се огледа през рамо. Ховъркрафтът се държеше на известно разстояние от тях, обръщащо ту на една, ту на друга страна. С лекота контролираше всеки ход на Григорович. Джо знаеше, че трябва да направи нещо. Опита се да извади пълнителя от пушката, но голата му ръка вече бе съвсем безчувствена. Той свали и другата ръкавица, дръпна празния пълнител и сложи на негово място нов.

— Слизам тук! — изкрещя той.

Отгласна се от Григорович, протегна крака и скочи настрана от снегомобила, при което за втори път падна в снега и се затъркаля.

Премяташе се, въртеше се и накрая падна по лице. Потръпна, когато през процепа в яката му влезе сняг. Само след секунди вече беше на крака, отърсващо снега от лицето си и се опитващо да се ориентира. Григорович все още караше към ледника. Ховъркрафтът продължаваше да го следва, без да обръща внимание на Джо.

Джо вдигна пушката и заследи возилото през мерника, изчислявайки колко пред него да се прицели. Тъкмо щеше да стреля, когато вниманието му бе привлечено от пронизителен вой.

Дръпна спусъка, но размазаният лъч от зашеметяващия пистолет на Теро вече го бе уцелил. Заслепяващата светлина, видима само в

съзнанието на Джо, го обгърна по същия начин, като в австралийската пустош, и той рухна на снега, без да разбере дали е улучил.

ГЛАВА 37

Няколко минути по-късно, когато бялото небе започна да потъмнява, двата останали ховъркрафта предпазливо се приближиха към билото, където се бяха разбили Кърт и Хейли. С помощта на инфрачервен бинокъл Янко зърна разбитото возило в подножието. Само след секунди видя и снегомобила.

Натисна превключвателя на радиото си.

— Екип две, върнете се по нанадолнището и проверете за оцелели. Ние се качваме нагоре.

— Разбрано! — отговори другият шофьор.

Двата ховъркрафта се разделиха и Янко огледа склона за източници на топлина. Инфрачервеният радар регистрира само два: топлия двигател на снегомобила и една фигура, която лежеше просната на десетина метра от него.

Янко свали очилата си и спря ховъркрафта. Още преди машината да е спрял напълно, той отвори със замах люка.

— Стой тук! — обръна се той към стрелеца. — И си отваряй очите!

С късоцевен автомат, провесен на рамото, Янко слезе от ховъркрафта и предпазливо се отправи към разбития снегомобил. Видя, че не става за нищо — двигателят му беше разбит, а акумуляторът изтощен.

— Поне са улучили нещо — измърмори той сам на себе си.

Пристипи към тялото в снега и го преобрърна. За негова изненада под бялата качулка на якето се разпияха рошави руси коси.

Янко дръпна очилата от лицето на жената. Позна я — същата, която бе оставил завързана до експлозивите в лабораторията в наводнената мина.

— Значи си оцеляла — измърмори той.

Радиото изпраща.

— Янко, тук е екип две!

Янко вдигна радиото към устата си.

— Слушам ви!

— Стигнахме до подножието на хребета. Екип три е унищожен. И шофьорът, и стрелецът са мъртви. Не можем да накараме ховъркрафта да заработи. Искаш ли да го изгорим?

— Не — отговори Янко. — Не бива да привличаме внимание към себе си. В близките дванайсет часа виелицата ще натрупа отгоре поне половин метър сняг. Това ще го скрие.

— А хората?

— Извадете ги! — нареди Янко. — Искам да махнете от този ледник всички тела — и нашите, и техните.

Двойно щракване му подсказа, че подчиненият му е разбрали и ще изпълни заповедта. Янко превключи каналите и започна нов разговор.

— Теро, тук е Янко — каза той. — Чуваш ли ме?

— Давай! — отвърна дрезгавият глас на Теро.

— Тук приключихме.

— Всичките ли хванахте?

— Извадихме от строя всички снегомобили — съобщи Янко. — Загубихме два ховъркрафта.

— Кои са те? — попита Теро без излишни многословия.

— Мисля, че са австралийци — отговори Янко. — Познах един от оцелелите — руса жена, беше в станцията в пустошта, когато АССР се опита да ни нападне.

За миг на отсрещния край на връзката се въз颤и тишина, последвана от въпрос:

— Жива ли е?

— Да. Имаме и двама пленници мъже. Другите са мъртви.

— Доведи ги! — заповядала Теро. — Искам да ги разпитам.

Трябва да разберем дали са сами или не.

— Точно това си мислех и аз — съгласи се Янко.

Закачи радиото обратно на колана, вдигна жената и я преметна през рамо.

След секунди я метна в багажника на ховъркрафта, а самият той се качи в кабината и включи двигателите. Елегантната машина се издигна над земята, Янко я насочи напред и направи завой само на двайсетина метра от мястото, където лежеше Кърт.

Дълбокият сняг, който го бе заринал, го бе прикрил от инфрачервения радар, а белите камуфлажни дрехи, намаляваща

светлина и продължаващата виелица го правеха невидим с просто око.

Затова нито Янко, нито стрелецът му го видяха, докато се отдалечаваха към посивяващия хоризонт.

ГЛАВА 38

След дванайсет часа трошене на скали и товарене на камъни на неспирно движещата се конвейерна лента, Патрик Девлин се чувстваше едновременно като пребит с тояга, прегазен от трактор и принуден да дишава дим цял ден.

Изненада се, че проявиха великолудие да им позволят да вземат горещ душ, макар и в общо помещение. Водата в краката му заприлича на тиня заради праха, който свали от тялото му. Изненадите продължиха с обилна вечеря от тюленово месо и някаква дива птица, но пък този дивеч се срещаше в изобилие на острова, а гладуването на работниците означаваше забавяне на работния процес.

След вечеря го заведоха в стая, изсечена в скалата. До две от стените бяха наредени четириетажни легла. Повечето бяха празни.

Когато заключиха вратата зад гърба му, той видя Масинга и южноамериканеца — играеха карти.

— Кое легло? — попита той.

— Което искаш — отговори Масинга. — Място има предостатъчно.

Девлин метна багажа си на едно от леглата и седна до двамата мъже.

— Защо тук долу е толкова горещо?

Масинга хвърли една карта.

— Защото се намираме във вътрешността на вулкан — отговори той. — Откъде мислиш, че идва горещата вода?

— Геотермални извори?

Двамата кимнаха едновременно. Девлин се огледа. Не видя никаква шахта, която да води към повърхността — само тънка решетка над вратата за вентилация.

— Колко дълбоко се намираме?

Никой не му отговори.

Южноамериканецът игра. Масинга хвърли бърз поглед към картите и посегна към една. Девлин стовари ръка върху неговата.

— Попитах, колко дълбоко се намираме?

Масинга скочи, преобърна масата, сграбчи Девлин за ризата, повлече го по пода и го бълсна в едно шкафче.

— Да не мислиш, че си първият, който мисли да избяга? — изкреша той. — Тези, които управляват това място, не са глупаци. Знаят, че ги очаква смъртна присъда заради деянията им. Да мислиш за бягство е престъпление, да говориш за бягство означава да се озовеш в стаята за изтезания. А ако наистина се опиташ... Тук има само едно правило, съвсем просто: съпротивлява се един, умират трима.

Девлин се отскубна от хватката му.

— Значи просто ще се примирите и ще ги оставите да ви убият от работа?

Масинга го изгледа яростно.

— Башца ми прекара дванайсет години в южноафрикански затвор заради политическата си дейност. Оцеля, като се примиряваше, докато най-накрая спасението дойде отвън. Това е единственият начин, който и да било от нас отново да види дома си, и проклет да съм, ако те оставя преди това да ни вкараш в гроба с този твой необуздан език.

Девлин се взря в двамата си съквартирани.

— Може би вие двамата ще постъпите точно така. Аз обаче ще се измъкна от тук или ще умра!

Сега заговори южноамериканецът.

— Навсякъде има информатори — каза той, — дори сред работниците. Може Масинга да е информатор. Или пък аз. Така че на твоето място бих внимавал какво говоря, както и на кого го казвам.

Девлин пое дълбоко въздух и взе решение.

— Доведоха ме тук на кораб. Рано или късно ще успея да го намеря. Ако някой от вас смята да ме издаде, направете го бързо и ме избавете от мъките.

Двамата го погледнаха навъсено. Най-накрая Масинга се пресегна и изправи масата.

— И какво знаеш ти за управлението на кораб, друже?

Девлин се ухили на двамата затворници.

— Абсолютно всичко! — увери ги той.

ГЛАВА 39

Кърт се събуди също толкова объркан, колкото беше Джо в австралийската пустош. Помисли си, че е заспал на дивана у дома след дълъг ден. Но не можеше да си спомни в градската му къща някога да е било толкова студено, дори посред зима.

Поразмърда се и усети, че лицето му е ледено. Това поразчили паяжините в главата му. Отвори очи и не видя нищо друго, освен белота.

Осъзна, че това е сняг, отърси го от себе си и го разрови, за да се надигне.

След като разчири пряспата, се надигна на крака и огледа стръмния склон. Плоската светлина на снежното поле и сивото небе се нарушаваше само от няколко назъбени участъка черни скали.

Кърт бързо си спомни къде се намира, как се е озовал тук и кой беше с него.

Огледа се наоколо. Не видя нищо, не забеляза и следа от движение.

— Хейли! — изкрештя той. — Хейли!

Не се чуваше нищо друго, освен вятъра.

Без да обръща внимание на болките в тялото си, Кърт се насили да стане и се повлече към падналия на една страна снегомобил. Дори да беше в безсъзнание, Хейли би трябвало да е наблизо, но не се виждаше никъде.

Огледа разбитото превозно средство и се замисли къде лежи то и къде се бе озовал той. Претърси снежната пряспа и заобикалящата я тераса. Не намери в снега никаква издатина, която би могла да бъде Хейли. Върна се отново при снегомобила. Откри парче от якето ѝ на кормилото, както и почти покрити от падащия сняг вдълнатини, които водеха към ледника. Бяха почти запълнени и му беше трудно да определи със сигурност, но тези вдълнатини изглеждаха така, сякаш преди известно време са били дълбоки отпечатъци от стъпки в мекия сняг.

Изглежда са я пленили, помисли Кърт. Това го накара да се запита какво е станало с другите и най-вече с приятеля му Джо. Ако той или някой от руснаците бяха наблизо, значи се стараеха никой да не ги види.

Кърт се изкачи до едно по-високо място и се загледа в далечината. На гаснещата светлина не видя следи от други снегомобили. Това не го учуди, защото помнеше как се бяха разпръснали. Изправи се пред тежък избор. Не можеше да тръгне да скита из покрития с лед остров пеша и да търси помощ. В този момент времето беше прекалено ценно. А освен това изглежда самият той се бе спасил от залавяне единствено благодарение на някаква щастлива случайност. Лъчите на изсмуквача бяха толкова силни, а хората на Теро — толкова решителни, че Кърт не вярваше, че са си тръгнали, ако не са решили, че са прибрали всички врагове, проникнали на тяхна територия.

Трябваше да предположи най-лошото — Джо, Хейли и останалите са попаднали в плен.

Кърт се върна при снегомобила, сграбчи кормилото и изправи возилото на ските. Повечето щети изглеждаха повърхностни, но не можа да завърти стартера. Дори лампичките не светнаха.

— Този изсмуквач наистина започва да ме дразни — измърмори Кърт под нос.

Отвори малък багажник в задната част на снегомобила и потърси нещо полезно. Намери фенерче, но и то не работеше.

— Супер! — измърмори отново. Погледна към небето. Заради падащия сняг изглеждаше по-светло, отколкото беше, но нощта се спускаше бързо. Кърт възнамеряваше да продължи към бърлогата на Теро, но начинанието щеше да е почти невъзможно в пълната тъмнина, която скоро щеше да обгради острова.

В общи линии знаеше къде се намира. Трябваше единствено да слезе по скалата и да прекоси снежното поле, и щеше да се озове право на ледника „Уинстън“. От там трябваше да завие наляво и да продължи към лагуната. Още по-нататък щеше да намери горещите точки, засечени от руските безпилотни самолети.

Кърт започна предпазливо да слиза по стръмната скала. Оглеждаше внимателно пътя и близо до подножието забеляза останките от ховъркрафта.

Когато стигна до смазаните останки, установи, че машината е полуузаровена в падащия сняг. Виждаше се само капакът на двигателя, от който все още се вдигаше пара.

Кърт разбута снега и видя, че люкът е открехнат. Отвори го и влезе вътре.

Търсеше нещо полезно: храна, карти, радиоприемници, всичко, до което можеше да се добере. Намери едно фенерче и го включи. Слава богу, работеше. Откри и радио. Щом натисна един превключвател, радиото светна, но дори със слушалки Кърт не чу очакваното статично пращене. Предположи, че нещо е изгоряло. Но така или иначе нямаше значение. И без това радиото имаше само къс обхват. Нямаше да може да го използва, за да повика помощ.

След още няколко минути ровене намери малко припаси, запалка „Зипо“, няколко мазни парцала, които можеше да запали, ако му потрябва сигнална ракета, и най-важното: чифт очила за нощно виждане.

Без тях наближаващият мрак щеше да се превърне в най-опасния му враг. Плътните облаци щяха да скрият луната и звездите, на острова нямаше никаква изкуствена светлина и тъмнината щеше да е непрогледна като в пещера.

Нямаше начин да върви в тъмнината с включено фенерче или да носи саморъчно измайсторена факла. Това би означавало да моли да го забележат и да го застрелят. Но с очилата за нощно виждане можеше да крачи в мрака като прилеп.

Погледна часовника си. Часът беше осем вечерта местно време.

Разполагаха с девет часа до обещаната от Теро атака. Кърт предполагаше, че му предстои тричасов преход.

— Сега е моментът.

Вдигна ципа на якето, отвори люка и изпълзя на снега, който не спираше да вали. Оставил зад гърба си единствения подслон, който можеше да се намери на километри разстояние, и се затътри на запад, към битка, която нямаше почти никакъв шанс да спечели.

* * *

Докато Кърт се надяваше да намери начин да проникне в скривалището на Теро, Джо се питаше дали някога ще види отново външния свят.

В подземната пещера беше по-топло, но гостоприемството хич го нямаше. Джо беше прикован към стена от черна вулканична скала като затворник в средновековна тъмница. Ръцете му бяха вдигнати високо и вързани, а краката — оковани в закачени на пода белезници. Засъхналата кръв на пода и фактът, че белезниците изглеждаха доста захабени, му подсказаха, че това не е първото изтезание, проведено в това помещение.

Хейли и Григорович бяха приковани от двете страни на Джо в същото положение. За допълнително сплашване донесоха телата на мъртвите руски командоси и едно по едно ги хвърлиха на купчина на пода.

Изглежда, трима бяха застреляни, а другите двама загинали от наранявания, получени в ръкопашен бой.

— Кажете ни това, което искаме да узнаем, или ще ви сполети същата участ.

Думите излязоха от устата на брадясал мъж, който стоеше изправен, все едно е гълтнал бастун. Погледът му беше сurov, а лицето — вкаменено в маска на решителност. Джо нямаше откъде да знае, но това беше Янко, шефът на охраната на Теро.

Джо огледа телата, задържа поглед върху лицата им. Вместо страх, гледката му вдъхна надежда. Кърт не беше сред тях.

— Не ви ли се говори? — попита Янко, кимна на двама мускулести главорези и посочи към Григорович. — Започнете с него.

Двамата боксьори се приближиха към Григорович и започнаха да го вкарват в пътя с юмруци. Бълскания в бъбреците и ъперкъти се редяха един след друг. Григорович сумтеше и потръпваше, но не каза нито дума, не отклони и поглед. При всяка пауза в побоя се изправяше и поглеждаше мъчителите си в очите.

— Как стигнахте до този остров? — попита Янко.

Григорович отвърна на мрачния му поглед с още по-мрачен.

— Разкарайте това изражение от лицето му — нареди спокойно Янко.

Биячите свиха пръсти и кокалчетата им изпукаха. Сега мишена на ударите беше главата на руснака. Боксьорите се прицелиха и

нанесоха поредица от зашеметяващи удари. Носът на Григорович беше счупен, от устата му потече кръв, а дясното му око почти се затвори.

Двамата отстъпиха назад и прецениха пораженията. Руснакът се отпусна на веригите си с наведена глава. От лицето му капеше кръв. За няколко секунди изглеждаше, че са го убили или че е изпаднал в безсъзнание, но после, бавно и очевидно болезнено, Григорович отново се изправи.

Джо не хранеше топли чувства към руснака, който на практика ги бе отвлякъл, но трябаше да признае, че е впечатлен.

Янко, от друга страна, беше вбесен.

— Счупете му краката! — изкрещя той.

По-набитият от двамата главорези се втурна към Григорович и заби коляно в бедрото му. Разнесе се тих, противен звук.

— Пак! — викна Янко.

Последва втори удар като с ковашки чук, а после и трети.

— Ей! — извика Джо. — Запазете и за мен малко!

Групата главорези се извърна към него.

— И ти ще получиш своя дял — успокои го Янко.

Григорович се мъчеше да се изправи. Краката му не бяха счупени, но така или иначе бяха безполезни. Той се подпра на веригите си, опита се да се надигне, като използваше само силата на ръцете си.

— Стига де! — настоя Джо. — Да не сте уморени или какво?

Не беше сигурен защо се опитва да ги отклони от Григорович. Може би смяташе, че ако им попречи да пребият руснака до смърт, това ще е някакъв стратегически ход, а може би просто го водеше съчувствие. През целия си живот Джо бе защитавал по-слабите, макар че за нищо на света не си бе представял, че един руски убиец може да попадне в тази категория.

Янко изглеждаше озадачен. Скръсти ръце на гърдите си и небрежно посочи към Джо.

— Дайте му неговия дял да не се сърди.

Първият удар се стовари само след секунди, а през следващите няколко минути здравенящите на Янко не спряха да ритат и удрят Джо, като оставяха между нападенията си само толкова време, колкото да вмъкнат няколко въпроса.

Джо не отговори на нито един, така че побоят продължи.

За разлика от Григорович, който беше решен да посрещне всеки удар така, сякаш е неуязвим, Джо прибегна до уменията си в бокса — и за да се стегне срещу лавината от удари, и за да намали щетите чрез въртене и навеждания. Така че тежките удари почти не го закачиха. Въпреки това след петнайсетия или шестнайсетия удар беше сигурен, че са му пукнали поне едно-две ребра.

Най-накрая Янко вдигна ръка като римски император, който заповядва край на гладиаторските игри.

— Всичко това е толкова ненужно — каза той. — Просто ни кажи кои сте, как стигнахте до тук и дали навън има още от хората ви.

Джо продължи да мълчи и беше възнаграден с удар в лицето. Той се извъртя настрана толкова, колкото можа, но ударът го улучи в челюстта и му разцепи устната.

Джо вдигна глава.

— Тъкмо се канех да ви кажа — заяви той, — но сега получих амнезия.

Янко се отказа да го убеждава и посочи към Хейли. Тя трепереше до стената и отчаяно се мъчеше да освободи ръцете си от белезниците. Току-що пред очите ѝ бяха направили на пиҳтия двама яки мъже и очевидно тя се тресеше от страх. Това само щеше да улесни нещата.

— Толкова бързо ли се отказвате? — изкрещя Джо, опитваше се да привлече вниманието им обратно към себе си.

Мускулестият палач погледна към него.

— А аз си мислех, че тъкмо сме започнали да се сприятеляваме — продължи да крещи Джо. — Да се сближаваме, така да се каже. Трябваше да се сетя, че сте прекалено слаби, за да доведете нещата докрай.

За миг биячът го изглед гневно, очевидно наясно, че това е номер. После отново погледна Хейли, твърдо решен да я уплаши докрай, но Джо изплю в лицето му кръв, примесена със слюнка.

Побеснял, главорезът пристъпи към Джо и стовари юмрук в корема му. Джо се преви. Единственото, което го задържа да не падне, бяха веригите.

— Това как ти се струва като сближаване? — попита саркастично Янко.

— Почти не го усетих — изсумтя Джо и се изправи.

Янко кимна на бияча, че му позволява да действа. Мъжът пристъпи напред и бълсна Джо в стената с лявата си ръка, а после му нанесе десен кръстосан удар и отметна главата му на една страна. Веднага се надигна огромна, разцепена по средата, подутина, която започна да кърви. За миг главата на Джо увисна. Но той бързо се съвзе и се постара се да изглежда уморен и замаян.

— Само толкова... ли можете?

Този път главорезът се дръпна назад, замахна от рамото и насочи ръката си право към окото на Джо. С учудваща бързина Джо отметна глава настрани. Юмрукът на мъчителя му се заби в скалата зад него. Чу се звук от счупване.

Огромният мъжага изпищя от болка и падна на колене, стиснал китката си със здравата ръка.

Джо успя да се усмихне.

Григорович се изсмя.

— Стига толкова! — изкрещя Янко, пристъпи към Хейли и я сграбчи за косата. — Говори или тя ще си го получи!

Преди да успее да направи каквото и да било, стоманената врата се отвори. В сянката стояха трима мъже. Зрението на Джо беше малко замъглено, но беше сигурен, че този в средата носи маска.

Тримата влязоха в стаята.

Янко застана мирно.

— Това, значи, са враговете ни — каза маскираният. Очите му се задържаха върху Хейли, докато накрая тя отвърна на погледа му. После той погледна към Джо и най-накрая към Григорович.

— Когато приключват с теб — обеща му непознатият, — ще ти трябва маска като моята.

Григорович само го гледаше.

— Какво носеха?

Янко посочи към куфарчето бомба.

— Деактивирахте ли я?

— Имаше таймер — отговори Янко, — но го изключихме.

Маскираният погледна към охраната си.

— Вземете я — нареди той. Мъжете бързо вдигнаха бомбата и я изнесоха в коридора.

След като пазачите изчезнаха, маскираният отново насочи вниманието си към Хейли.

— Измийте я и я качете горе при мен — нареди той. — Искам да ѝ покажа нещо.

— Тя участва във всичко това — възрази Янко. — Още отначало беше с АССР. Знае какъв е залогът.

— Да — съгласи се мъжът със зловещ хриплив глас. — Знае повече, отколкото си мислиш.

Той се обърна и излезе. Янко остана неподвижен за миг. Изглеждаше смаян.

После бавно се раздвижи и изпълни заповедта — приближи се до Хейли, свали белезниците й и излезе, като я влачеше след себе си. Двамата разпитващи го последваха. Единият несъмнено щеше да се отправи към лазарета.

Стоманената врата се затръшна. Чу се превъртане на ключ. Джо и Григорович останаха сами в пещерата, ако не се брояха мъртвите командоси.

Джо погледна към руснака.

— Пак заповядай — каза той.

Григорович се обърна към него. Почти цялото му лице бе покрито със синини и кръв.

— Нямах нужда от помощта ти.

— Наистина ли?

— Но ти благодаря.

Джо реши, че няма да получи нищо повече от него.

— Като за руснак, доста носиш на бой.

— Ами да — съгласи се Григорович. — А ти понесе болката доста добре за упадъчен американец. Мина дори без уиски, което да ти вдъхне сила.

Джо прие съмнителния комплимент.

— Малко уиски би ми било добре дошло — призна той. — Случайно да носиш някоя бутилка?

Двамата мъже се изгледаха за миг и накрая Григорович избухна в смях. Джо го последва. Болеше адски, но си струваше.

— Какво се случи с теб, докато бяхме навън? — попита Григорович. — Мислех, че се каниш да стреляш по тях.

— Не очаквах поддържащият ховъркрафт да ме връхлети отзад — отговори Джо. — А с теб?

— Пернаха ме отстрани и ме събориха от снегомобила.

— Как са успели да се приближат толкова?

Григорович се поколеба.

— Може да съм направил обратен завой, за да видя какво става с теб. Очевидна тактическа грешка.

Значи не го бяха улучили със зашеметителя, но така или иначе го бяха извадили от строя, защото се бе опитал да помогне на Джо.

— Всички допускаме грешки — рече помирително Джо и погледна към нахвърляните на купчина тела на пода. — Нещо у тях да ти прави впечатление?

Григорович кимна.

— Един липсва — отговори той. — Не всички са извадени от строя.

— Кърт няма да се откаже — рече Джо. — Ако е жив, няма да ни остави да загинем тук. Ако има начин да доведе помощ или да ни измъкне, ще го направи.

Григорович поклати глава, но не в знак на несъгласие — просто не можеше да повярва в каква ситуация са се озовали.

— Остана само една фигура — измърмори обезсърчен той. — Един кон, който се опитва да спаси всички пешки. Не мога да повярвам, че сега аз съм една от тях.

Въпреки разбитата си уста Джо се усмихна.

— Добре дошъл в клуба!

ГЛАВА 40

Хейли се влачеше през полуосветените тунели на подземното скривалище на Теро. Мъжът на име Янко ѝ бе дал възможност да се измие и ѝ беше намерил чисти дрехи, преди да я поведе навътре в недрата на бърлогата.

Хейли се движеше бавно, изпълнена с тревога. Почти ѝ се искаше да беше останала с Джо и Григорович в подобната на тъмница стая за разпити. Фактът, че бе съвсем сама, някак си правеше сегашната ѝ участ по-страшна.

— Бъди силна! — прошепна тя сама на себе си. — Каквото и да се случи, посрещни го храбро!

Янко влезе в открито помещение с осем електрически генератора. Тумбестите устройства с форма на цилиндри бяха с големина на перални машини. Бяха подредени в две редици и Янко поведе Хейли помежду им до врата в дъното на помещението.

После натисна бутона на един интерком до вратата.

— Жената е тук — каза той в микрофона.

— Доведи я! — отговори сипкав глас.

Янко въведе код в таблото-ключалка и се чу щракване. Той отвори вратата и бутна Хейли вътре. Тя се стегна, за да посрещне това, което ѝ предстоеше, и прекрачи прага.

Стаята изглеждаше по-различна от останалата част от пещерата. Стените бяха облицовани с блестяща бяла пластмаса. На няколко места имаше компютри, контролни табла и монитори. Скрито осветление придаваше на помещението по-топъл вид.

— Добре дошла в главната контролна зала — обърна се мъжът с маската към Хейли.

Гласът му беше изменен зарадиувредените гласни струни, но Хейли беше сигурна кой говори.

— Макс? — попита тя. — Ти ли си наистина?

За миг мъжът се загледа в нея, а после погледна към Янко.

— Остави ни!

— Може да е опасна — отговори Янко.

— Не и за мен — отговори Теро.

Янко рязко си пое въздух, а после излезе от стаята. Докато вратата се затваряше, Теро се приближи към Хейли. Протегна ръка. Хейли видя, че е обгорена и покрита с белези.

— Толкова време мина — каза Теро. — Толкова самотни се чувствахме.

Въпреки страха умът на Хейли препускаше.

— „Ние“? — попита тя. — Джордж жив ли е? Тук ли е?

Теро кимна.

— Добре ли е? — попита Хейли, изпълнена с надежда, че Джордж може да ѝ помогне да сложи край на тази лудост и същевременно уплашена, че може да е ужасно обгорен и белязан като Теро.

— Скоро ще дойде — отговори Теро. — Знае, че си тук. Всъщност точно той предложи да говорим насаме с теб. Каза, че ти може би ще разбереш.

Тя се усмихна искрено. Джордж беше единствената им надежда.

— Много съм благодарна да го чуя. Ами Теса?

— Убиха я — отвърна Теро.

Хейли сведе поглед. Джордж и Теса ѝ бяха като брат и сестра. Надяваше се, че и двамата са оцелели, макар да знаеше, че е малко вероятно. Но поне Джордж беше жив. „Може би има шанс — помисли си тя. — Може би разумът все пак ще успее да победи в последния момент.“

— Много ми е мъчно за Теса — каза тя, — но се радвам, че ти и Джордж сте живи. Как успяхте да оцелеете след експлозията?

— Бях започнал работа по нова теория — обясни Теро. — Помислих, че вълната може да е по-стабилна, ако използвам не куполовиден, а сферичен проекционен апарат. Тъкмо бяхме започнали разкопките, когато започна стрелбата. Двамата с Джордж се изпълзнахме и се затворихме вътре, а нападателите застреляха всички останали.

Тя го погледна занемяла.

— Не можехме да направим нищо — каза тихо Теро.

— Знам — съгласи се тя. — Разбирам!

За миг той я изгледа гневно, преди да продължи:

— След края на стрелбата настана тишина. Тогава отворихме вратата и само след секунди започнаха експлозиите. Бях тежко обгорен, но Джордж почти не пострада. Той се грижеше за мен, докато накрая успяхме да се доберем до болница. Платихме достатъчно, за да не се разчуе. Бяхме се спасили и не исках да ни открият. Но не можехме да останем дълго там. Трябваше да намерим място, където да сме в безопасност.

— И сте дошли тук?

— Отначало не — отговори Тero, — после дойдохме тук. Трябваше ни място, където никой никога да не може да ни открие. Място с предимства. Тук разполагаме с геотермална енергия. Тюлените, птиците и рибните пасажи ни осигуряват храна. А познанията ми по география се оказаха неоценени, когато открихме диаманти — редици кимберлитни тръби, достатъчно богати, за да финансират операциите ни, след като парите, които ни даде Токада, свършиха.

— Защо просто не вземеш парите и не избягаш? — попита тя. — Живей си живота. Вече пожертва толкова много.

— Какъв живот?! — изкрештя той. — Където и да отидем, ни преследват! Прокудени сме тук колкото от необходимостта да работим, без никой да ни се меси, толкова и от тяхната ревност и омраза. Разбиращ ли!? Светът не искаше да го озари моята светлина. Затова сега ще ослепя и ще изгоря всички!

Хейли обмисли опасната ситуация, в която се бе озовала, и очевидната лудост на Тero. Реши, че ще е по-добре да почетка егото му.

— Светът е пълен с ревниви глупаци — каза тя. — Но няма ли да е прекрасно да им докажеш, че грешат, и да забогатееш, вместо да започнеш война, която ще доведе до още смърт?

— Каква полза от богатството има човек, който не може да покаже лицето си или да вдиша чист въздух? — попита той. — Без повишена влажност дробовете ми ще изгорят. Не мога да изложа кожата си на сънце. Вече не съм част от света. Обречен съм да живея тук, в Тартар, завинаги в мрак. Какво може да ми даде светлината? Нищо! Единственото, което ми е останало, е отмъщението.

— Отмъщение срещу Австралия?

— Срещу всички! — изрева Теро. — Срещу целия свят, който е срещу нас! Срещу всеки, който ме предизвиква!

Хейли се дръпна назад, но това сякаш го разгневи повече.

— Нямаш причина да се боиш от мен! — отсече той.

— Имам предостатъчно причини — отвърна Хейли. — Превърнал си се в убиец. Човекът, когото познавах, не беше такъв. Ти искаше мир.

— И ето какво ми донесе това!

Той дръпна маската си и разкри ужасно обезобразеното си лице. Носът му бе изчезнал, кожата над дясното око бе усукана така, че окото се издуваше гротескно.

Теро направи гневна крачка към Хейли. Тя се опита да се отдръпне, но се препъна и падна. Погледът на Теро се отклони надясно, а после пак се върна към нея.

— Защо не? — попита той на глас. — Тя е предателка. И тя ни предаде като всички останали.

Хейли се втренчи в него, вдигнала ръка, за да се защити. Огледа се, но не видя в стаята другого.

Все още в нападателната си поза, Теро погледна през рамо. После бавно свали ръката си и отново прикова поглед в Хейли.

— Те те използват — каза ѝ той.

— Кой? — попита тя.

— Всички — отговори той. — АССР, американците, руснаци. Всички те са се съюзили, за да ни унищожат.

Хейли познаваше параноичните заблуди на Теро отдавна. Странното беше, че сега наистина много световни сили се бяха обединили срещу него заради радикалните му действия.

— Те ме принудиха да дойда — заговори Хейли. Мислеше бързо и се стараеше думите ѝ да съответстват на идеите му. — Казаха, че ако не им помогна, ще ме пратят в затвора. Твърдяха, че съм ти съучастничка.

Теро погледна към нея. По обезобразеното му лице не трепна нищо. По някакъв странен начин Хейли изпита съжаление към него — съжаление, примесено със страх и объркване.

Теро отново погледна настани, някъде в далечината. Това ѝ се стори страшно.

Той поклати глава, сякаш отговаряше на някакъв въпрос.

— Не — измърмори той. — Не, не съм съгласен. Трябва да внимаваме. Кое те кара да мислиш, че можем да ѝ се доверим?

Хейли отново погледна в посоката, в която гледаше Теро. Там нямаше никого, дори в най-далечните сенки. Мислите се въртяха като вихрушка в главата ѝ. Реши да рискува.

— Джордж? — прошепна тя. — Джордж, уверявам те, дойдох да ти помогна!

Теро отново се обърна към нея.

— Търсих ви и двамата — настоя тя и го погледна в очите. Лицето ѝ потръпваше. — След експлозиите отидох в Япония. Отидох да ви намеря, макар че се боях да се кача на самолет. Знаеш, че мразя да пътувам. Бях там, на погребалните служби за теб, за баща ти и за Теса. Искам да го знаеш. А сега изминах целия този път, за да те намеря.

Теро се поизправи и леко се отдръпна назад.

— Казах му, че винаги си ни била вярна — промълви той със странен глас.

Протегна ръка — този път лявата. Кожата беше гладка, без белези. Джордж беше левичар, Теро — десняк. Тя посегна и сграбчи здравата ръка.

— Ела с мен — подкани я Теро. — Ще ти покажа какво създадохме двамата с татко.

„Двамата с татко.“

Сега Хейли разбра. Част от нея се сви от ужас пред прозрението, но повече не можеше да го отрича. Джордж беше мъртъв. Беше сигурна в това. Беше загинал в Япония заедно с Теса. Теро единствен бе оцелял.

Болката и вината, породени от случилото се, бе разбила и бездруго крехката му психика и бе разделила личността му на две. Заплахата за унищожение и несигурният шанс за спасение бяха дошли от едно и също тяло. В живота наричаха Джордж Теро „съвестта на баща му“. Сега, след смъртта си, той се бе превърнал точно в това.

Хейли изпита безмерна тъга, но някаква част от нея оствъзваваше, че трябва да действа. Ако можеше да използва това бягство от реалността, за да спаси родината си, трябваше да опита, колкото и да я отврещаваше тази мисъл.

Тя протегна ръка и докосна обезобразеното лице на Теро. Погледна го в очите така, сякаш гледаше стария си приятел.

— Радвам се да те видя, Джордж! — каза тя. — Толкова се радвам, че те виждам пак.

Сълзите в очите ѝ бяха породени от истинско чувство и сякаш трогнаха тази част от личността на Теро.

— И аз се радвам да те видя — отговори тихо той. — Много ни липсваше — и на мен, и на татко!

ГЛАВА 41

След часове наред бродене през виелица и леден мрак, Кърт се озова в това, което геолозите наричаха странична морена — скални останки, натрупани край ръба на ледник. Отвъд нея Кърт зърна внушителна стена от лед — ледникът „Уинстън“.

След като видя този първи ориентир, той се обърна на юг и закрачи по нанадолнището към лагуната и поредицата от топлинни източници, заснети от руските безпилотни самолети.

Докато вървеше, получи предупреждение, че батерията на очилата за нощно виждане е изтощена. Още от самото начало знаеше, че студът ще я изтощи, затова използваше очилата пестеливо — включваше ги, оглеждаше терена и ги изключваше, преди да тръгне. Сега, докато слизаше по неравния склон, му трябаха почти постоянно. Но батерията им не издържа и те най-накрая се изключиха. Кърт остана потопен в пълна тъмнина.

Той свали очилата и продължи да върви внимателно напред. Качулката на якето му бе дръпната до над очите. В тъмнината не виждаше почти нищо. Спъна се в купчина камъни и изруга под нос. Продължи да напредва по неравния терен, но в мрака направи грешна стъпка. Падна и се хълзна надолу по един стръмен участък, като предизвика миниатюрна лавина, която го повлече със себе си и след секунди го изплю на малко по-равен терен.

За миг Кърт си позволи да си отдъхне, но знаеше, че не бива да се бави. Студът и умората щяха да се опитат да го унесат в сън, от който никога нямаше да се събуди. Намери място, на което да се подпре и се насили да се изправи.

Пое дълбоко въздух и тогава забеляза нещо — не с очите или с ушите си, а с обонянието си. Някаква особена миризма. Не можа да разбере каква е точно, но приличаше на миризма от готовено — от някаква гадна мазна храна, миристи на която се смесваше с дим. Не беше приятна, но беше истинска. Не си въобразяваше.

Кърт мигновено забрави умората, защото си спомни за снимките от разузнавателните самолети и за горещите места близо до предния ръб на ледника.

— Дори хората, които живеят под земята, трябва да ядат — прошепна той.

Подуши въздуха, за да разбере откъде идва миризмата, но все пак не беше ловна хрътка. Успя да придобие единствено общо впечатление, че миризмата идва към него отдолу нагоре. Предпазливо се запромъква напред и накрая откри подобна на дърво колона от сняг и лед.

Извади фенерчето от джоба си, покри го и го включи, като внимаваше изпод ръкавицата му да се измъкне само тънък лъч светлина.

Колоната беше висока около три метра. На няколко метра от нея имаше втора, висока около метър и двайсет. А на десетина-петнайсет метра от нея зърна още три.

Кърт угаси фенерчето и се отправи към по-ниската колона. Върхът ѝ беше кух и приблизително кръгъл. Поривите на вятъра изтръгваха от него глух звук, сякаш някой духаше в гърлото на отворена бутилка с вино.

Кърт се наведе и надникна във вътрешността на ледената тръба. Беше широка колкото улична шахта в голям град. Кърт погледна надолу, но не видя нищо друго, освен тъмнина. Не усети силен миризм нито на храна, нито на мазнина. И въпреки това чувстваше, че отдолу се надира топлина, която облива лицето му.

След толкова много часове под поривите на ледения вятър усещането бе почти сюрреалистично. А освен това беше и влажно.

Кърт постави ръка на ръба на колоната и отчупи едно парченце. Лед, при това не много дебел, но почернял от сажди. Започна да разбира какво вижда.

Преди няколко години беше посетил Исландия и беше видял подобни неща близо до геотермалните пукнатини по склоновете на планини с действащи вулкани. Затопленият въздух отвътре се издигаше към повърхността и носеше със себе си влага, част от която се охлаждаше и замръзваше почти веднага след смесването си с ледения въздух отвън. Бавно, като корали, изграждащи рифове, или като хидротермалните шахти в дълбините на океана, замръзналите

водни изпарения създаваха коминоподобни тръби. Тъй като представляваха просто тънки листове лед, често рухваха под напора на бурните ветрове. Но стига шахтата да бъде активна, израстваха отново.

Кърт рискува и включи фенерчето за още един бърз поглед, който насочи надолу в отвора.

Не видя нищо. Усети горещина, но не и миризмата на сяра, както можеше да се очаква, ако шахтата беше вулканична.

Извади запалката си „Зипо“ и един от мазните парцали. Вдигна запалката към него и го запали, като го пазеше с ръка. Изчака около една трета от него да пламне. После го пусна в тръбата.

Парцалът се понесе през тъмнината като малък метеорит. При преминаването си осветяваше гладките стени на тунела, а накрая се удари в нещо и спря.

Докато парцалът гореше, Кърт успя да види очертанията на решетка. Коминът не беше вулканичен — беше създаден от човек и предназначен да отвежда нагоре топлина, дим или нещо друго нежелано долу. Значи водеше до бърлогата на Теро. Просто трябваше да води!

Кърт бързо приготви въжето. Сред леда и камъните в страничната морена намери удобно място и заби три скоби, за да закрепи здраво въжето. Нямаше нито предпазен колан, нито време да измайстори нещо, но това нямаше значение — щеше да слезе с двойно въже и да контролира спускането, като се подпира с ръце по стените.

Той пусна въжето и прекрачи над ръба. Коминът беше тесен. Не виждаше почти нищо, освен ботушите си. Шест метра по-надолу ледът изчезна и коминът се поразшири. Кърт продължи да се спуска. Когато краката му се удариха в решетката, прецени, че е изминал около трийсет метра.

Той се притисна към едната стена на комина и заоглежда металната решетка. На около три метра под нея се виждаше сиво-кафяв под. Не чуваше звук от движение.

Скочи леко нагоре-надолу, за да провери здравината на решетката. При третия подскок усети, че решетката поддава.

— Време е да слизаме — измърмори си той.

Прокара въжето през една от пръчките и го завърза. После подскочи силно и решетката се изтръгна от мястото си.

Скални отломки се посипаха по пода със звук, не по-висок от шепот. Кърт и тежката решетка останаха увиснали на въжето.

Кърт внимателно снижи и себе си, и нея и слезе на пода съвсем безшумно.

Ето че влезе!

Къде точно се беше озовал — това бе вече съвсем отделен въпрос.

ГЛАВА 42

Пол Траут стоеше на мостика на „Джемини“, който пореше вълните с пълни сили, устремен към моторния кораб „Рама“.

След като приключи с лъкатушенето във формата на съзвездието Орион, „Рама“ се бе отправил на североизток и през последните осем часа „Джемини“ летеше с пълна скорост, за да го пресрещне. Ето че най-после се бяха приближили толкова, че да се разберат с викове.

— Мислиш ли, че ще успеем да се справим сами? — попита Гамей, застанала до Пол.

— Поне имаме шанс — отговори той. Би предпочел да разполагат с малко подкрепа, но тази част на океана, в която се намираха, бе толкова изолирана, че на хиляда мили разстояние нямаше нито един военен кораб, нито пък някой от съдовете на бреговата охрана.

— Ако времето не беше толкова лошо, можеше да ни изпратят подкрепа по въздух — измърмори Гамей. — Формация военни самолети, която да направи няколко застрашителни преминавания, щеше да ни е от полза. Или пък австралийски самолет, който да не спира да кръжи заплашително.

Пол беше напълно съгласен, но тази част на океана бе достигната от фронта на ураган, който свистеше наоколо и обливаше палубата на „Джемини“ с леден дъжд. Това със сигурност не бяха подходящи условия за ниски демонстративни полети. Особено когато от най-близката суша ги деляха повече от хиляда и петстотин мили.

Всичко това означаваше, че единствената им надежда да спрат моторния кораб „Рама“ и да разберат дали на борда има някой от екипажа на „Орион“ е невъоръженият „Джемини“.

— На какво разстояние е? — попита Пол.

„Рама“ се беше появил на екрана на радара им, но видимостта беше само четвърт миля и все още не го бяха видели в тъмното.

— Хиляда метра — каза отговорникът по радара.

— Само толкова? — учуди се Пол. — Навярно плава без светлини.

— В тази супа можем да се бълснем в него, преди да сме го видели — съгласи се капитанът.

— Няма — успокои ги Гамей, която гледаше с бинокъл. — Видях го. Малко вляво от носа.

Пол погледна в указаната посока и зърна сянката на кораб, който пореше водите в мрака.

— Осветете го! — нареди капитанът.

Помощник-капитанът натисна поредица от превключватели, които задействаха три мощнi прожектора. Лъчите им пронизаха мрака и дъждъ и се спряха върху тежко движещия се плавателен съд. Три пъти по-голям от „Джемини“, „Рама“ не се люшкаше толкова силно във вълните.

— Време е за шоу — каза Пол и подаде бинокъла на капитана.

— Ще доближа от едната му страна — отвърна капитанът. — Ти бъди готов да влезеш в ролята на командос.

— Няма нужда да ти напомням да внимаваш, нали? — обади се Гамей.

— Не — съгласи се ухилен Пол. — Няма нужда.

С тези думи той напусна мостика и се завлече надолу по стълбите. Само след няколко минути стоеше до вратата на предния люк заедно с дузина други доброволци. Всички бяха облечени в черно, с набързо измайсторени нашивки, които наподобяваха синьото поле на австралийското знаме със звездите на Южния кръст и британския флаг в ъгъла.

— Вземете оръжията! — заповяда Пол.

В оръдейния шкаф на „Джемини“ имаше шест пушки и два пистолета. Останалите доброволци получиха боядисани в черно дървени имитации на пушки M-16. Разсмяха се и се прицелиха един в друг.

— Какво ще правим, ако не се предадат? — попита някой.

— Или скачаме през борда, или размахваме тези неща като Реджи Джаксън — отговори друг.

Пол се надяваше, че няма да се наложи да правят нито едното, нито другото.

Открехна люка и надникна през дъжда и мъглата. Моторният кораб „Рама“ беше точно срещу тях, окъпан в светлините на прожекторите, а алармата на „Джемини“ гърмеше като сирените на бреговата охрана.

В продължение на няколко минути продължиха да преследват „Рама“. Най-накрая интеркомът избръмча.

— Не отговарят на повикванията ни по радиото — оповести гласът на Гамей.

— Ясно! — отговори Пол. — Отиваме до устройството за пускане на ракети. Кажи на капитана да ни приближи. И бъди готова да изнесеш речта си по високоговорителя.

— Добре — отговори Гамей. — Късмет!

Пол погледна към началника на групата.

— Тръгвам! Пригответе се да заете позиции на палубата.

— Ще бъдем готови — отвърна началникът.

Пол се приближи към друга врата, мина през люка и излезе на накланящата се палуба. Прекоси предната ѝ част и се приближи към конструкция в бойна готовност — убедителна имитация на оръдейна кула на военен кораб. От двете ѝ страни стърчаха многобройни тръби за пускане на ракети.

Само преди няколко часа на това място имаше хидравличен кран, предназначен за повдигане и спускане на съдове с дистанционно управление във водата. Бяха махнали стрелата и върху подобната на обръщателна платформа основа на крана запоиха метални листове, които да наподобяваха оръдейна кула. Бяха махнали металните въздухопроводни тръби от някои части на кораба, бяха ги отрязали до необходимата дължина и ги бяха прикрепили от двете страни на „кулата“. Боядисана в сиво като тежковъръжен брониран кораб, с фалшива сателитна антена най-отгоре, „кулата“ спокойно можеше да мине за система от смъртоносни оръжия.

Пол се провря през една дупка и влезе вътре. На контролите видя оператора на товароподемния кран на „Джемини“.

Заговори по радиото си:

— Осветете предната палуба. Нека видят срещу какво са изправени.

Само след секунди кулата се озари от светлинни. Гласът на Гамей отекна от включените на максимална сила високоговорители.

— Тук е командир Матилда Уолъби от Кралския австралийски флот — говореше тя с фалшив акцент, който много приличаше на истински. — Корабът ви е бил забелязан да лови незаконно риба в австралийски териториални води. Ще намалите скоростта и ще се подгответе да се качим на борда, в противен случай ще извадим кораба ви от строя!

Пол се взря през един процеп за прицел в металния лист. Не видя никакъв отговор от страна на „Рама“, но видя промени в осветлението на мостика.

— Надявам се, че гледат към нас — обади се той.

По това време „Джемини“ вече беше спрял точно до масивната надстройка на контейнеровоза, близо до кърмата. Капитанът ги бе докарал съвсем близо. Сега двата кораба бяха разделени от не повече от петнайсет метра. Помежду им премина вълна, която надигна „Джемини“ и той едва не перна странично по-големия кораб.

— Има ли нещо? — попита Пол по радиото.

— Още не — отговори Гамей.

— Отправи им още едно предупреждение, а после кажи на началника да изстреля пълнител с гилзи от трасиращи куршуми.

Гласът на Гамей отново отекна по високоговорителя:

— Търговски кораб „Рама“, това е последно предупреждение! Намалете скоростта и се подгответе да се качим на борда или ще открием огън!

— Да им покажем с какво разполагаме — рече Пол.

Операторът на крана зареди и натисна малка ръчка отстрани на конструкцията. Кулата и прикрепените към нея тръби за снаряди започнаха да се въртят на обръщателната платформа на крана обратно на часовниковата стрелка, докато накрая тръбите се насочиха към мостика на „Рама“.

С помощта на вторичен задвижващ механизъм Пол насочи тръбите нагоре, а после надолу с подчертано преувеличено движение, чиято цел бе да привлече вниманието на екипажа на „Рама“. Когато реши, че повече не може да се преструва убедително, отново ги застопори така, че да сочат приблизително към мостика на „Рама“.

— Трябва да ни видят — каза той.

Операторът на крана само сви рамене. Междувременно началникът и командосите му се бяха разгърнали на палубата,

вдигнали пушките си.

— Какво мислиш, Пол? — изграчи радиото.

— Давай, шефе! Стреляйте!

Над морето се разнесе стройна канонада. Звучеше като поредица от пронизителни изпуквания, толкова висока, че се чу дори през вятъра. Пол видя как покрай мостика на „Рама“ прелетя редица блестящи следи от трасиращи куршуми и се разпиля в нощта. Пол вдигна бинокъла и погледна към мостика на „Рама“. Видя няколко фигури, които се взираха през прозореца. Надяваше се, че са започнали да се изнервят.

— Наш ред е — обяви Пол и свали бинокъла.

С помощта на барут, ракетно гориво от кутия със сигнални ракети и артистичните умения на хората от машинното отделение бяха успели да измайсторят две самоделни ракети. С тях нямаше да нанесат щети, но може би щяха да направят впечатление.

Пол зареди една от ракетите в тръбата за изстрелване и затвори процепа.

— Обърни ни пет градуса надясно — каза той. Нямаше да спечелят нищо, ако ракетата улучеше и се разбереше, че е фалшивка. Не, тя трябваше да мине пред „Рама“, достатъчно близо, за да уплаши екипажа, и достатъчно далеч, за да изглежда убедителна.

Кулата се обърна и спря.

— Чакайте! — обади се Пол, докато „Джемини“ се спускаше с една вълна и отново започваше да се издига. — Чакайте...

Той се взираше през една дупка за прицел като някой артилерийски офицер от Първата световна война и изчисляваше скоростта, с която всеки от двата кораба щеше да се издигне и спусне заедно с вълните.

— Чакайте... — повтори за трети път.

„Джемини“ стигна до гребена на вълната и се спря.

— Сега!

Операторът на крана натисна един превключвател и импровизираната ракета се възпламени. Избухна от тръбата и обля вътрешната част на кулата с искри и дим. Прелетя между двата кораба, като остави след себе си огнена следа, и мина на не повече от шест метра от мостика на „Рама“.

— Страшен изстрел! — изкрещя Пол и се закашля от пушека. — Идеално беше!

Само след секунди от високоговорителите отново прозвуча гласът на Гамей.

— Следващият снаряд ще улучи мостика ви! — предупреди тя.
— Намалете скоростта или ще ви спрем със сила!

* * *

На борда на моторния кораб „Рама“ най-висшестоящият сред руските командоси не спираше да спори с виетнамския капитан откакто „Джемини“ се появи. Беше им заповядал да напуснат позицията си край остров Хърд, за да избегнат всякакви неприятности, ако Григорович успее да взриви бомбата си. Срещата с австралийска фрегата не беше изходът, на който се беше надявал.

— Няма да се предам! — отсече той.

— Не можеш да се съпротивляваш! — възрази капитанът.

Изстреляните трасиращи куршуми профучаха покрай „Рама“ и проблеснаха в мрака. Това притесни руснака, но не промени решението му. А после австралийците изстреляха „снаряда“.

— Ракета!

Командосите и екипажът на мостика се хвърлиха на палубата точно когато снарядът озари света пред тях и прелетя покрай прозорците.

— На косъм беше — промълви капитанът.

— Те не биха стреляли с ракетни снаряди по бракониери — настоя един от командосите. — Сигурно знаят, че сме тук и какво сме направили. Ако не спрем, всички ще загинем.

— Не можем да се съпротивляваме — повтори виетнамският капитан. — Но след като се качат на борда, можете да преговаряте. Дипломатически имунитет. На това ще се позовете. Но само ако сте живи.

Главният командос не беше убеден, че капитанът тълкува правилно Закона за международното морско право, но реши, че за него ще е по-добре да се предаде, отколкото да се сражава. А така имаше и по-голям шанс да оцелее.

— Прави каквото казват — съгласи се неохотно той.

* * *

На мостика на „Джемини“ Гамей чакаше напрегнато. Ако бълфът им не дадеше резултат, щяха да са принудени да рискуват и да предприемат опасна маневра за абордаж на сред бурята.

Тъкмо се канеше да отправи още една заплаха по високоговорителя, когато радиото изпраща.

— Тук моторен кораб „Рама“ — заговори глас на английски със силен акцент. — Ще намалим скоростта до седем възела и ще позволим на хората ви да се качат на борда.

Над мостика се надигна ликуващ вик, а Гамей побърза да предаде съобщението на останалите.

— Добра работа, командир Уолъби! — похвали я капитанът.

Тя се усмихна. Сега качването на борда на „Рама“ щеше да е само рисковано, а не безразсъдно смело до безумие.

ГЛАВА 43

— Това е мина! — прошепна Кърт сам на себе си.

Беше открил участъци, които бяха разкопани, а камъните — изнесени; беше видял конвейерна лента, натоварена с дребен чакъл, както и редица от тръби по стената, в които навсярно имаше скрити електрически жици. Беше намерил кирки, пневматичен чук и ръчни колички.

Не знаеше как така на остров Хърд има скрита мина, но в момента това нямаше значение. Интересуваха го само две неща — да намери Джо и Хейли, ако бяха живи, и на всяка цена да спре Тero.

Той изхлузи тежкото яке, прибра го и пак сложи раницата на гърба си. Тръгна по тъмния тунел с ръка върху конвейерната лента и с наведена глава, за да избегне всякакви опасни оголени скали, които най-вероятно нямаше да види, преди да е станало късно.

След като подмина още няколко участъка, разкопани докрай, стигна до едно по-голямо помещение, слабо осветено от две голи крушки.

Конвейерната лента свършваше тук, до група големи машини, предназначени да разбиват и отсяват чакъла. И преди беше виждал подобно оборудване. Намираше се в подземна диамантена мина. Ненадейно му стана ясно с какво Тero финансира операцията.

В дъното на помещението видя врата и се запъти към нея. Точно когато поsegна към дръжката, вратата се откряхна. Кърт отстъпи назад и вдигна пистолета. В помещението влязоха трима мъже.

— Не мърдайте! — изръмжа Кърт.

Мъжете застинаха на място. Последва неловка пауза, като между хора, които са се озовали в задънена улица. Кърт можеше да ги застреля и тримата, но без заглушител изстрелите щяха да отекнат в цялата пещера и хората на Тero щяха да дотичат веднага.

Мъжете се взираха в пистолета, а Кърт ги оглеждаше изпитателно. Вместо огнестрелно оръжие мъжете носеха заострени

пръчки от необработен метал. Двама от тях изглеждаха почти вцепенени. Третият бе също стъпisan, но като че ли беше по-спокоен.

— Оставете оръжията си на земята — каза Кърт и добави: — Безшумно!

Тримата се подчиниха.

Кърт кимна към една от машините за раздробяване на камъни.

— Ето там.

Мъжете се затътриха към машината. Кърт се дръпна по-надалеч, в случай че решат да направят нещо необмислено.

— Ще завържа двама от вас за тази машина — каза им той. — Който не иска да прекара нощта тук, може да ме заведе при Тero.

— Да те заведе при Тero ли? — попита единият. Говореше с южноафрикански акцент.

— Кой е Тero? — в гласа на втория се долавяше ирландска напевност.

— Този, който те доведе тук — обясни южноафриканецът.

— Тихо! — заповяда Кърт. — Кой от вас иска да ми покаже пътя?

Тримата мъже се спогледаха, сякаш объркани от въпроса.

— Защо да те водим там? — попита третият.

— Защото имам среща — обясни Кърт — и не искам да я пропусна.

На лицата им отново се изписа объркане. Очевидно саркастичният хумор не беше най-силната им страна.

— Имаш предвид, кой от нас е готов да дойде с теб и да умре пръв? — реши да уточни южноафриканецът.

Кърт го зяпна. В тези думи нямаше никакъв смисъл.

— За какво говориш?

— А ти за какво говориш? — попита на свой ред южноафриканецът.

Кърт се почувства така, сякаш се намира в „Зоната на здрача“. Отново погледна към тях. Мъжете бяха покрити с мръсотия и облечени в парцали. Оръжията им бяха примитивни. Ненадейно всичко му се изясни.

— Вие тримата сте миньори — каза той — и се опитвате да избягате. Чия беше идеята?

Двама от тях посочиха към ирландеца.

— Плъхове издайници! — измърмори той. — И двамата!
На лицето на Кърт грейна широка усмивка.

— По-скоро три слепи мишлете — отговори той. — Въпросът е следният: къде смятахте да избягате?

Започна да разпитва миньорите и скоро научи имената им, както и малко за операцията. Масинга, южноафриканецът, беше в мината от самото начало.

— Преди осем месеца откраднах ключ от един пазач — обясни той. — Но той така и не съобщи, че го е загубил, защото Теро щеше да го убие.

— Много си търпелив, щом си се сдържал да не го използваш веднага — отбеляза Кърт.

Девлин, ирландецът, се обади:

— То си му е по наследство.

Масинга се усмихна.

— Надявах се да дойде ден, в който бягството ще означава нещо повече от това да умра навън в студа. Девлин казва, че е дошъл с кораб. Казва, че знае как да стигне до него.

— Неприятно ми е да ви съобщя — каза Кърт, — но сте поели по грешен път. Тук няма нищо друго, освен разкопани тунели.

Другите двама затворници погледнаха заплашително към Девлин.

— Така става, като ме слушате оправда се той. — Тук съм само от два дни...

— Как изобщо стоят нещата с тази мина? — продължи по същество Кърт. — Не си спомням Теро да има какъвто и да било опит в минното дело.

— Има си хора за това — обясни Масинга. — Макар че отношенията му с надзирателите са доста конфликтни. Държи ги на къса верижка и от време на време я дърпа, но общо взето ги е оставил на мира. Те ни командват и продават диамантите. Теро им позволява да задържат част от тях — така поне чух.

— Робски труд — измърмори Кърт. — Чудесен начин да увеличиши печалбите.

— Ние умираме, а те водят още хора — добави Масинга. — Отвличат ги или ги подмамват.

Кърт разбра. Това беше още една причина да извадят Теро от бизнеса, но в момента това беше по-маловажно от спасяването на Австралия.

— Да са довеждали нови хора през последните няколко часа? — попита той.

— Конкретен човек ли търсиш? — не сдържа любопитството си Девлин.

— Дойдох тук с неколцина приятели — обясни Кърт. — Хората на Теро ни нападнаха. Разделиха ни. Мисля, че най-вероятно са ги заловили.

— Това не е хубаво — каза Масинга. — Теро ще ги изтезава, докато не поддадат или не умрат.

Кърт огледа изпитателно лицето му. Носът му очевидно е бил чупен някога, а назъбеният белег, близо до ухото му, беше следа от груба, причинена с голяма сила травма.

— Предполагам, че знаеш къде ще се случи това.

— Знам — потвърди Масинга.

— Искам да ми покажеш.

— Това означава да се върнем в средата на този лабиринт — обади се третият мъж. — Никога няма да успееш да минеш покрай хората на Теро.

— Може и да не успея — поправи го Кърт — но ще опитаме. Вие всички идвate с мен!

— Мен ме устрои — съгласи се Девлин. — Имам да уреждам сметки с един от тях.

— И аз — присъедини се Масинга.

— Мен просто ме завържете за машината — каза третият. — Ще ви изчакам да се върнете.

Кърт го изгледа заплашително.

— Каква е разликата? Трима срещу трийсет или четириима срещу трийсет? Все едно е. Изобщо не ви трябвам.

Всъщност мъжът беше прав. Но на Кърт му хрумна друга идея.

— Колко затворници има долу?

— Шейсет-седемдесет... — отговори Масинга.

— А колко от тях биха се зарадвали да си отмъстят?

— Поне шейсет-седемдесет! — усмихна се южноафриканецът.

— Следващата ни спирка са жилищните помещения.

* * *

Джо и Григорович все още бяха в стаята за разпити и се потяха на температура, която навярно бе поне трийсет и седем градуса. По лицето на Джо се стичаше пот и капеше по носа му и той не можеше да повярва в цялата ирония на ситуацията.

— Само преди час си мислех, че ще умра от измръзване.

— А сега ни пържат — съгласи се Григорович.

В малката стая вече бе започнало да става задушно. Джо реши, че е дошъл моментът за драстични мерки: започна да се гърчи и извива, докато накрая успя да потърка едната страна на мокрото си лице в опакото на ръката си. Когато потта от лицето и косата му навлажни ръката, той промени позата си.

Притисна пръсти колкото можеше по-плътно един към друг и вдигна ръката си в белезниците. Дърпаše, извиваше и се чувствуваше като акробат.

— Така никога няма да успееш — обади се Григорович.

— Имам едри китки и средно големи ръце — успокои го Джо. — А с тия стари белезници човек може доста да си поиграе.

Потта изпълняваше ролята на крем, който правеше кожата хълзгава. Джо продължи да върти ръката си. Най-накрая успя да я изведи.

Усмихна се победоносно.

— Кръв, пот и сълзи — каза той. — Нищо друго не ти трябва.

Григорович погледна надолу.

— Ами краката? Предполагам, че нямаш едри глезени и тесни пръсти.

Джо не беше мислил чак толкова напред.

— Стъпка по стъпка — отговори той. — Стъпка по стъпка!

ГЛАВА 44

В контролната зала на острова Хейли полагаше всички усилия да се държи нормално. Продължаваше да говори на Теро така, сякаш се обръща към Джордж, и влагаше в думите си привързаност, като се мъчеше да не преиграва.

Докато тя му се умилкваше, Теро ѝ показва контролните табла за грандиозната машина и я заведе до наблюдателния портал, през който можеше да види огромното кълбо в затъмнената пещера. Натисна поредица от превключватели и пещерата зад прозореца се обля в светлина. Появи се огромната сферична конструкция. Хейли я позна от един чертеж на проект, който Теро ѝ беше показал преди години.

— Невероятно! — промълви тя.

— Баща ми беше прав — каза той. — Това е доказателството. От тук можем да насочваме огромни количества енергия към всяка точка на земното кълбо. Енергия, която ще извлечаме от полето на нулевата точка.

— И няма нужда от генератори? — попита Хейли.

— Само за предизвикването на вълната — поясни той.

Хрумна ѝ идея. Ако успеят да унищожат генераторите, които бе видяла отвън, може би щяха да попречат на машината да се задейства.

— Удивително! — промълви тя и се загледа през прозореца към решетъчната конструкция. — Как успяхте да решите проблема с динамичното подаване на обратна информация?

— Разрешихме го само отчасти — призна той.

— Експериментите още ли завършват с неконтролириуеми вибрации?

— Използваме водата като притъпяващо поле — заобяснява Теро. — Тя абсорбира голяма част от енергията. А освен това създадохме сферичен емитер вместо проводник с отворен край. Така вълната, която се получава, е много по-стабилна.

— Винаги си бил една крачка пред нас, Джордж! — похвали го тя с усмивка. — Това наистина е гениално!

— По-голямата част от теорията е работа на баща ми — отговори той. — Но аз направих изчисленията.

Докато двамата разговаряха, Хейли се мъчеше да прецени доколко личността на Джордж е под контрол. Докато се бореше със собствените си страхове, бе научила много за психичното здраве. Беше чуvalа за случаи, в които хора с множествено разстройство на личността нямаха абсолютно никаква представа какво са си научили другите личности в главата им. Те можеха да минат с успех през детектора на лъжата след извършване на престъпление и дори имаха извънбрачни връзки или водеха съвсем различен живот, когато доминиращата личност заспеше.

Ако случаят беше такъв, може би щеше да успее да убеди Джордж да ги пусне, да се предаде или поне да им даде малко време, за да измислят как да спрат смъртоносния удар, който Теро щеше да нанесе съвсем скоро.

— Ти ли изпрати писмата? — попита с надежда тя.

Теро я изгледа безизразно.

— За да ме предупредиш... — продължи тя, рискувайки всичко.

— Да — отговори най-накрая той. — Надявах се, че все още имаме шанс да дадем на света мирна енергия.

— Баща ти не знае — каза тя. — И не трябва да разбира. Все още можем да му помогнем.

— Съгласен съм — отговори Теро. — Може да ме намрази заради това, но то е за наше добро.

— Ти си помогнал на другите да избягат — продължи тя.

Теро кимна.

— Дадох им възможност, дадох им и информация. Те така и не разбраха, че съм аз. Давах им бележки. Правех така, че нещата да станат възможни.

Хейли потръпна вътрешно, като си представи неразборията, която цареше в главата му. Като Джордж той се бе превърнал в информатор, бе помагал на куриерите да избягат на свобода. Но после като Теро ги бе преследвал и убивал. Нищо чудно, че всяка една среща се проваляше. В АССР нямаше изтиchanе на информация — изтиchanето идваше от самия източник. Това означаваше, че от личността на Джордж към тази на Теро все пак се предава някаква информация.

Това я притесняваше повече от всичко друго, но трябаше да продължи да го притиска.

— Мислех, че разумът може да надделее — продължи Джордж.

— Все още може — потвърди тя.

— Не — отговори тъжно той. — Те пак дойдоха, за да ни убият.

Сега единственото, което може да ги задържи настрана, е да им покажем, че разполагаме с неудържима сила.

Хейли трябаше да мисли бързо.

— Мога да преговарям с тях от твоето име — предложи тя, стисната гладката му ръка. — Американците вече ви обещаха амнистия — изльга Хейли. — Трябва само да се върнете в Щатите заедно с тях.

— Амнистия ли?

— Да — потвърди тя. — За теб и за баща ти — добави тя. Правеше всичко възможно, за да държи личността на Джордж съсредоточена и в контрол.

— Защо са го направили?

— Боят се руснаците да не се докопат до оръжието.

— Те работят с руснаците! — викна яростно Джордж.

— Не! — увери го Хейли. — Руснаците ни отвлякоха. Искат да ви убият. Но ако ми дадеш радио, мога да повикам помощ.

Джордж се поколеба.

— Сигурна ли си?

— Обещавам! — отговори тя. — Само ми дай възможност да го докажа.

За един дълъг миг той остана загледан в нея, сякаш обмисляше думите ѝ.

— Нали затова се свърза с мен? — добави тя. — Нали?

Най-после той кимна.

— Ела!

Поведе я покрай редица контролни табла и спря пред последното.

Хейли видя защо. На пода лежаха проснати няколко мъже и две-три жени. Носеха окървавени лабораторни престилки. Някой ги беше застрелял.

— Татко, какво си направил?

Хейли се помъчи да си поеме въздух.

— Трябва да побързаме, Джордж! — Теро се поколеба и наклони глава на една страна.

— Какво имаш предвид? Как така са били предатели? — обърна се той към въздуха.

Хейли разбра какво се случва.

— Не, Джордж! — викна тя. — Не говори с него!

— Те работеха за теб! — каза остро той, сякаш спореше с баща си. — Построиха това за теб!

А после го обгърна странно, подобно на транс мълчание и Хейли почувства, че се двоуми.

— Остани с мен!

Теро се поколеба, размърда се тромаво и пусна ръката ѝ.

— Джордж? — попита тя.

— Не — каза тихо той.

— Джордж?

— Не!

Този път изрева думата в лицето ѝ. Очите му изведнъж станаха сурови, той я сграбчи с дясната си ръка за гърлото и я бълсна в стената. Силата на удара я зашемети. Ръката на Теро притисна трахеята ѝ и цялата кръв сякаш се оттече от мозъка ѝ.

— Моля те... — изохка тя, призоваваше другата страна на съзнанието на Теро. — Моля те!

Той я пусна и тя се свлече на пода до купчината тела.

— Как смееш да настройваш сина ми срещу мен!

— Не съм — успя да изхрипти Хейли. — Ние само... се опитвахме да помогнем.

— Не ми трябва помощта ти! — кресна Теро. — Нито пък помощта на сина ми. Ще поваля света на колене. След като видят какво ще направя с Австралия, няма да има нужда от преговори! Ще ме молят за милост!

Той отстъпи назад към контролния панел и премести главния превключвател на „включен“. Хейли чу как тежката електрическа верига се затваря, а големите генератори в другата стая се включват. Светлините около тях отслабнаха значително, а после започнаха отново да се усилват.

Скоро генераторите забръмчаха, започнаха да се въртят и пронизителният звук достигна връхната си точка.

— Не! — замоли се Хейли. — Моля те, не го прави!

— Толкова се радвам, че си тук! — изкрешя Теро. — Дори няма да чакам да удари часът нула. Ще ги накажа веднага. А ти ще стоиш до мен и ще гледаш как унищожавам тези, които ме преследват.

В сферичната пещера механизмите забучаха. Огромната конструкция от обикновени и електрически тръби започна да се накланя. Оръдието се обърна бавно. Тракаше като увеселително влакче, което влачат по стръмните релси към мястото, откъдето го пускат.

Хейли почувства, че ѝ се завива свят, когато видя как оръдието бавно се завърта в нова позиция — позиция, от която щеше да насочи изкривяваща вълна през земната кора право към неактивния рифт в австралийската пустош.

ГЛАВА 45

Кърт и тримата му нови другари се промъкнаха през няколко отсечки на тунела, които свързваха различни разкопани от миньорите участъци, и накрая се спряха пред центъра, в който се намираха жилищата на затворниците.

На всеки пет-шест метра имаше ниша със стоманена врата. В дъното на коридора имаше бюро, от което един-единствен пазач уж гледаше центъра.

— Как минахте покрай него първия път? — попита Кърт.

— Изчакахме го да отиде до тоалетната — отговори Масинга.

— Освен ако цяла нощ не се е наливал с кафе, мисля, че нямаме време да повторим същото. Бъди готов да използваш този шперц.

Кърт си пое си въздух и оставил напрежението да се оттече от тялото му. После спокойно излезе в залата, вдигна пистолета „Макаров“ и с бърза крачка се отправи напред.

Когато пазачът вдигна глава, Кърт разбра, че няма избор. Бързо натисна спусъка два пъти един след друг. Изстрелите отекнаха в тесния тунел като гръмотевица, куршумите улучиха пазача в гърдите и го събориха от стола.

Той не помръдна, но за изненада на Кърт до него се появи втори пазач.

Кърт отново стреля. Пазачът се свлече на земята, но докато падаше, ръката му се стовари върху алармения бутон.

В коридора отекна вой. Тежка стоманена врата започна да се спуска между Кърт, мястото на пазача и каквото там се намираше зад него. Кърт се втурна напред, но вратата се затвори точно преди да стигне до нея.

Зад гърба му Масинга вече тичаше към подобните на обща спалня килии, за да освободи другите затворници. Те започнаха да крещят и да му благодарят на няколко езика. Скоро затворниците изпълниха коридора и се втурнаха към Кърт — не че той можеше да им помогне.

Девлин стигна до него преди останалите.

— А сега какво?

Кърт изхлузи раницата от раменете си и я пусна на пода. Отвори я и отвътре се показаха експлозивите, които носеше.

— Върни всички обратно в килиите.

— Значи ще взривиш това нещо?

— Нямам друг избор! — отсече Кърт.

— Да се надяваме, че покривът няма да падне на главите ни.

Инстинктът на Кърт го подтикваше да използва мощност, много по-голяма от необходимото за постигане на целта. Ако един малък чук можеше да свърши работа, ковашки чук нямаше да остави място за съмнение. В този случай той обузда първоначалния с импулс, сложи две блокчета експлозив „С-4“ до вратата и пъхна във всяко от тях по две детонаторни капсули.

— Сигурен ли си, че стигат? — попита Девлин.

Кърт не отговори.

— А възможно ли е да е прекалено много? — не спираше ирландецът.

Виещата аларма бе достатъчно лоша сама по себе си, но въпросите на Девлин влошиха положението още повече.

— Така или иначе, ще разберем! — отсече Кърт. — Сега върни хората в килиите!

Докато Кърт прикрепяше жица към всяка една от капсулите, Девлин се върна при затворниците и ги предупреди да се дръпнат настрана.

Скоро Кърт тръгна към тях, като по пътя си размотаваше жицата. Стигна до първата ниша и се скри в нея. Новоосвободените затворници се струпаха около него, докато прикрепяше жиците от детонатора към миниатюрно устройство, напомнящо на някое от онези приспособления за засилване на хватката, които стискаха тенисистите.

— Какво е това? — попита Девлин.

— Някои го наричат „взрывател“ — отговори Кърт. — Взривява експлозивите.

Край тях затворниците се хвърлиха на земята и затиснаха ушите си с ръце. За щастие на Кърт взрывателят представляваше малък генератор, а не предмет, захранван с батерия, в противен случай щеше

да се източи от изсмуквача, който извади снегомобила от строя. — Готови?

Девлин и Масинга кимнаха едновременно. Кърт стисна взривателят и предизвика малко електрическо трептене, което се понесе по жицата. Трептенето активира детонаторните капсули, които на свой ред взривиха С-4.

Подземните коридори се разтърсиха от силната експлозия, през тунела забушува трусова вълна и връхлетя в нишата. Кърт почувства как въздухът излиза от дробовете му. Силата на вълната го запрати на земята заедно с всички останали в пещерата.

Той побърза да се изправи и затича през тунела сред облаци прах. Докато се приближаваше към края му, прахът започна да се разнася. Кърт видя пред себе си светлина и открита стая. Вратата лежеше на пода.

Кърт влезе вътре, без да среќне никаква съпротива.

— Чисто е! — провикна се той. — Да вървим!

Девлин и Масинга дотичаха първи.

Кърт им подаде оръжия, взети от мъртвите пазачи, и тримата продължиха напред, следвани по петите от тълпата затворници.

* * *

Пронизителният писък на алармата привлече вниманието на Тero, който тъкмо бе нагласил контролното табло за начална проверка. Той се спря и се зачуди какво става.

Докато Тero чакаше, Хейли се провикна:

— Джордж, не е нужно да става така! Кажи на баща си, че има и друг начин!

Тero погледна наляво. Синът му стоеше там и се взираше в Хейли като болен от любов ученик.

— Не я слушай! — изкрещя Тero. — Никога не ѝ е пукало за нас! Ако ѝ пушкаше, щеше да дойде в Япония. Тя ни предаде и доведе тези хора при нас.

— Само искам да помогна! — повтори Хейли.

Тero се опитваше да се съсредоточи върху началната процедура. Нямаше време за слабостта на сина си.

— Мога да ви измъкна от тук! — не се предаваше Хейли. — И двамата! Можете да изпълните мечтите си по мирен начин. Всъщност искате точно това, нали? Знаете, че така е правилно!

Теро беше объркан. Синът му го подканяше да премисли.

— Татко, мисля, че...

Стаята се разтресе от кънтяща експлозия, която дойде някъде от дълбините на пещерата. Съзнанието на Теро се проясни. Алармата, експлозията... Нападаха ги!

Когато вдигна глава, Джордж беше изчезнал. Навярно бе избягал някъде.

— Страхливец!

— Моля те! — извика Хейли.

— Тишина! — изрева Теро. Нямаше време да се тревожи за сина си. Трябваше да нанесе удар, преди да бъде приклещен и погребан както стана последния път в Ягишири. Никой не можеше да го спре. Щеше да накаже света заради всичко, което му причиниха.

— Ако го направиш — не спираше Хейли, — те ще разберат къде си. Ще дойдат тук и ще унищожат това място заедно с теб.

Теро я погледна и пристъпи по-близо.

— Разбира се, че ще дойдат — рече бавно той. — Но няма да ме намерят. И ще взема това, с което ме заплашиха, за да го използвам срещу тях.

Той посочи към предмет, облегнат на стената. Руското куфарче бомба. Можеше да я използва и да заличи някой враг от лицето на земята, или да я продаде за милиони.

Хейли се втренчи в куфарчето и Теро видя страхът в очите ѝ. Това му достави удоволствие. Върна се при контролното табло и включи интеркома.

— Янко! — изкрешя той. — Какво става?

— Нападат ни! — отговори Янко. — Трябва да са били...

Краят на изречението бе заглушен от изстrelи.

— Янко?

— Освободили са работниците! — изкрешя Янко. — Долу има бунт. Много повече са от нас.

— Доведи хората си тук! — заповядда Теро. — Можем да ги отблъснем от контролната зала.

— Веднага ги пращам! — отговори Янко.

Думите му бяха прекъснати от втори залп.

Теро отново насочи вниманието си към енергийната мрежа.

Показателите бързо се покачваха. Веднага щом индикаторите светнаха в зелено, той въведе началната поредица и през пещерата от другата страна на прозореца започнаха да трепкат първите искрящи светлинки.

Теро гледаше случващото се като хипнотизиран и не видя как Хейли Андерсън се промъква зад него.

Тя се хвърли напред и стовари юмрук в лицето му, но там почти не му бяха останали нервни очертания и Теро не усети болка. Разярен, той замахна и бълсна главата й в таблото. Хейли припадна.

За миг Теро изпита угрizение, но бързо му мина. Тя си го заслужаваше. Поредната предателка!

Приближи се до прозореца. Сферата вече се беше застопорила, насочена към мишната — Австралия. Системата започна да черпи енергия от полето на нулевата точка.

Оставаше съвсем малко време.

ГЛАВА 46

Ураганът набираше сила. Пол и хората от екипажа на НАМПД едва успяха да се качат на борда на моторния кораб „Рама“. Но щом се озоваха там, всичко тръгна по-гладко. Бързо стигнаха до мостика и поеха командването на кораба.

После виетнамският капитан ги заведе в лазарета, където държаха капитан Уинслоу и четиримата моряци от екипажа на „Орион“. В лазарета бяха и няколко от руските команドоси, повръщащи и обезводнени.

— Вземете оръжията им! — обърна се Пол към началника на групата от „Джемини“.

Докато хората му сменяха дървените пушки с истински, Пол усети как несигурността от последните няколко часа се заменя от усещането, че вече държи нещата под контрол.

Запъти се към капитан Уинслоу, който го изгледа странно.

— Пол? — попита той и погледна нашивката с австралийския флаг на ръкава му. — Да не си си сменил работата?

— Нещо такова — промърмори Пол. — „Джемини“ е наблизо, чака да ни се притече на помощ, ако се наложи. Какво е станало тук?

Уинслоу разказа за потъването на „Орион“ и как руснаците ги бяха спасили, а след това похитили.

— Как успяхте да установите контрол над кораба? — попита Пол.

— Ами, не успяхме, не виждаш ли?

— Но през последните трийсет часа този кораб се е движил по маршрут, който очертава формата на съзвездието „Орион“. И това не може да е съвпадение — възрази Пол.

Уинслоу се усмихна.

— Кърт — обясни той. — Накара руснаците да се въртят като пумпали. Да обикалят на зигзаг наоколо. Каза, че го правел, за да не издава предварително местоположението на Теро. Кой би помислил, че в същото време е изпращал сигнал!

— Къде е той? — попита Пол. — Не го намерихме никъде.

— Руснаците го взеха със себе си — него, Джо и оная австралийка. Смятат да нападнат остров Хърд. Там се намира базата на Теро.

Пол се обърна към виетнамския капитан.

— Къде е комуникационният ви център?

* * *

Новината, че Кърт, Джо и няколко души от екипажа на „Орион“ са оцелели, бе посрещната с бурна радост във Вашингтон, окръг Колумбия. Стрелките на часовника обаче бързо ги върнаха към реалността. От час нула ги деляха точно сто и двайсет минути.

Пит погледна към местоположението на остров Хърд на картата. По факса пристигаха разпечатки на кадрите от руските шпионски самолети, показващи предполагаемото местоположение на Теро. Колкото повече ги гледаше Пит, толкова по-опасна му се струваше ситуацията.

— Този тип винаги е работил под земята — обобщи накрая той.

— Изглежда, че и този път е останал верен на себе си. Трябва да предам тази информация на АНС.

Йейгър изглеждаше мрачен.

— Те ще изсипят върху острова цял куп ракети.

— Знам — отвърна Пит.

Йейгър се наведе към него.

— Навярно в този момент Кърт и Джо се намират там.

— Знам това — отговори Пит.

— Значи са оцелели само за да бъдат убити от ракети „Томахоук“, изстреляни не от някой друг, а от нашите подводници?

Пит погледна към стария си приятел с тъга. Разбираше какво му казва Йейгър.

— Не ми е лесно да взема това решение, Ирам, но нямаме друг избор.

Той натисна бутона на интеркома.

— Свържи ме с Джим Къlvър от АНС.

ГЛАВА 47

Джо Дзавала чу грохота от експлозията. Двамата с Григорович наостриха уши и скоро доловиха пукот от изстrelи. Ако се съдеше по звуците, в пещерата отвън се водеше безразборна битка.

— Идва насам — обади се Джо.

Григорович кимна.

Джо отново се зае с белезниците. Изпъваше, дърпаше и се опитваше да измъкне лявата си ръка, но без особен успех. Халката, която държеше лявата му ръка явно бе по-тясна.

Григорович посочи с брадичка.

— Виж ей там! — каза той. — Има клещи. Може и да успееш да ги стигнеш.

Джо погледна към задръстеното от вещи бюро срещу тях. Видя клещи, месингови боксове и още няколко инструмента, използвани от професионалистите по сплашване. Протегна се към бюрото, но не му достигаха поне петнайсетина сантиметра.

— Давай! — окуражи го Григорович.

— Ти какво, да не мислиш, че съм от каучук? — изрепчи му се Джо.

В този момент пред вратата се чуха изстrelи и крясъци.

Джо отново се протегна, но пръстите му зашаваха безпомощно на сантиметри от бюрото.

Вратата се отвори с трясък. Един от хората на Теро влезе заднешком в стаята. Очите и пушката му бяха насочени към вратата.

Мъжът натисна спусъка срещу някакъв невидим враг. Джо се възползва от ситуацията. Хвърли се към него, обви свободната си ръка около врата му и го дръпна назад.

Новодошлият изпусна пушката, сграбчи ръката на Джо и се помъчи да охлаби хватката около врата си.

Джо не се предаваше. Всеки мускул в тялото му бе напрегнат, а мощната му ръка бе затегната в смъртоносна хватка.

Противникът му се мяташе и риташе, но Джо имаше предимство. Странно, но фактът, че беше прикован към стената, му помагаше. Скоро мъжът се отпусна в ръката му.

Джо го държа още около минута и накрая го пусна. Мъжът се просна на пода с разперени ръце и крака, а Джо се пресегна и взе пушката му.

Изви тялото си и се опита да насочи оръжието към веригата, която приковаваше лявата му ръка към стената, но цевта беше прекалено дълга. Обърна се към Григорович:

— Май ти ще си първи.

Григорович се изпъна и се наклони леко встрани.

— Побързай, преди да е дошъл някой друг.

Джо се опита непохватно да насочи пушката към оковите на Григорович само с една ръка.

— Внимавай! — предупреди Григорович, когато оръжието се люшна към тялото му.

Преди Джо да успее да се прицели, вратата отново се отвори със замах. Джо бързо обърна пушката натам.

— Чакай, друже! — чу се познат глас.

— Кърт! — изрева Джо и свали пушката. — Крайно време беше!

Едва не ми се наложи да се спасявам сам.

— Като те гледам, май си овладял положението — отговори Кърт. — Мога ли да ти предложа помощ?

— Май ще е по-добре да го направиш ти — подаде му оръжието Джо.

Тялото му се напрегна, когато Кърт внимателно се прицели и разби на пух и прах белезниците на ръката му, след което направи същото с белезниците на краката му. Джо пристъпи напред, безкрайно доволен, че е свободен. Само след секунди Кърт освободи и Григорович.

После разказа и на двамата какво се е случило и подаде на Григорович два пистолета, които беше взел от пазачите на затворниците.

— Мисля, че ще успеем да се справим, но не разполагаме с много време — каза той. — Къде е Хейли?

— Теро я отведе — отвърна Джо. — Каза, че искал да й покаже нещо. Мисля, че и аз, и ти знаем какво.

— Накъде тръгнаха?

— Не съм сигурен — отговори Джо. — Но мисля, че използва думите „качете я горе“. Това е само предположение, но ако бях злодей с леговище под земята, мисля, че щях да си подредя жилище някъде най-отгоре.

В този момент в килията влетяха Девлин и Масинга. Докладът им за ситуацията като че ли потвърди предположението на Джо.

— Хората на Тero се изтеглят на по-горните нива — съобщи Девлин. — Опитахме се да ги последваме, но те запечатаха коридора. Намерихме обаче нещо интересно.

— Какво?

— Стая с радиостанция.

Кърт се ухили.

— Чудесно! Време е да повикаме кавалерията.

ГЛАВА 48

Съобщението на Дърк Пит до Джим Кълвър предизвика трескава суматоха. Само след десет минути в Стаята за извънредни ситуации на Белия дом започна заседание. Присъстваха Кълвър, президентът, вицепрезидентът Сандекър и неколцина високопоставени членове на Съвета на началник-щабовете на американската армия. До тях севиждаше група от елитни съветници и помощници. Пит и Йейгър наблюдаваха събитията на плосък еcran по обезопасена видео връзка.

След кратко описание на ситуацията се стигна до основния въпрос: времето почти изтичаше. Какво можеха да направят, за да спрат Теро?

С оглед на тази цел единственият, чието мнение имаше значение, беше един контраадмирал под оперативното име КПССАЩАО — съкращение, което означаваше, че е командир на подводничарските сили на САЩ в Атлантическия океан.

Макар че остров Хърд се намираше далеч от Атлантическия океан, адмиралът отговаряше също така и за подводниците, които в момента се намираха в Персийския залив и Индийския океан. Това бяха най-близките морски съдове до зоната, която сега се смяташе за обект: остров Хърд.

— ... ракетите „Томахоук“, които се намират на тези кораби, са с увеличена далекобойност — заяви той в отговор на въпрос на президента. — Това означава, че и „Олбъни“, и „Ню Мексико“ могат да вземат остров Хърд на прицел, макар и малко трудно.

— Тогава какъв е проблемът? — попита Кълвър.

— Времето — обясни контраадмиралът. — „Томахоук“ са субзвуково оръжие.

— Което означава?

Адмиралът въздъхна.

— Времето между момента на изстреляването и момента, в който достигат целта при тази отдалеченост е три часа. Според сведенията,

които ни предоставихте, разполагаме с по-малко от деветдесет минути, преди този човек да пристъпи към действие.

Стаята утихна. Всички знаеха какво означава това.

— Как е могло да се случи? — попита нервно Кълвър. — Заповядахме корабите да се придвижват на позиция още преди два дни.

— Реагирахме веднага щом получихме заповед накъде да тръгнем — отговори адмиралът. — Но остров Хърд е една от най-отдалечените точки на Земята, а ние не губим време да патрулираме по края на света. „Олбъни“ беше най-близкият боен съд, но се намираше на близо четири хиляди мили от острова.

В стаята се втурна един помощник и подаде някаква бележка на Кълвър.

— Това май вече е без значение — каза бавно шефът на АНС. — Мрежата ни за ранни предупреждения е засякла вълна от неутрино частици в южното полукълбо. Не знаем точното местоположение, но можем да предположим откъде идва.

— Значи Теро няма да ни даде деветдесет минути — каза президентът. — И това ако не е фалстарт...

Вицепрезидентът Сандекър го прекъсна:

— Трябва да информираме министър-председателя на Австралия и да му съобщим, че Второто пришествие е подраницо.

Пит мълчаливо наблюдаваше разискванията, докато не чу бръмченето на интеркома си. Беше госпожа Конри от комуникационния отдел.

— Входящо повикване по радиото за теб, Дърк.

Пит натисна бутона на говорителя.

— Сега не е удобно.

— Кърт Остин е — отговори тя. — Обажда се по късовълнова връзка. Сигналът е много слаб.

— Дай ми го! — викна Пит.

След секунди по линията се разнесе статично пращене.

— Кърт? — попита Пит. — Чуваш ли ме?

Още пращене и най-накрая гласът на Кърт:

— Едва-едва. На остров Хърд сме. Открихме оперативната база на Теро. Под земята е. Близо до предната част на ледника „Уинстън“.

— Знаем — отговори Пит. — Ирам разгада сигнала ти, а Пол и Гамей успяха да заблудят моторния кораб „Рама“ и да го накарат да се предаде. Каква е ситуацията при теб?

Звукът отново затрепка несигурно, накъсван от смущения.

— Успяхме да предизвикаме малък бунт и превзехме над половината от базата, но Теро и хората му се укрепиха на по-високо ниво. Не можем да стигнем до тях.

— Сензорната мрежа на АНС засича излъчвания на неутрино частици осведоми го Пит. — Смятаме, че в момента Теро зарежда оръдието си. Можеш ли да го потвърдиш?

— Не, но това обяснява проблемите ни с осветлението в момента — отговори Кърт. — Трябва да нанесете много силен удар по това място, за да го извадите от строя. Намираме се поне на трийсет метра под земята.

— Никой не може да стигне навреме на мястото — осведоми го Пит. — Трябва да го спрете вие.

Тишината и прашенето се върнаха.

— Кърт? Чуваш ли ме?

— Силно и ясно — отговори Кърт. — Ще видя какво можем да направим.

Прашенето внезапно секна — Кърт бе прекъснал връзката.

* * *

В стаята с радиостанцията на остров Хърд се възцари абсолютна тишина.

— Няма да дойде помощ — каза най-накрая Кърт. — Всичко зависи от нас.

— И така, какъв е планът? — попита Джо.

Кърт погледна към Григорович.

— Имаш ли представа какво е станало с онай кутия фойерверки, която донесе от Москва?

— Хората на Теро я взеха заедно с Хейли.

— Значи трябва да се доберем до тази контролна зала — отсече Кърт.

Светлините отслабнаха, а стаята се разтресе леко, когато през пещерата премина първата енергийна вълна от оръдието на Тero. От тавана се посипа прах и Кърт погледна нагоре.

— Това, което си мисля, ли е? — попита Джо.

Кърт кимна.

— Според Дърк шоуто е подранило. — После се обърна се към затворниците: — Има ли друг път към най-горното ниво?

Масинга отговори пръв:

— Когато започнахме да копаем в мината, имаше вертикална шахта. Запечатаха я веднага щом започнахме да копаем в кимберлита. Ако минеш от там, ще успееш да заобиколиш преградите на Тero.

— Можеш ли да ми я покажеш?

— Мисля, че да — кимна Масинга.

— Да тръгваме!

Две минути по-късно вече бяха в другия край на тунела и сваляха от стената здраво занитена метална плоча. Скоро се справиха и Кърт пъхна глава в открилата се дупка.

Погледна нагоре. Трябваше да се изкатери двайсет метра нагоре, за да стигне до края.

— Сега онзи твой харпун с ракeten двигател щеше да ни дойде добре, Джо.

— Да минем през бюро „Загубени вещи“ тогава — предложи Джо.

— Няма време. Ще трябва да действаме по старомодния начин.

Кърт погледна надолу. Шахтата бе дълбока около трийсетина метра. Можеше да се закълне, че усеща мириса на океан. Обърна се към Девлин:

— Мисля, че знам къде е корабът ти.

Девлин кимна.

— И аз си мислех същото.

— Събери затворниците и ги свали долу.

Девлин кимна, Масинга също.

— Ще превземем кораба и ще ви чакаме.

— Не си правете труда — каза им Кърт. — Просто излезте в морето.

За миг Девлин остана загледан в него, после отдаде чест и с Масинга се отправиха към затворниците.

— Ти трябва да отидеш с тях — обърна се Кърт към Джо.

— Съжалявам! — отвърна Джо. — Но няма да стане. При последното пътуване ме хвана морска болест. Навигацията кукаше. Жилищните условия бяха отвратителни. А за храната просто нямам думи. Беше ужасна. На тоя кораб трябва да му пратят здравен инспектор.

Кърт се разсмя. Трябваше да се досети, че няма смисъл да се опитва да отпрати приятеля си. Обърна се към Григорович:

— Готов ли си за един последен гамбит?

— Готов съм да довърша играта! — заяви Григорович. — Веднъж и завинаги!

ГЛАВА 49

Кърт, Джо и Григорович се закатериха по изоставената шахта, а Девлин, Масинга и южноамериканецът поведоха оцелелите затворници надолу към кораба.

Докато тримата се приближаваха към края на шахтата, огромната пещера се разтърси от втори мощен трус. Звукът отекна в шахтата като шум от преминаващ с пълна скорост влак.

Вибрацията се заизкачва нагоре и Кърт стисна скелето. Забеляза, че от метала се излъчва странно сияние — нещо, което не бе виждал преди.

— Да побързаме! — каза той. Другите двама обаче изоставаха — травмите от побоя забавяха движенията им.

Кърт стигна до края и се стегна, за да се подготви за това, което го очакваше. Изчака Джо и Григорович също да се качат. Не виждаха какво има навън — пречеше им една ламаринена преграда. Кърт притисна ухо до нея и чу силно бръмчене.

— Какво? — попита Джо.

— Генератори — отвърна Кърт.

Той свали раницата от гърба си и я закрепи в рамката на скелето, за да извади последното блокче С-4.

— Какво си намислил? — попита Джо.

— Ламарината е прикрепена само на четири места — отговори Кърт. — В ъглите. Ако вкарам малко експлозиви в цепнатините между ламарината и стената и ги възпламеня едновременно, това би трябвало да я избие навън към помещението с генераторите.

— Колко експлозив ще използваш?

Кърт едва не се разсмя.

— Вие с Девлин май сте били съученици в училището за любопитковци.

За разлика от тежката врата, която взриви по-рано, сега Кърт искаше да използва възможно най-малко експлозив — точно толкова, колкото да отдели ламарината от отвора.

Той откъсна няколко малки парченца от пластичния експлозив и ги закрепи в ъглите така, както би запушил цепнатините в рамката на прозорец. Нагласи детонаторите и отново намести взрывателя.

— Дръжте се здраво! — нареди той.

Джо и Григорович обвиха ръце и крака около скелето. Кърт направи същото.

Пещерата завибрира от следващата енергийна вълна и Кърт реши, че сега е идеалният момент за действие. Стисна силно взрывателя. Четирите малки заряда избухнаха едновременно. Ламариненият лист излетя, остави след себе си диря от пушек и издрънча на пода. Бръмченето на генераторите стана двойно по-силно.

Кърт надникна вътре. Иззад един от генераторите се подаде глава и само след секунди иззад два други изтрещяха изстrelи. Кърт се прикри зад ръба на скалата, а във вътрешността на минната шахта се посипаха куршуми.

— Край на изненадващото ни влизане — измърмори Джо.

* * *

Петдесет и пет метра по-надолу Девлин и Масинга бяха стигнали до най-долното ниво на шахтата. Къс тунел водеше към пещера, където все още стоеше на док черният кораб „Вояджър“.

От страничен тунел Девлин забеляза мъж, който вървеше към него с голям кашон в ръце.

Девлин сложи пръст на устните си, изскочи от шахтата и заби прилада на пушката в главата на мъжа. Мъжът се препъна, изпусна товара си и се просна на пода.

Девлин го позна и стовари върху лицето му пушката.

— Пак ли бягаш, Янко?

Янко застина, когато видя кой му говори. Масинга отвори кашона.

— Погледни! — обърна се той към Девлин. — Диаманти!

Девлин се отдръпна назад и отново удари Янко с прилада на пушката, като го повали в безсъзнание.

Няколко минути по-късно, облечен в униформата на Янко, старият моряк се качи на „Вояджър“ и превзе мостика. Насочи

пушката към командния състав и махна на Масинга и останалите затворници да се приближат.

— Хайде! — изкрештя той, когато пещерата отново се разтресе.

Тази поредица от трусове продължи по-дълго и проникна на по-голяма дълбочина от всички предишни. На места в пещерата започнаха да се свличат малки купчини камъни.

Когато и последният от бившите затворници се качи на борда, Девлин се обърна към рулевия:

— Включи тая каца!

* * *

В горния край на шахтата, точно пред стаята с генераторите, Кърт, Джо и Григорович се натъкнаха на сериозна съпротива. Осем от хората на Теро бяха вътре, криеха се зад генераторите и стреляха.

— Да минем през този кръстосан огън ще е направо самоубийство — обади се Джо.

— Имам идея — каза Кърт, извади това, което бе останало от експлозивите, и погледна към Джо. — Пригответи се! — викна му той.

Джо кимна и превключи пушката си на автоматичен режим.

Кърт метна експлозива право в стаята и за последен път стисна взрывателя. Стаята с генераторите се разтърси от оглушителна експлозия. Кърт се надяваше, че взривът е успял да събори защитниците на пода.

— Давайте! — изкрештя той.

Джо понечи да се втурне в стаята, но Григорович го дръпна настрана и се изкатери пред него. Втурна се в стаята, размахал двата пистолета, и откри огън. Стреляше във всички посоки: въртеше се и гърмеше, без да спира дори когато хората на Теро откриха ответен огън и няколко куршума го улучиха.

Докато Григорович привличаше огъня върху себе си, Джо и Кърт се втурнаха в стаята. Обърнаха се на две страни и застреляха последните хора на Теро.

Когато стрелбата спря, единствените, останали на крака, бяха Кърт и Джо. Те се втурнаха към Григорович, който лежеше тежко ранен на пода.

ГЛАВА 50

Максимилиан Теро стоеше в контролната зала, окъпан в светлината на огромното си творение, без да обръща внимание на стрелбата отвън. Той се взираше през прозореца, хипнотизиран от въртящия се, подобен на галактика, модел на движението на енергията на нулевата точка. Енергията летеше във вътрешността на сферичната конструкция, все по-бързо и по-бързо, докато накрая изчезна, погълната от ослепителна мълния, и се устреми към Австралия.

Навярно никой, освен някое и друго кенгуру в пустошта не бе почувстввало първите пулсации. От тази вълна обаче щяха да задрънчат прозорци и да се разтресат врати. Тази вълна щеше да предизвика трусове по цялата дължина на рифта и да започне подготовката за това, което предстоеше — всеки следващ трус щеше да черпи сила от предишния.

Теро погледна монитора. Следващата вълна вече набираше сила.

Ненадейно вратата зад гърба му се отвори с тръсък. Той се обърна точно навреме, за да чуе пукота от оръжието на Кърт Остин и да види куршума, който излетя от цевта. После залитна назад, бълсна се в прозореца, преви се надве и се свлече надолу, като остави кървава следа върху дебелия плексиглас.

Теро падна на пода и се претърколи към Хейли, която лежеше на около метър от него.

— Благодаря... ти — успя да изрече той.

— Джордж! — прошепна Хейли.

Той кимна и очите му се затвориха. Кърт се втурна в залата и се спусна към Хейли.

— Добре ли си?

— Мисля, че да — промълви тя и се размърда.

Той ѝ помогна да стане, а залата се разтресе неудържимо.

— Какво става? — попита Хейли.

— Теро активира оръдието. Трябва да ми помогнеш да го изключа.

Джо се появи на прага, подкрепяйки Григорович, и го сложи да седне на един стол. А Кърт поведе Хейли към контролното табло.

Той видя как очите ѝ преминаха по всички монитори. На лицето ѝ се изписа огромна тревога.

— Не мога да го спра! — промълви тя.

— Какво!? — не повярва на ушите си Кърт. — Защо?

— Теро е направил нещо. Променил е модела, опънал го е като ластик. Следващата вълна ще дойде по-късно, но ще удари с огромна сила.

— Не и ако изключим това нещо! — отсече Кърт, готов да изстреля поредица от куршуми в компютъра.

— Не разбираш! — прекъсна го Хейли. — То вече е изключено. Това, което виждаш, е свободна верижна реакция. Енергията се генерира от дисбаланса в енергийното поле на нулевата точка.

Кърт погледна към стаята с генераторите. Хейли беше права.

Последното блокче експлозив беше изключило генераторите от системата.

— Как тогава можем да го спрем?

— Не можем! Казах ти! Представи си кола, която е излязла от контрол и постоянно се люшка наляво-надясно. Ще спре едва когато най-накрая се разбие. Това нещо ще спре, едва когато изblinkне енергия, която е толкова голяма, че да спре вълната и да я разбие.

— Поддаването на рифта — досети се Кърт.

Хейли кимна.

Кърт не можеше да повярва на ушите си. Трябва да има начин!

Огледа се наоколо. Погледът му попадна върху руската ядрена бомба.

— Ами ако намери друг източник на енергия? Източник, който се намира по-наблизо?

Хейли също погледна бомбата.

— Може и да свърши работа — рече несигурно тя. — От толкова близо експлозията може да се окаже достатъчно силна, за да разбие вълната.

Кърт се приближи към куфарчето и го отвори.

— Григорович, как да я взривя?

— Таймерът е съвсем прост — едва успя да изрече руснакът. — Нагласи времето, натисни „ПУСКАНЕ“ и на нула ще гръмне.

Кърт се огледа за таймера. Контролният панел беше разбит. Премести бутона на таймера в позиция „включен“. Не се случи нищо. Включи и изключи няколко пъти.

— Улучил го е куршум — каза той.

— Значи трябва да я задействаш ръчно — отговори Григорович.

Кърт погледна към Джо и Хейли.

— Вие двамата изчезвайте — нареди им той. — Слезте по вертикалната шахта и се качете на кораба, ако успеете.

— Не! — заяви Хейли. — Не можеш да останеш тук.

— Не и сам — добави Джо.

Звукът от зареждане на оръжие прекъсна спора. И тримата погледнаха изненадани в посоката на звука. Григорович бе насочил пистолета си към тях.

— Ще тръгнете и тримата! — нареди той. — Аз ще активирам бомбата!

Кърт го погледна смяяно.

— Погледни ме само — обясни Григорович. — Няма да изляза жив от тук.

— Добре — съгласи се Кърт, защото разбираше, че Григорович умира. Плъзна бомбата по пода към мястото, където седеше руснакът, облегнал гръб на стената.

— Свали таймера! — нареди руснакът.

Кърт го свали. Отдолу имаше съвсем прост бутон на детонатор.

— Премести го на „готово за включване“.

Кърт премести превключвателя.

— Сигурен ли си, че ще можеш?

— Съвсем просто е — усмихна се тъжно Григорович. — Трябва само да натисна бутона.

— Знаеш какво имам предвид.

— Когато започна нещо, винаги го довършвам! — отсече руснакът.

— Осем минути — обади се Хейли, която гледаше към екрана на компютъра. — След осем минути вълната ще достигне гребена си и ще е най-неустабилна. Взриви я тогава. Не се бави, в противен случай от Австралия няма да остане нищо.

Григорович кимна, а залата се разтресе от нов трус.

Кърт забеляза, че този е по-различен.

По-сilen.

Време беше да тръгват.

Протегна ръка и Григорович я стисна. Когато я пусна, Джо и Хейли вече слизаха по скелето. Кърт тръгна след тях.

— Прав беше! — провикна се Григорович след него. — От време на време има полза и от пешките.

Кърт кимна и бързо излезе. Вмъкна се в шахтата и заслиза надолу. На половината път пещерата отново се разтърси, сякаш в нея се бе бълснало нещо солидно. По дължината на стените се появиха пукнатини, а от тавана потече ледена вода.

От трусовете в основата на вулкана се бяха отворили редици пукнатини. Потече магма и настъпи непоносима горещина. Долната част на ледника започна да се топи. Размести се и се плъзна напред. Когато Кърт стигна до дъното на шахтата, отгоре му течеше ледена вода.

Той излезе тичешком и хукна след Джо и Хейли. Настигна ги точно когато стигнаха до подобната на пристанище пещера.

В края на тесен док чакаше някакъв странен черен кораб.

— Побързайте! — викна от палубата глас с ирландски акцент. — Този път няма да оставя никого зад борда, пусто да остане!

Кърт беше безкрайно щастлив, че Девлин не е изпълнил заповедта му. Тримата се втурнаха напред и се качиха на борда, когато корабът вече започваше да се отделя от дока. На мостица неколцина от хората на Теро управляваха кораба, под дулата на Масинга и затворниците.

— Изкарайте ни навън! — нареди Девлин.

Пещерата пак се затресе. От покрива се посипа дъжд от отломки. Камъни, големи колкото юмруци, покриха борда на „Вояджър“ и задрънчаха по палубите му. Само на няколко метра от кораба във водата се стовари огромен скален блок. След броени секунди „Вояджър“ вече беше поел на път — потопи се под водата и се насочи към бавно разширяващия се процеп между двете врати.

— Увеличи скоростта! — заповяда Девлин.

Рулевият изпълни заповедта и „Вояджър“ се отгласна напред.

— Капитан Немо не е ли намерил смъртта си точно така? — осведоми се Джо.

— Според слуховете — осветли го Кърт. — Според слуховете е намерил смъртта си точно така.

Хейли стисна ръката на Кърт и всички на мостика затаиха дъх, вперили поглед в бавно отварящите се врати. „Вояджър“ стабилизира движението си и продължи да набира скорост. Мина през процепа между вратите, като одра лошо обшивката от дясната си страна.

— На твоето място щях да дам пълна газ — обади се Кърт.

— Чухте какво каза! — рече Девлин. — Максимална скорост и напред!

Рулевият нямаше нужда да му повтарят — натисна докрай скоростния лост. Големият кораб се разтресе, когато витлата се завъртяха още по-бързо.

— На повърхността се движим много по-бързо — успокои ги рулевият.

— Качи ни горе! — нареди Девлин.

Морякът посегна, изпразни резервоарите и „Вояджър“ започна да се издига. Корабът се появи на повърхността, само минута преди появата на последната енергийна вълна.

* * *

Половината таван в контролната зала беше рухнал. Между залата и горното ниво се бе отворил процеп, през който се заизливаха киша и вода от топящия се ледник.

Водно-ледената струя запрати Григорович в дъното на контролната зала и го бълсна в стената.

Григорович погледна часовника си. Не разбираше нищо от вълни и разни величини в нулевото поле — знаеше само за обещанието, което беше дал. Осем минути. Трябваше да задейства бомбата след осем минути, каквото и да му струва това.

Опита се да се надигне. Разполагаше с трийсет секунди. Не успя да стане — ледената вода и кишата се разливаха навсякъде около него и бавно изпълваха стаята.

Запълзя напред, като избутваше по пътя си отломки, понесени от калната смес. Зрението му отслабваше. Умът му се замъгляваше. Спомни си за болката, както и за студеното тресавище, в което някога

го измъчваше баща му, и бавно стана — нямаше да се предаде. Не и сега!

Продължи да си пробива път към бомбата. Стрелката на часовника се премести на „нула“ и той стовари юмрук върху детонатора.

* * *

През прозорците на „Вояджър“ Кърт се взираше в морето, което започна да просветва в познатото искрящо бяло. Знаеше какво ще се случи от тук нататък.

Обърна се назад към острова. От лагуната зад тях изригна вълна от енергия. Кърт видя кълбо от бяло-оранжев пламък. То се устреми напред, сякаш искаше да ги погълне, а после се разпадна също толкова внезапно, колкото се бе появило, като мехур, който се спуква на прекалено голяма дълбочина. Покрай тях отекна гръмовно echo. Само след секунди тънък слой отломки и водни капки се изсипа върху „Вояджър“ като зърна от градушка. Но нямаше огън, нямаше горещина. Морето не бушуваше разярено. Всичко бе тъмно и тихо.

Отначало им се стори прекалено хубаво, за да е истина. За известно време никой не продума. Най-накрая Кърт зададе въпроса, който се въртеше в ума на всички.

— Свърши ли?

Хейли погледна към него, а после към морето. Корабът се издигаше и спускаше заедно с вълните. Морето изглеждаше нормално. Вибрацията, разтресла всичко, бе изчезнала.

— Мисля, че да — отговори тя. — Мисля, че е успял.

Кърт продължаваше да се взира в морето. Григорович бе направил точно това, което обеща. Беше довел задачата докрай.

— Някой да ми покаже къде е радиото — каза Кърт. — Трябва да разберем дали Австралия още е цяла.

ГЛАВА 51

Осем часа след експлозията „Вояджър“ се приближи към „Джемини“ и моторния кораб „Рама“. Кърт, Джо, Хейли и другите оцелели се качиха на борда на „Джемини“, където ги чакаше сърдечно посрещане. Начело бе Гамей Траут, която обожаваше всякакви празненства. Сред всеобщия смях железните слова на командир Матилда Уолъби бяха повторени и преповторени многократно, докато накрая Гамей се притесни и ги помоли да престанат. Историята за импровизираната оръдейна кула на Пол и как бе изиграл моторния кораб „Рама“ също беше повторена многократно. И едната, и другата история със сигурност щяха да влязат в архивите на НАМПД.

— Напомните ми, когато решава да играе покер, да не ви каня — пошегува се Джо.

Кърт обаче мълчеше почти през цялото време. Прекалено много хора бяха загубили живота си по време на това пътуване и той изпитваше едновременно тъга и облекчение, че всичко свърши. Късно вечерта той отиде в радиокабината и проведе един международен разговор.

— Здрави, татко — каза, когато баща му вдигна. — Надявам се, че е удобно да говорим.

От последната им среща беше изминала половина година. От месеци не бяха си говорили, ако изключим обичайните обаждания от типа „как си“. Колкото и натоварен да беше животът им, това бе прекалено дълго. Докато всички на кораба спяха, Кърт и баща му си поговориха за стари приключения и направиха планове за нови в близко бъдеще.

След няколко дни „Джемини“ най-после хвърли котва в Пърт. Последва доклад за мисията, както и разпити на руските командоси и на екипажа на „Рама“.

Най-накрая освободиха задържания кораб и позволиха на руските командоси да се върнат у дома. Със самолет ги откараха до Токио, а от там до Владивосток, където ги очакващо репатриране и несъмнено още разпити, този път от тяхното собствено правителство.

Всички усилия да открият нещо полезно на остров Хърд се оказаха напразни. На телеконференция с Дърк Пит Кърт обясни:

— Използваха звукови устройства, които проникват под повърхността на Земята. С тях проучиха мястото, където преди бяха тунелите и лабораторията на Теро. Няма никакви признания, че са останали кухи пространства. Сигурни сме, че ядрената експлозия не е оставила нищо нито от лабораторията на Теро, нито от това, което беше в нея. Изглежда, шоковата вълна е взривила естествената пещера и това, което е останало, се е срутило. Сега скалата отдолу е радиоактивна и в следващите години ще си остане такава. Опитите за проучване се усложняват още повече от факта, че от трусовете и експлозията долната страна на ледника „Уинстън“ се разтопи и разтече. Ако там долу изобщо е останало нещо, сега е погребано под няколко милиона тона скала и лед.

На екрана Пит кимна замислено.

— Това не е чак толкова лошо.

— И аз така мисля — съгласи се Кърт.

Пит се обърна към Хейли:

— В момента ООН подготвя договор, който забранява проучването на този вид енергия. Детекторите, които сте разработили, ще изиграят голяма роля при прилагането му.

— Радвам се да чуя, че съм направила и нещо добро, за разнообразие — отвърна тя.

— Може би сте предотвратили смъртта на милиони хора — отговори Пит. — Какво по-добро от това?

Хейли се усмихна.

— На косъм беше — отговори. — Изглежда, бяха подготвили цяла поредица земетресения едно след друго. Все още усещаме вторични трусове, но намаляват с всеки изминнал ден. А рифтът сякаш се стабилизира.

— Радвам се да го чуя — каза Пит. — Сега, за онези изчезнали кашони с диаманти. Сесил Брадшоу от АССР ме попита дали знам

къде се намират. Тъй като диамантите са от остров Хърд, на практика са австралийска собственост.

Кърт, Джо и Хейли кимнаха.

— Случайно да имате представа какво се е случило с тях?

— Чух един слух — призна Кърт. — Че Девлин...

— Капитан Девлин — поправи го Джо.

— Вярно — съгласи се Кърт. — Че капитан Девлин и неговият неустрашим помощник-капитан Масинга са разделили диамантите между оцелелите миньори и семействата на загиналите. Но това е само слух. И тъй като капитан Девлин вече не е на австралийска земя, не съм сигурен дали...

— Това идеално ме устрои — прекъсна го Пит и се обърна към Джо: — Да сменим темата. Имам нова задача за теб, господин Дзавала.

Джо вдигна вежди.

— Във ваканция съм — промърмори недоволно той.

— Според моя календар ваканцията ти току-що изтече — поправи го Пит. — И първата ти мисия след връщането ти на работа е да отлетиш за Кеърнс и да обясниш на клетата госпожа Харингтън от районно начално училище „Дули“ защо си разочаровал учениците ѝ и не си отишъл на планираната им екскурзия с учебна цел на рифа.

— Сърдита ли беше? — попита Джо.

Пит кимна.

— Май че да. Но е готова да ти прости, ако я придружиш на разходка без надзор до избрано от нея място. Мисля, че ще ти тряба вечерно сако.

Джо въздъхна, а после живна.

— Какво ли не правя за тази агенция — въздъхна той. — Освен редовната ми заплата трябва да ми плащате и за пиар.

Кърт се разсмя.

— Представи си само! Колко неща изприказва за извънземните, а накрая ще те отвлекат не те, а една учителка на пети клас.

— Готов съм, стига да е в името на науката! — заяви жертовготовно Джо.

Пит се засмя.

— Много се гордея с всички ви! — каза той. — Утре пак ще се чуем.

Той прекъсна връзката, а Джо се обърна към Кърт и Хейли:

— Ами... аз май ще тръгвам.

Хейли се вдигна на пръсти и го прегърна.

— Пожелавам ти безопасно пътуване! — каза тя и се засмя.

— Благодаря!

Кърт прегърна приятеля си.

— Ако още си в Австралия, когато намина към тази част на страната, ще ти се обадя.

— Кога мислиш, че ще стигнеш там?

Кърт погледна към Хейли.

— Зависи колко време ще ми трябва да пресека континента пеша.

Джо се засмя.

— Няма да те чакам тогава — каза той и излезе.

Останал за пръв път насаме с Хейли от дълго време насам, Кърт я хвана за ръката и я целуна.

— Ела! — каза той и я поведе към коридора.

— Къде отиваме? — попита подозрително Хейли.

— На малко пътуване.

Тя се вцепени.

— Мисля, че ми стигат толкова пътувания.

Той обаче продължи да я води по коридора.

— Твой приятел Брадшоу ми изпрати билети за мача по ръгби на „Пърт Оувъл“ тази вечер.

Тя покорно го последва, но изглеждаше объркана.

— Тази вечер, на изкуствено осветление?

Той кимна.

Едва минаваше пладне.

— Няма ли да подраним малко?

— Не — успокой я той, — не и с превозното средство, което съм избрали.

Задържа ѝ вратата отворена и излезе след нея. На улицата ги чакаше викторианска карета, пред която търпеливо стоеше кротък червеникавокафяв кон.

— Това е Бавен червей — потупа Кърт животното по бляскавия гръб. — Заклеха ми се, че е най-бавният и сигурен кон в целия Запад.

Хейли се усмихна широко и почеса коня зад ушите. Той изцвили — очевидно му хареса.

— Няма нищо лошо в това да си бавен и сигурен — успокой тя животното. — Или пък тактичен — добави, обърната към Кърт.

Той я хвана за ръката и не я пусна, докато не се качи в каретата.

— Внимавай! — предупреди я той. — Досега Бавен червей не е губил пътник и не искам ти да си първата.

Хейли се настани на седалката. Усмихващ се толкова широко, че я заболяха бузите. Кърт се качи до нея и взе юздите, докато тя разглеждаше съдържанието на кошницата за пикник, която той бе приготвил.

— Как мислиш, колко време ще ни трябва да стигнем до стадиона? — попита тя.

— С колко време разполагаш?

— Цял ден — отговори Хейли. — И цяла нощ.

Кърт кимна.

— В такъв случай да минем по прекия път.

Дръпна юздите и Бавен червей тръгна напред — полека, както подобаваше на името му. Хейли се плъзна по седалката към Кърт, сгуши се в него и облегна глава на рамото му.

— Ето такава скорост обичам! — каза тя.

Кърт я прегърна и я притисна плътно до себе си. И него скоростта го устройваше.

Издание:

Автор: Клайв Къслър; Греъм Браун

Заглавие: Часът нула

Преводач: Мариана Христова

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: Английски

Издател: ProBook

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: Роман

Националност: Американска

ISBN: 978-954-2928-58-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2075>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.